

CHRISTOPHER

HYDE

Maxwellův vlak

Drama lidí ve vlaku
se smrtícím nákladem

OMNIA

THRILLER

NAKLADATELSTVÍ SVOBODA – LIBERTAS

Translation © Marcela Staňková, 1993

ISBN 80-205-0379-X

PŘEDMLUVA

ZVLÁŠTNÍ LETECKÁ SLUŽBA

Výzvědné oddělení

Whitehall, Londýn

Devět šéfů zpravodajských skupin ZLS sedělo v civilních šatech ve ztemnělém projekčním sále a poslouchalo komentář důstojníka zpravodajské služby k diaobrázkům, které se promítaly na plátně.

„Tyto snímky byly pořízeny minulý týden v Alžíru. Kavárna je v ulici Rue Didouche Mourad a je známým úkrytem teroristů. Naproti ní máme pronajatý byt, kde pracuje náš tým Gigena společně s francouzskými kolegy. Další.“ Obrázek pouliční kavárny vystřídal detailní záběr na mladého muže se štíhlým obličejem a chomáčem světlých vlasů. „To je Dieter Haas. Holanďan, dvacet osm let. Je podezřelý, že se zapletl do více než sedmi únosů a je jedním z organizátorů přepadení iránského velvyslanectví v roce 1980.“ Na plátně se objevil podmrčený obličej orientální ženy s dlouhými vlasy. „To je Sheila Tengová. Je členkou japonské rudé armády. Objevila se v akci v Lodu a pak ještě v bankovní loupeži v Miláně. Je známo, že pracovala s Fusako Shigenobu, kterou Arabové přezdívali Samira. Je jí dvacet dva let. Další.“ Objevil se štíhlý židovský obličej se snědou pletí. „Mohamed Kawi, dvacet devět let, z Libye. Objeven italskými orgány ve spojitosti s únosem Doziera. Dělal instruktora ve

výcvikovém táboře v Ras Hilalu, kde byly instalovány německé ponorky. Specialista na demolice. Další.“ Na plátně se objevila dvojice zavěšená do sebe. Žena s krátkými kaštanovými vlasy a rozložitý muž, který byl trochu při těle. „Lisa Ruffiová a Raoul Attendera. Vždy jsou vidět spolu, zřejmě jde o milence. Ruffiová pracovala pro italské rudé brigády a objevila ji vyšetřovací skupina ve spojitosti s únosem Alda Mora. Attendera je už dlouhou dobu sandinistou. Oba žili poslední tři roky v Jordánu a nezapojovali se do akcí. Jemu je třicet jedna let a jí je třicet. Další.“ Krátký zahnutý nos, hluboko posazené oči, cigareta visící z téměř ženských úst. „To je Amal Akbar. Často je dáván do spojitosti s Mohamedem Kawim. Jsou blízcí přátelé a možná je mezi nimi i sexuální pouto. Pochází samozřejmě z Libye, absolvoval výcvik v hlavním táboře v Torce a má za sebou tříměsíční kurs zacházení s výbušninami v táboře Matanzas blízko Havany a kurs boje ve městě v Guanabu. Je mu třicet. Podle záznamů, které o něm máme k dispozici, se jeví jako mentálně značně nevyrovnaný. Snad má i sadistické sklony. Odporný. Další.“ Na plátně se objevila neobyčejně krásná žena s černými vlasy, které jí sahaly po ramena, vystouplými lícními kostmi a tělem modelky. Sukně i blůza, které měla na sobě, vypadaly draze a zřejmě je koupila v Americe. „Nejlepší na konec. To je Annalise Shenkerová z Německa. Je jí třicet čtyři let a je poslední členkou ze skupiny Bader-Meinhofová. Dalo by se říct, že je chráněnkyní Ulriky Meinhofové. Měla prsty ve čtyřech únosech lidí a třech únosech letadel. Je považovaná za organizátorku útoku na vídeňské hlavní sídlo zemí OPECu v roce 1975 a zúčastnila se schůzky teroristů v Benghazi v roce 1979. Byla často viděna s Carlosem zvaným Šakal, ale nemáme konkrétní důkazy, že by mezi nimi byl milenecký vztah. Asi rok pracovala jako instruktorka ve výcvikovém táboře v Karlových Varech. Ze všech těchto lidí, kteří byli viděni, jak vchází minulý týden do kavárny, je pro nás nepochybně nejdůležitější a nejnebezpečnější. Světlo, prosím!“

Místnost se rozsvítila a krásná tvář pomalu zmizela. Důstojník zpravodajské služby se postavil před plátno a díval se na devět mužů, kteří před ním seděli.

„Z toho, co víme, můžeme usuzovat, že těchto sedm lidí plánuje

velkou akci. V tomto okamžiku nemáme důkazy, že by měla proběhnout ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, ale měli jsme pocit, že by o tom měli vědět šéfové zpravodajských skupin. Nějaké dotazy?“

V zadní řadě projekční místnosti vstal vysoký prošedivělý muž s tvářemi ošlehanou nepřízní počasí.

„Major Simpson?“ ujistil se důstojník zpravodajské služby.

„Ano. Říkáte, že nemáte důkazy, že by tato skupina chtěla podniknout svoji akci ve Velké Británii. Znamená to tedy, že tušíte, do které země směřují?“

„Máme zato, že jejich cílem jsou Spojené státy americké,“ řekl důstojník. „Zjistili jsme, že s výjimkou paní Shenkerové cestují všichni během příštího měsíce do New Yorku. Jen paní Shenkerová má zřejmě namířeno do Montrealu.“

„Tam bude asi horko,“ komentoval situaci jeden z šéfů zpravodajských skupin.

„Výzvědné oddělení s vámi souhlasí, kapitáne Lairde. Proto jsme poslali kopie těchto fotografií Královské kanadské jízdní policii, výzvědné službě a skupině Delta v USA. Také jsme jim poslali kopie našich záznamů o těchto lidech s komentářem, kde jsme zdůraznili, jaké potenciální nebezpečí představují.“

„Ještě, že to není na nás,“ řekl Laird.

Důstojník zpravodajské služby se slabě pousmál. „Tak, tak,“ řekl. „A teď, pánové, jestli dovolíte, ve vedlejší místnosti se podává čaj.“

PŘÍPRAVY K ODJEZDU

*Nikdy jsem nechtěl být lidovým hrdinou, jen jsem chtěl
být nechutně bohatý.*

– Harry Maxwell

Z interview pro časopis Playboy

I

1

Když bylo Harrymu Maxwellovi osmnáct let a studoval podivný obor na univerzitě, často si kladl otázku: „Co budu dělat za deset let?“ Nebylo to nic neobvyklého, téměř všichni studenti jeho věku se takovými myšlenkami občas zabývali. Někdy si představoval, že se stane antropologem a bude pracovat na jednom z ostrovů jižních moří a následovat tak příkladu Margaret Meadové. Jindy se viděl po boku Jacquese Cousteaua na moři jako biolog. Jeho nejdivočejší fantazie ho někdy zavedla do malého univerzitního městečka ve státě New England. Představoval si, že je univerzitním profesorem s důstojným vousem, prošedivělými skráněmi, dýmkou v koutku úst, prostě intelektuálním a sexuálně přitažlivým idolem nohatých posluchaček prvních ročníků, které by ho udržovaly po obou stránkách fit.

Když mu bylo dvacet osm – jeho ideály i sny se dávno vytratily – Harry si vydělával na živobytí jako pašerák drog. Cestoval z Maroka do New Yorku a z Bogoty do Miami a bál se lidí, pro které pracoval, stejně jako policie. Už se nezabýval myšlenkami na to, co bude za

deset let, dokonce ho ani nezajímalo, co se stane za pět roků. Když už vůbec pomyslel na budoucnost, jevila se mu jako jeviště, kde se plouží stíny a rýsují se jen neurčité obrysy. Nejlepší, v co mohl doufat, byl klidný spánek nerušený paranoidními sny, které přinášela jeho profese.

Ale ani v nejdivočejších snech se nepřiblížil tomu, co ho čekalo ve třiceti pěti letech. Harry Maxwell – syn podnikového právníka v Seattlu s inteligenčním kvocieniem 145, jehož hezký obličej z dob mládí trochu pohubl a dostal tvrdší rysy obohacené časem a tím, co prožil – byl teď zaměstnán u washingtonské železniční společnosti jako uklízeč. Chodil s vysavačem připevněným na zádech a vysával obaly od sendvičů a cigaretové nedopalky, které cestující zanechali ve vozech Amtraku používaných na severovýchodní trase. Vydělával 176,50 dolarů týdně a možnost povýšení byla mizivá. Za dvacet let, kdyby to tak dlouho vydržel, by dostal asi poloviční penzi. Zatím tu pracoval něco přes rok a dopracoval se jen k výhodě, že ho přesunuli z noční služby, která byla od dvanácti v noci do osmi hodin ráno, na denní, kterou sloužil od osmi ráno do čtyř hodin odpoledne. Jeho šéf Mosley jim s oblibou říkal: „Bud’te rádi, že máte nějakou práci, vy skopové hlavy.“

„Má pravdu,“ říkal si Harry. „Je to tak.“ Po sedmi letech, co pašoval kokain, byl vlastně rád, že ještě žije. Naposledy před rokem a půl, kdy přivezl poslední dodávku, skončil poblíž kanálu v Miami s brokovnicí se zkrácenou hlavní u hlavy, zatímco další dva hoši donutili jeho partnera Dannyho Pendergasta, aby odevzdal těžce získaný prášek do posledního zrnka. Tato událost zruinovala Harryho peněženku i nervy. Jeho přítel se vrátil k původnímu povolání umělce a Harry vzal nakonec práci u železniční společnosti, dokud se nenajde něco lepšího. Zatím se nic nevyskytlo.

Dnes ráno už procházel čtrnáctý vagón, skláněl se pod sedadla a širokou hadicí vysával odpadky, které tam cestující zanechali. Občas zvedl odřenou hadici vysavače na horní poličky, aby vysál odpadky, které tam náhodou někdo hodil, když se jich chtěl zbavit. Nejhorší byli lidé, co nacpali odpadkové sáčky vším možným a pak je napěchovali mezi sedadlo a stěnu vagónu. To se mu stalo nejméně dvakrát v každém voze, který čistil. Musel pak vypnout vysavač,

vytáhnout sáček ven a teprve potom mohl pokračovat v další práci. Sáčky musel vyndat v každém případě, protože Mosley každý vagón, než ho odeslal do depa, kde se vagóny sestavovaly do soupravy, kontroloval. Každá vlaková souprava musela být naprosto čistá, tak to alespoň vyžadoval Mosley. Tento muž s klenutým hrudníkem sestavoval vlaky ve washingtonském depu již třicet pět let a zakládal si na tom, že jeho vlaky odjíždějí čisté. Jeden sáček ukrytý před vaším zrakem znamenal, že vás Mosley pošle zpět na noční směnu, za dva jste šli čistit záchody, a kdyby našel tři, vyhodil by vás a ještě by vás proklel.

Než došel Harry na konec vlaku, odpadky se navršily do téměř půl metrové hory, která se tyčila na nástupní plošině mezi dvěma vagóny.

I když zde pracoval již rok, stále ho udivovalo, jak může osmdesát lidí ve voze Amtraku – a v lůžkovém voze jich cestovalo dokonce méně – nashromáždit takové množství odpadu za tak krátkou dobu. Vlaky, které přijížděly z větší dálky, byly nejhorší – zvláště ten z Montrealu, který patřil Amtraku a kanadské železniční společnosti VIA a jezdil denně. Během cesty dlouhé přes tisíc kilometrů se navršilo tolik odpadu, že k jeho odvozu bylo zapotřebí dvou až tří nákladních aut. Souprava Capitol, která jezdila denně z Chicaga do Washingtonu a urazila přes dvanáct set kilometrů, poskytovala cestujícím dost času, aby připravili pro Harryho a ostatní uklízeče neskutečnou horu odpadu, kterou se museli probrodit. Naštěstí tato souprava dorazila do Washingtonu až pozdě odpoledne, a než ji rozpojili a dopravili do depa k údržbě, zbyla už na noční směnu. Takže to nebyl Harryho problém – alespoň pokud nezapomněl nějaký sáček s odpadem pod sedadlem.

Přestože to byla špinavá práce, měla své výhody. Harry procházel každý den asi čtyřicet až padesát vagónů, které se dostaly do depa ze všech možných koutů země. Když se probíral odpadem, nacházel noviny a časopisy z Detroitu, Chicaga, Bostonu, New Yorku, Philadelphie, New Orleansu, Tampy, Jacksonvillu a Miami. Vedle tisku tam také nacházel milostné dopisy, menší šperky, peníze, knihy a někdy dokonce zavazadla, která lidé zapomněli na horních políčkách nebo pod sedadly a která unikla pozornosti těch, co

procházeli vagóny ve stanici. Všechno cenné se mělo předat kanceláři ztrát a nálezů v konečné stanici, ale i Mosley před drobnými krádežemi zavíral obě oči. Hlášení o ztrátách znamenalo více administrativní práce a tedy víc ztraceného času pro všechny zainteresované. Ztráty a nálezy stejně moc neprosperovaly. Barevná televize v hlavní údržbářské hale tam už byla dva roky a nikdo se po ní neptal, natož aby napsal oznámení o ztrátě.

Když byly všechny odpadky nahromaděny na nástupní plošině, Harry odepnul vysavač, vytáhl jeden pytel z vaku připevněného k opasku a začal ho plnit. Až ho napěchoval, vyhodil ho otevřenými dveřmi ven na nástupiště směrem k údržbářskému vozu, kterým pak odpad odvážel.

Teprve když zavazoval poslední pytel, všiml si průchodu do vedlejšího vagónu. Ostatní vozy, kterými procházel, byly typu Pullman z padesátých a šedesátých let vybavené prosklenými dveřmi, kterými bylo vidět do dalšího vozu, a klikami, za něž se muselo zatahnout, když je chtěl člověk otevřít. Dveře, před kterými se zastavil, neměly žádné okno, ale zato byly zajištěné třemi řetězy protaženými tlustými šrouby s oky zabudovanými do veřejí. Místo kliky tam byl obdélníkový kovový plát přivařený ke dveřím. Uprostřed něj byl kulatý, masivní zámek.

Harrymu začalo trochu vrtat hlavou, proč jsou tyto dveře tak dokonale zabezpečené. Hodil však poslední pytel do vozu a sešel dolů po třech schůdcích na prosluněné nástupiště. Sáhl do náprsní kapsy svých montérek, vytáhl pomačkaný balíček cigaret Lucky Strike a zapálil si jednu sirkou, kterou měl schovanou pod celofánovým obalem. Mhouřil oči před prudkým sluncem, které dopadalo do depa, ale přesto vzhlédl k vozu, který měl tak podivný vchod.

Zprvu si myslel, že je to obvyklý zavazadlový vůz, který se občas zatoulal do depa, ale hned tuto myšlenku zamítl. Žádný zavazadlový vůz, pokud věděl, neměl řadu oken. A místo obvyklých jedněch či dvou širokých dveří měl tento vůz tři malé dveře – dvojce na obou koncích a jedny uprostřed.

Harry se rychle rozhlédl po nástupišti. Kromě dlouhých řad prázdných vagónů vypadalo depo opuštěné. Po Mosleyem ani po jeho

světlezeleném vozítku, ve kterém kontroloval své podřízené, nebylo ani památky. Harry do sebe zhluboka vtáhl cigaretový kouř a odhodil nedopalek. Zahákl nohu o dolní příčku krátkého kovového žebříku přivařeného k vagónu pod nejbližšími dveřmi, vyhoupl se nahoru a uchopil vystupující kliku. Zatáhl za ni a posuvné dveře se otevřely. Chytil se železných úchytek po obou stranách tmavého otvoru a vyšvihl se nahoru.

Před ním se otevřela ponurá klenba, osvětlená jen šikmými kužely slunečních paprsků, které sporadicky dopadaly okny umístěnými po obou stranách a zvýrazňovaly tak pomalý tanec tisíce drobných zrněk prachu. Harry se zašklebil. Když byl malý, strašně se toho pohledu bál. Kdykoli něco podobného uviděl, vyhnul se takovému místu stejně, jako se ostatní lidé vyhnou v noci hřbitovu. Měl zato, že prach je světlem magneticky přitahován. Když mu bylo pět let, šokovalo ho zjištění, že částčky prachu jsou *všude*.

Podivný vagón se členil na tři oddělení. Převážná část první třetiny byla přepažena těžkými tyčemi, které se tyčily od podlahy ke stropu a sahaly do poloviny šířky vozu. Uprostřed stály dvě polstrované židle, malý konferenční stolek a barová lednice, na které stál jednoplotýnkový vaříč. Na stěně vedle lednice byl malovaný kovový panel se spoustou háčků, kolíků a visacích zámků, jehož účel Harry ihned poznal: byl to věšák na zbraně skládající se ze čtyř políček umístěných nad sebou. Momentálně byl prázdný. Z velikosti podpěr usuzoval, že by mohl být určen pro automatické zbraně nebo brokovnice.

Zadní část nejbližší ke dveřím, kterou předtím zahlédl z nástupní plošiny, sloužila zřejmě ke spojení s okolním světem. Stál v ní kovový stůl, na kterém bylo kompletní radiolokační vybavení, a dřevěná kancelářská otočná židle. Harry k němu popošel, aby si ho prohlédl zblízka. Jeho kroky se dutě ozývaly prázdným vozem. Pracoval téměř dva roky jako druhý řidič u velké oregonské tirácké společnosti, takže věděl, že pohlíží na nejnovější verzi lokátoru pracujícího na centimetrových vlnách. Obsahoval skener s rozsahem všech kanálů, vysílač pracující s jedním postranním pásmem, velký panel základní jednotky vysílače firmy General Motors a dvě profesionálně vypadající jednotky pro ruční ovládání.

Harry se nahnul nad židli a zapnul hlavní vypínač na panelu základní jednotky. Světelné diody se ihned rozsvítily a objevilo se číslo 164,25. Jednotka byla propojena s kanálem VHF v rozsahu licence A. Zařízení bylo na profesionální úrovni. Harry si všiml tenkého kabelu vyčnívajícího zpoza vysílače a sledoval ho, kam vede. Směřoval k zadnímu stropu, dále pak na střechu vagónu k malé kulaté mřížce ventilátoru. Anténa.

„Maxwelli!“ Zaznělo vzduchem jako výstřel z pistole. Byl to Mosley, vzrůstem menší, ale hlas měl jako zvon.

„Do prdele,“ utrousil Harry a zašklebil se. Rychle vypnul rádio a zamířil třemi dlouhými kroky k otevřeným dveřím vagónu.

Mosley seděl ve svém vozítku a čekal na něho na nástupišti. Z jasně oranžové helmy, kterou měl naraženou do čela, vykukovala kulatá hlava. Harrymu připadalo, že nikdo na světě není podobnější Elmeru Fuddovi než Bertram Orville Mosley.

„Zatraceně, Maxwelli! Co tu k čertu děláš?“

„Jen se koukám,“ odpověděl Harry. „Co kdybych náhodou musel ten vůz taky čistit.“

„Kecáš,“ řekl Mosley a zamračil se na něho. „Strkals ten svůj intelektuálskej čumák tam, kams neměl.“ Harry byl jediný z Mosleyových hochů, který měl univerzitní vzdělání, a tak ho s oblibou popichoval.

Harry se otočil, stoupl si na krátký žebřík a zavřel za sebou jednou rukou dveře. Seskočil na nástupiště a stanul přímo proti šéfovi. Na jeho kulatém obličejí se třpytily krůpěje potu a v těsných montérkách na zip, které měl na sobě, vypadal jako pochodující telecí párek. Harrymu dalo práci, aby se nerozchechtal. Ale věděl, že kdyby se teď jen pousmál, přišel by o práci, a tak se kousal usilovně do rtů.

„Nejradši bych ti provrtal prdel za to, žes tam vlezl, Maxwelli. Uvědomuješ si, že by ses za to moh' dostat do vězení?“

„Za to, že jsem se mrknul do zavazadlového vozu?“ zeptal se Harry. Věděl moc dobře, že to nebyl obyčejný zavazadlový vagón, ale už dříve se dostal několikrát z průšvihů, když si hrál na blbého.

„Pro kristapána!“ mumlal si pro sebe Mosley. „Vy mladý toho dneska moc vo železnici nevíte.“ Zhluboka se nadechl a při výdechu potřásl teatrálně hlavou. „To není zavazadlový vůz. Vidiš snad na

něm nějaký pruh jako mají vozy Amtraku? Nebo snad označení nějaké jiné společnosti?“

Harry věděl, co se od něho očekává. Podíval se přes rameno na vůz a pak se obrátil k Mosleymu. „Ne,“ odpověděl.

„Protože nepatří Amtraku, ani Pennsy nebo společnosti B&O nebo tý zatracený Rock Island Line. Patří poště, kámo, nefalšovanéj pošťáckej vůz vyrobenej na začátku padesátých let společností Budd. Dneska už je to klasika. Takže ses vloupal do majetku federální vlády, Maxwelli.“

„Měl jsem zato, že už dávno přestali dopravovat poštu vlakem,“ řekl Harry.

„To sedí,“ zareagoval Mosley. „Skončili s tím v roce 1962. Tenhle vůz totiž nepoužívá pošta, ale ministerstvo financí. Vyjíždí každou neděli ve vlakové soupravě Night Owl, kterou jezdí všichni diplomati, aby se dostali v pondělí ráno včas do sídla Spojených národů. Když začínáme ten vůz uklízet, už se to tu hemží policajty a agenty tajné služby. Kdyby se domákli, že ses tu potuloval, nakopali by tě do koulí, kámo.“

Harry se zamračil. „Chápu, že tajná služba chrání diplomaty Spojených národů, ale co s tím má společnýho ministerstvo financí?“

Mosley se na sedadle důležitě protáhl a vypnul hrud', takže mu těsné montérky málem praskly ve švech.

„Peníze, Maxwelli,“ řekl. „Všechno se na světě točí kolem zatracenejch peněz. Jednou týdně posílají z tiskárny zásilku nových peněz pro federální banky v New Yorku a Bostonu. Je to nejdůležitější vlak v mém jízdním řádu, Maxwelli. Ale ty bys stejně nepochopil, jaká odpovědnost na mně leží.“

„Ne, asi ne,“ řekl Harry.

„Tak si dej bacha a nestrkej nos do věcí, do kterejch ti nic není,“ varoval ho Mosley. Nastartoval motor svého malého vozítka a uchopil tlustýma rukama volant. „Ještě jednou se jen dotkneš toho vozu a budeš mít co dělat nejenom se mnou, ale i s tou zatracenou FBI. Došlo ti to, Maxwelli?“

„Poslušně hlásím, že došlo,“ odpověděl Harry. Když zvedal ruku, byl si téměř jist, že si Mosley bude myslet, že to má vypadat jako salutování. Obloustlý šéf mu zdvořile pokynul hlavou a zařadil

rychlost. Ještě se na něho zamračil, aby dodal vážnosti svým slovům, pak sebou vozítko cuklo a vydalo se zpátky po nástupišti. Stočilo se doleva a zmizelo z dohledu. Harry čekal, až šéf zmizí, a teprve potom se otočil a dlouho a důkladně si prohlížel poštovní vůz. Když si později vybavil, jak tam stál, uvědomil si, že byl tehdy nejbližší náboženskému prožitku. V mysli mu vytanula dvě slova v duchu psychedelických šedesátých let, kdy nervové drogy byly v módě. *Proč ne?*

2

Bývalí agenti FBI neumírají, ani se neztratí ze světa. Skončí na lavičkách v parku, loupají pomeranče a podivují se, kam se ztratilo jejich mládí. Walter Linberg věděl, že to tak je, byl to totiž i jeho případ. Když doloupal pomeranč, rozdělil ho na malé dílky a začal jeden po druhém systematicky jíst. Mhouřil oči proti sluníčku a díval se na dům J. Edgara Hoovera, který svou architekturou připomínal pevnost. Přemítal, zda má v sobě ukryté sklony k masochismu. Mohl si vybrat lavičku v ulici Mall nebo naproti muzeu přírodní historie, či někde v horní části ulice Mall, kde by viděl na Washingtonský památník. Místo toho si každý den na jaře nebo v létě vzal svůj oběd v hnědém sáčku a šel si sednout na stejnou lavičku, umístěnou strategicky ve stínu javoru v malém parku mezi Sedmou a Devátou třídou u Pennsylvánské třídy. Z lavičky viděl dobře dvě třetiny nové budovy FBI a pokaždé, když se na ni díval, vytanuly mu na mysli vzpomínky na zašlé časy.

Walter Linberg, dnes padesátiletý; pracoval téměř polovinu svého života pro FBI. Tvář mu brázdily hluboké vrásky, díky nimž některým lidem připomínal Jamese Coburna a které vypovídaly o tom, co prožil, daleko více než zlatý klíč připnutý na klopu konfekčního obleku s vestou.

Kariéra Waltera Linberga u FBI byla typická. Jeho otec tam začal pracovat, když se ještě jmenovalo Oddělení zpravodajské služby při ministerstvu spravedlnosti a zůstal u nich do své smrti, krátce po druhé světové válce. Pro Waltera představoval otec ideál, ke kterému vzhlížel, a když ukončil práva na Georgetownské univerzitě, věděl,

že chce být agentem FBI. V Americe právě řádila vlna maccarthismu, která ho pohltila. Po ukončení speciálního kursu na akademii v Quinticu začal Walter svou nesnadnou kariéru v byrokratické džungli FBI. Pracoval ve více než dvaceti kancelářích roztroušených po celé zemi, byl v týmu vyšetřujícím slavnou bankovní loupež v Los Angeles i krádež šperků v Miami. Na konci šedesátých let po vlně únosů letadel, z nichž některé také vyšetřoval, povýšil a přesídlil do Washingtonu, kde pracoval jako zvláštní agent pověřený vedením týmu, který měl předcházet únosům letadel v rámci vnitřního bezpečnostního oddělení FBI. Během sedmdesátých let mu stále nabízeli práci náměstka ředitele, ale odejít z praxe bylo to poslední, co by si mohl přát.

Potom v roce 1982 se při pravidelné zdravotní prohlídce ukázalo, že má vysoký krevní tlak, a jeho dny byly sečteny. Měl prakticky dvě možnosti: buď jít dřív do penze a dostat zkrácený důchod, nebo vzít místo výzkumného pracovníka v nově utvořeném Americkém institutu pro výzkum terorismu. Během své kariéry u FBI se nikdy neoženil, takže by mu penze stačila, ale pomyšlení, že bude bez práce, ho děsilo. Proto se rozhodl vzít práci v AIVT:

A teď toho litoval. Když odkryl gloriolu honosného názvu, zůstala jen ošuntělá kancelář na Čtvrté ulici naproti soudu pro mladistvé delikventy, ve které pracovali stárnoucí právníci a agenti tajné služby, jakým byl i on sám, vyřazení z praxe. Přes všechny dobré snahy nebyl institut ničím jiným než dalším úřadem v telefonním seznamu.

Původně byl koncipován pro výzkum mezinárodního terorismu se zvláštním zaměřením na teroristické aktivity namířené proti Spojeným státům americkým nebo jeho občanům žijícím v cizině. Ve skutečnosti nedělal téměř nic a jediné, co Walter Linberg zjistil, bylo, že nikdo se ve vládě Spojených států nezajímá o možné teroristické akce. Středisko pro strategické a mezinárodní studie při Georgetownské univerzitě vydalo mnoho zpráv a kabinetní výbor pro boj s terorismem se občas setkal, ale ve skutečnosti neexistovala oficiální skupina ve Spojených státech, která by byla schopna zamezit hrozbě terorismu. Černé barety ve Fort Lewisu ve Washingtonu i elitní tým Delta měly bojovat proti terorismu, ale ani

jedna skupina s tím neměla moc zkušeností. Jedinou příležitostí, kdy mohla skupina Delta zasáhnout, byl pokus zachránit iránská rukojmí, který skončil katastrofálním neúspěchem.

Vláda Spojených států odmítala z neznámého důvodu připustit, že by si nějaký terorista mohl dovolit porušit její svrchované hranice. Walter to nazval syndromem dopravní stopky. Městská radnice totiž také odmítala instalovat stopku na nebezpečné křižovatce, dokud tam někoho při přecházení ulice nezabili. Stejně tak se federální vládě nechtělo investovat milióny dolarů do boje proti terorismu, dokud nedošlo ke skutečnému útoku. V své knize označil Walter Linberg toto jednostranné myšlení za hloupé a nebezpečné – zvláště ve světle spisu, který se k němu dnes ráno dostal.

Spis napsaný před mnoha týdny ve Velké Británii je diskrétně upozorňoval na možnost, že skupina zvláště nebezpečných teroristů, známých po celém světě, se chystá do Spojených států. Jak putoval různými odděleními, začal spis narůstat. Všichni chtěli ukázat, že jsou do věci zasvěceni, a tak si každý přidal pár moudrých slov. Například federální přistěhovalecký úřad konstatoval bez obalu, že nikdo uvedený na seznamu nevstročil na půdu Spojených států, zatímco jeho pobočka v San Francisku tvrdila, že na fotografiích z poslední bankovní loupeže v Oaklandu je možné identifikovat dva teroristy, kteří mají být údajně na cestě do USA. Lidé ze CIA vše smetli ze stolu tvrzením, že Britům už teroristé lezou na mozek a že zpráva je absurdní, protože podle jejich záznamů byla Annalise Shenkerová zabita už před dvěma roky při tajné operaci CIA v Berlíně.

Jinými slovy, pomyslel si Walter, když dojedl poslední stroužky pomeranče, nikdo neměl nejmenší potuchy, o co běží. Vyplivl do dlaně pár peciček a zvedl se k odchodu. Nacpal slupky i s peckami do hnědého sáčku a vydal se ke kanceláři. Věděl, že to asi bude ztráta času, ale přesto si chtěl ověřit informace ve spisu. Dvacet pět let u FBI způsobilo, že měl vysoký tlak, ale také přispělo k tomu, že tušil, odkud vítr vane, a to i z velké dálky.

Harry Maxwell seděl rozvalený v polstrované židli, v jedné ruce pivo, v druhé cigaretu a čekal, až jeho přítel Daniel Pendergast zváží návrh, který mu udělal. Pendergast měl na sobě jen vysezené trenýrky a stál před obrovským plátnem, na kterém právě pracoval. Pečlivě dodělával tahem štětce růžové bradavky velkého ženského aktu.

Harry seděl v židli na půdě velké továrny na cigarety, kterou Daniel používal jako ateliér i byt. Skýtala mu výhled na trochu špinavou fasádu hotelu Bellevue v E Street, který byl naproti. Touto noční dobou bylo v centru Washingtonu mrtvo. Jen taxi občas přivezlo nebo odvezlo návštěvníka hotelového baru, jinak byla ulice opuštěná.

Byla už téměř půlnoc, ale venku bylo stále horko a dusno. Přestože byla okna ateliéru sahající přes celou stěnu otevřená, vzduch se téměř nepohnul. Harry měl sice na sobě jen tričko a trenýrky, ale i tak se potil.

„Kdyby ses stal přes noc slavněj, mohl by sis dovolit klimatizaci,“ houkl Harry na Pendergasta, který byl k němu obrácený zády a stál od něho devět metrů. Na podlaze byly skvrny od tabáku.

„Kdybys se stal najednou slavný, tak bych tu asi nebyl,“ zareagoval Pendergast a ani se neotočil. Seřel hadrem barvu ze štětce a potom namočil štětiny do růžové, kterou měl na paletě vedle sebe.

„To je fakt,“ řekl Harry a zašklebil se. Dal si lok piva, které mezitím zteplalo. „To si myslím. Mohl bys být v pěkném domě v Georgetownu s nějakou kočkou z Hirshornova muzea, která by ti okusovala ušní lalůčky.“

„Tam nejsou žádné kočky,“ mumlal Pendergast bezmyšlenkovitě. „Jsou tam panáci v šedých oblecích, kteří se na tebe ani nepodívají, ledaže bys byl tak starej a roztřeseněj, že by ses ani nemohl sehnout k zemi.“

„Mohl bys přestat dělat řidiče taxíku,“ naznačil Harry. „A mohl by sis dovolit B&B místo Budweiseru.“

„Ale já mám rád Budweiser,“ řekl Pendergast. „Ve vězení ti stejně nedají ani pivo, ani skotskou whisky.“

„Do vězení bys nemusel,“ řekl Harry. „Dostal bys asi jen

podmínku. A i kdyby nás zabásli, vyfásli bysme jen pár měsíců. A to ti zaručuju, že bysme z toho vytřískali knihu. Možná by se dala i zfilmovat. Je to sázka do loterie, ale musí nám to vyjít.“

Daniel Pendergast se otočil, v jedné ruce držel štětec a upřeně se díval na Harryho. Ostré světlo dopadající na Daniela seshora od stropního osvětlení zahalovalo spodní část jeho obličeje do stínu. Spolu s dlouhým nosem a hluboce posazenými šedými očima, úzkými boky a menším vzrůstem, než bývá průměr, vypadal jako neškodný dvounohý hlodavec v bederním pásu. „Myslíš to vážně, že jo?“ zeptal se svého přítele a zamračil se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Harry. Dal si posledního šluka a odklepal popel do pivní láhve.

Daniel ucukl. „Nedělej to. Je to děsně odpornej zvyk.“

„Tak skoč pro popelník,“ řekl Harry.

Umělec popošel k staromódní lednici, která stála u zdi napravo od plátna, vzal plechovku od pepsikoly a odtrhl víko. Přešel k oknu a posadil se na ošuntělou židli připomínající sedlo velblouda, která byla jediným kusem nábytku v půdním bytě kromě židle, na níž seděl Harry a molitanové matrace skryté někde v tmavém koutě, která sloužila jako postel.

To vypadá jako příběh z komiksu,“ řekl Daniel a usrkl pepsi. „Dneska už nikdo nepřepadává vlaky.“

„Nemáš pravdu,“ řekl Harry a zavrtěl hlavou. „Ronnie Biggs a jeho hoši se o to pokusili v roce 1963.“

„To ale bylo v Anglii,“ reagoval Daniel. „A všechny je dostali.“

„Protože byli blbí,“ komentoval Harry. „To my nejsme.“

„Jseš idiot, když tě napadne jen o tom uvažovat.“

„Nejsem spíš idiot, že pořád ještě dělám uklízeče? Nebo ty, když chceš prorazit hlavou zeď a chceš tvořit jinak než ostatní? Podívej se pravdě do očí, Danieli, starý brachu – vždyť jsme blbí. Tady máme šanci vyniknout, aspoň jednou v životě.“

„Nechápu tě,“ řekl Daniel. „Prokristapána, vždyť mluvíš jako starý Edward G. Robinson z filmu. Máš snad nějaký problém, o kterém mi nechceš říct?“

„Ten samej, co máš ty, Danieli. Stárneme. Za chvíli nám bude čtyřicet, uvědomuješ si to? Čtyřicet! Bože! Oba jsme dělali střední

školu a mně se zdá, jako by to bylo včera. Potulovali jsme se spolu v noci Rock Creek parkem a hledali dobrodružství, pamatuješ?“

„Jasně,“ řekl Daniel a usmíval se. „A žádný jsme nikdy nenašli.“

„Povídali jsme si o tom, co budeme dělat, až vyjdeme školu. Tys chtěl bejt druhým Picassem a já myslel, že budu něco mezi Jean-Paul Sartrem a Jackem Kerouakem. Tehdy jsme byli skvělí, Danieli. A taky jsme užili spoustu srandy. Spali jsme se stejnými ženskými, někdy společně, brali jsme drogy, někdy jsme se zpili do němoty, probůh, co z toho všeho zbylo?“

„Nebyl to špatnej život. Já ničeho nelituju,“ řekl Daniel a pokrčil rameny.

„*Je ne regrette rien*,“ zamumlal Harry. „Probůh, to mi připomíná píseň Charlese Aznavoura!“

„Co je na Charlesu Aznavourovi špatnýho?“ zeptal se Daniel.

„Představuje nemoc, která je v nás. Zestárli jsme a usadili se. Přijali jsme porážku. Vzpomínáš si, když jsem si vzal Carol? Dostal jsem práci v knihkupectví a začal jsem kouřit dýmku. Tys se mnou skoro rok a půl, co jsem byl ženatý, nemluvil. Tehdy jsi mi řekl, že jsem se usadil. Měl jsi pravdu.“

„A ty si myslíš, že když vyloupíš vlak, že se ti vrátí ztracený mládí?“ zasmál se Daniel.

„To ne, ale ztracený nápady. Kdysi jsem napsal dobrý věci. Tys zase namaloval pěkný obrazy, ale není nám to nic platný, Danieli. Nemáme konexe. Nikdy jsme je neměli a tak to bude stejný i za dvacet let. Z tebe se stane starej taxikář a ze mě domovník. Bez peněz nebudeme nic, jen zestárneme a ubudou nám síly. Buď se staneme přes noc slavný, nebo budeme mít peníze, anebo obojí.“

„To je šílený,“ řekl Daniel.

„Ne, není. Nebyli bysme první. Vem si Clifforda Irvinga. Léta psal blbý knihy, ale nikdo si ho nevšiml, dokud nenapálil Howarda Hughese. Probůh, pěkně to zpackal a stejně mu to přineslo pěkněj pár táců.“

„A John Hinckey zase skončil v blázinci.“

„Přece nechceme zastřelit prezidenta,“ řekl Harry. „V tom to je. Když Ronnie Biggs přepadl poštu v Glasgow, měl celou zemi na svý straně. Totéž se stalo, když D.B.Cooper vyhodil do vzduchu letadlo a

dopadl padákem do oregonského lesa. Stal se z něho lidový hrdina. Můj nápad by vyšel stejně. Někdo, kdo přepadne vlak s penězi federální banky, přece musí být lidem sympatickejší, ne? Je to zločin, kde nejsou žádné oběti.“

„To bych rád věděl, kolik v tom vlaku vezou,“ mumlal Daniel.

„Asi třicet pět miliónů dolarů,“ pospíšil si Harry s odpovědí. Byl víc než dvacet let nejlepším přítelem Daniela Pendergasta, takže dovedl odhadnout jeho nejtajnější myšlenky.

„Jak jsi na to přišel?“

„Zeptal jsem se,“ odpověděl Harry prostě. „Zašel jsem na ministerstvo financí a zeptal se, kolik nových peněz projíždí New Yorkem a Bostonem.“

„A oni ti to řekli?“

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Proč ne? Na té otázce není nic neobvyklého.“

„Třicet pět miliónů dolarů?“

„Jo, to je trojka, pětka a šest nul,“ konstatoval Harry.

„Do prdele,“ řekl Daniel tiše a napil se pepsí.

„Jsem stejného mínění.“ Harry se zašklebil. „A s menším rizikem, než když jsme vozili z Bogoty kokain.“

„No, to nevím,“ řekl Daniel.

„Podívej,“ řekl Harry a nahnul se dopředu, „půjdem na to takhle. Pořádně to naplánujeme. Podíváme se na to ze všech stran a pak to projdem krok za krokem. Jestli se nám nějaký úsek trasy bude zdát příliš riskantní, necháme toho.“

„Bez násilí,“ řekl Daniel.

Harry přikývl. „Vůbec žádný. Budeme s nimi jednat jako ve vatičce. Z ministerstva financí jsem šel do kongresové knihovny a trochu jsem si počel v knihách. Ani by se to nebralo jako vlaková loupež. Dověděl jsem se, že zločin je popsán jako loupež jediné tehdy, když zásilka překročí hranice států. Maximální sazba je pět let.“

„Jseš důkladnej,“ zašklebil se Daniel.

„Dělám, co můžu.“

„Mám pocit, že toho budu litovat,“ povzdechl si Daniel.

II

1

Šéfové Waltera Linberga v Americkém institutu pro výzkum terorismu se divili, proč se tak zajímá o britský spis o teroristech, ale protože se byrokratická benevolence spojila s chronickou potřebou utratit, co zbylo z rozpočtu, aby nebyl v dalším období krácen, vyhověli mu a přidělili sekretářku, dovolili mu používat v neomezené míře xerox, telefon a dokonce mu zaplatili cestovné. Na papíře to označili jako „vyšetřování“, a tak měl Walter na konci napsat studii, která by pomohla vyšetřovatelům z různých právních agentur v případě teroristického útoku. Ve skutečnosti si mohl Walter dělat, co chtěl, pokud neutratil víc než měl, schovával si účtenky a nerozvířil klidné vody.

Walter Linberg měl na lidi nos. Po dvaceti pěti letech, kdy si z faktů ve spisech a z fotografií, které měl k dispozici, dával dohromady lidské tváře a osobnosti, si vypěstoval dobrý odhad. Jeho nadřízení si často stěžovali, že jeho metoda, která se zakládala na předtuše, není profesionální. Ale protože vynikal svými výsledky nad průměr, nechali si poznámky pro sebe.

Když si přečetl spis z Velké Británie a když doplnil prázdná místa ve spisu poznatky, které měl v úřadě k dispozici, první jemné náznaky dostaly reálnou a hrozivou podobu.

Dva ze sedmi teroristů nebyli moc nebezpeční. Attendera, bývalý sandinista, byl diletant, který jen proplouval kalnými vodami mezinárodního teroristického hnutí. Už sám fakt, že byl léta zamilován do Italky Ruffiové, ukazoval na vrozenou slabost. Terorismus byl boj a v bojové linii nebylo místo pro romantiku nebo

lásku. Ruffiová byla s největší pravděpodobností typem, který se na chlapa pověsí, něco jako fanoušek slavných hvězd v teroristickém převleku.

Avšak ostatních pět bylo uhněteno z tužšího těsta. Podle toho, co se o ní říkalo, byla Sheila Tengová ztělesněním pilota kamikaze. Na univerzitě napsala ročníkovou práci, ve které vychválila ctnosti publikace o druhé světové válce nazvané *Sen-Jin-Kun* aneb Etika bitvy. Jeden z citátů – „neboj se umřít za spravedlivou věc“ – byl jejím nechvalně známým mottem. Zúčastnila se přinejmenším dvaceti teroristických operací, oddělala devět „nepřátel lidu“, a nadělala spoustu potíží dvěma členům své skupiny, kteří spolu měli homosexuální styky. Byla bojovnicí, pro kterou znamená čest víc než život. Byl-li v ní vůbec někdy kousek srdce nebo duše, dávno už se přetavily v ocel. Tengová však neměla vlastnosti vůdce. Dala se zato dobře použít jako nástroj.

Dva Libyjci – Mohamed Kawi a Amal Akbar – nebyli ani vůdcovské typy, ani se nedali použít jako nástroje. Kdybychom věřili tomu, co se psalo o Akbarovi ve spisu, pak bychom si asi mysleli, že jde o blázna. Jeho filozofie byla nelogickou a bizarní směsicí marxismu a koránu, což vedlo k tomu, že byl schopen všeho. Psychicky a sexuálně nevyrovnaný Akbar se sadistickými sklony se dopustil prvního násilného činu, když rozpáral břicho muži, který zneužil jeho sestru, a potom trval na tom, aby se podrobila starému rituálu vypálení klitorisu, který je v takových případech obvyklý. Místní vesničtí mullahové souhlasili, a tak se Akbar ujal odporné operace sám. Vypálil sestře klitoris do běla rozžhaveným kusem železa, jaké se používá pro označování dobytka. Tehdy mu bylo teprve čtrnáct let. Později se pohyboval kolem Kaddáfího, kterého obdivoval, takže se ani změnit nemohl.

Kawi, který byl o něco starší než Akbar, nebyl tak jednoduchý. Rané mládí strávil ve výcvikovém táboře, což ho předurčilo k teroristické dráze. Nebylo mu ani třicet let a už se zúčastnil spousty operací, které by vzbudily obdiv i u Adolfa Eichmanna. Tvrdý terorista-profesionál, na první pohled nezranitelný, netrpěl neurózami, které by mu překážely v práci. Bezpochyby velmi nebezpečný člověk.

Dále byla na seznamu Annalise Shenkerová, nejnebezpečnější ze všech. Ne snad proto, že by se zúčastnila odvážnějších akcí než ostatní, ale díky své inteligenci a skutečnosti, že byla „normální“. Šlo o ženu sto šedesát centimetrů vysokou s černými vlasy, černýma očima a tváří anděla mstitele. Tělo měla jako stvořené pro módního návrháře Calvina Kleinse. Její duševní pochody se neodlišovaly od profesionálního vojáka, což by ocenil i Erwin Rommel. Shenkerová hrála roli ve čtyřiceti operacích ze šedesáti, které byly provedeny v Evropě v letech 1975-1983. Obvykle je plánovala a připravovala jejich strategii, ale často se jich i osobně zúčastnila v první bojové linii, aby ukázala, že je schopná provést to, co předtím naplánovala a nařídila ostatním, aby vykonali. Psychiatr by pravděpodobně dokázal najít příčiny jejího chování, ale to nebylo podstatné. Annalise Shenkerová byla velmi schopná a to je vše. Nepřátelé, kteří jí byli v patách, z ní udělali ženu schopnou vraždy, aniž by ke svému činu potřebovala nějaká dogmata nebo politickou víru, či nějaké jiné ospravedlnění. Při pročítání jejího spisu se Walter Linberg trochu zachvěl. Byla ztělesněním smrti, nemocí, která hledá svoji oběť. Vyskytuje-li se její oběť někde v Americe, pak se má Amerika na co těšit.

Jeho prvotním zájmem bylo zjistit, zda si teroristická skupina skutečně vybrala za cíl Spojené státy, což znamenalo ověřit si, zda někdo z nich, nebo dokonce celá skupina, přijel do země. S použitím informací spisu zvláštní letecké služby začal mapovat jejich pohyb od doby, kdy opustili Alžír. Připevnil na stěnu kanceláře velkou mapu a začal vyplňovat prázdná místa.

Skupina zahájila svou cestu napříč Evropou s použitím spousty vnitrostátních leteckých linek. Zpovzdáli ji sledovaly výzvědné týmy ZLS, Gigene, německá skupina 9 a zvláštní oddíl holandského námořnictva. Teroristi se úmyslně vyhýbali přistání v zemích, kde je hledala místní policie. Holanďan Dieter Haas jel do Marseille a potom pokračoval do Lyonu, kde si pronajal auto na jméno Marbeau a odjel do Paříže. Dva Lybijci Mohamed Kawi a Amal Akbar letěli do Káhiry a potom do Athén, odsud se vydali do Říma a dále do Frankfurtu. Lisa Ruffiová a Raoul Attendera cestovali spolu do Amsterdamu. Annalise Shenkerová se po krátké zastávce v Paříži

vydala vlakem do Ženevy. Koncem měsíce byli zřejmě všichni na svých místech, a tak byli někteří členové výzvědné služby odvoláni. Potom jim první týden v květnu všech sedm členů skupiny zmizelo z dohledu. Okamžitě byla vydána upozornění celním a pasovým orgánům doplněná fotografiemi a krycími jmény, která členové dosud používali, ale brzy vyšlo najevo, že se jim podařilo zamést za sebou stopy. Jediná nitka, které se mohli chytit, byla zpráva od informátora švýcarské policie, který tvrdil, že žena odpovídající popisu Annalise Shenkerové sháněla spoustu pasů. Informátor dal policii adresu padělatele dokumentů, ke kterému šla, a úřady si ho předvolali k výslechu. Po dvaceti čtyřech hodinách tvrdého výslechu padělatel přiznal, že Shenkerová si koupila sedm pasů z nichž šest bylo amerických a jeden kanadský. Dodala také fotografie a padělatel je udělal na objednávku. Vyplnil všechny rubriky kromě jmen. Pas, ve kterém byla fotografie Shenkerové, byl kanadský. Hotové dokumenty si vyzvedla v úterý. Do pátku všichni teroristé zmizeli. V tomto bodě se stopa ztratila a další pokusy najít jejich úkryt nebyly učiněny.

Na první pohled se zdálo, že je Walter Linberg postaven před nemožný úkol, ale protože bývalý agent FBI postupoval metodicky, postupně se začal prokousávat k základním poznatkům.

Bylo nad slunce jasné, že teroristé museli použít letadel, aby se dostali tak náhle pryč. Svědčila pro to i skutečnost, že čtyři města, ve kterých se nacházeli, byla hlavními dopravními tepnami. Linberg předpokládal, že Shenkerová poslala poštou ostatních šest pasů v ten samý den, co si je vyzvedla, a ostatní je tedy museli dostat o dva dny později – ve čtvrtek. Bereme-li v úvahu, že falešné pasy mají platnost jen do té doby, než někdo přijde na to, že jsou nepravé, vyplývá z toho, že teroristé neotáleli s jejich použitím. To znamená, že šest amerických pasů použili s největší pravděpodobností v pátek, zatímco kanadský pas se použil v úterý nebo ve středu. Také bylo nanejvýš pravděpodobné, že dali přednost přímým letům před lety s mezipřistáním, kde by je mohli snáze chytit. Za předpokladu, že jejich cílem byla Severní Amerika, dá se usuzovat, že Shenkerová asi letěla do Montrealu nebo Toronta, zatímco ostatní skončili pravděpodobně v New Yorku.

Pak už to byla jen rutinní záležitost. Walter si vypůjčil z cestovní kanceláře letové řady a začal vyhledávat všechny přímé lety z Paříže, Amsterdamu a Frankfurtu do New Yorku, a všechny přímé lety z Ženevy do Montrealu a Toronta. Během několika hodin měl seznam více než dvaceti letů uskutečněných sedmi letadly, z nichž všechny byly typ 747 s výjimkou jednoho, kterým byl DC-8 Stretch z výchozího letiště Amsterdam. Hrubým odhadem to znamenalo prověřit osm tisíc cestujících.

Walter byl odhodlán pokračovat dál. Po byrokratických tahanicích se mu podařilo dostat seznamy cestujících, a tak se dal do vyškrtávání jmen těch, kteří necestovali na americký nebo kanadský pas. Po třech dnech se dopracoval k seznamu asi čtyř tisíc jmen. Použil starých známostí a vydal se s tímto seznamem, kde se mohla vyskytovat jména, která hledal, do FBI a nechal ho projít počítačem s programem registrací o přistěhování. Totéž nechal udělat v Kanadě. Každé jméno, které by nepatřilo pravému pasu, by bylo odhaleno.

Po deseti dnech od zahájení vyšetřování měl Walter Linberg to, co chtěl: seznam sedmi jmen, která byla na padělaných pasech použitých při cestě do New Yorku a Montrealu. Potvrdilo se mu původní podezření, které měl po pročtení spisů ZLS.

První dorazili Mohamed Kawi a Amal Akbar, kteří cestovali jako libanonští Američané pod falešnými jmény John a George Haddad. Přiletěli v půl jedné odpoledne společností Lufthansa na letiště JFK v letadle typu DC-10. O dvě hodiny později dorazila Ruffiová a Attendera cestující jako pán a paní Vittorio Romano z Amsterdamu a o deset minut později – za deset minut tři – přijel Dieter Haas alias Peter Paul Maartens společností Pan American. Přesně jak Walter tušil, Shenkerová odletěla z Ženevy o tři dny dříve a přijela na letiště Mirabel u Montrealu pod jménem Jeanette Lanctot a udala adresu na předměstí Lavalu.

Všechna tato zjištění způsobila Walteru Linbergovi problém. S použitím pouze základních vyšetřovacích metod, zdravého rozumu a trošky fantazie zjistil, že šest nejnebezpečnějších teroristů je teď v Severní Americe. Normálně by následovala zpráva všem zainteresovaným složkám. Co však je normální, nebývá vždy nejrozumnější. Každé formální oznámení by uvrhlo FBI, CIA a

přistěhovalecké úřady do podivného světla, protože všichni měli původní spisy k dispozici a vůbec nic je po přečtení nenapadlo. Kdyby své poznatky uveřejnil s tím, že věci prospěje, musel by mít víc důkazů.

Začal tedy pátrat po dalších skutečnostech, což ho přivedlo až do St Augustine na Floridě, přesně tři týdny po tom, co poprvé uviděl spisy, a osm dní po tom, co Harry Maxwell diskutoval o budoucnosti se svým přítelem Danielem Pendergastem.

2

Na to, že nevzbuzoval u lidí vysoké mínění, se Harry Maxwell pustil do úkolu s pozoruhodnou vervou. Už před tím, než prozradil Danielovi svůj nápad, začal shánět informace o vlacích. Přečetl vše od O.S.Nockova Světového železničního atlasu až po Přepadení vlaků od Pierse Paula Reada. Harry si vzal týdenní neschopenku a společně s Danielem začal na věci pracovat.

Během několika dní se z půdního bytu na E Street stal jejich hlavní štáb. Všude se válely jízdní řády vlaku Night Owl, topografické mapy míst, kde by vlak mohl zastavit, a velké náčrty různých vagónů, včetně poštovních, vybrané z knihy Ilustrovaná pokladnice Buddových železničních vagónů, kterou si Harry koupil v krámku pro kutily. V pátek večer dospěli dva rádoby zločinci nad hamburgery a smaženými hranolky v bufetu Hot Shoppe k neodkladnému závěru.

„To nevyjde,“ řekl Daniel a opatrně zkoumal svůj hamburger, než se do něho zakousl. „Je tu moc problémů.“

„Nějak to jít musí,“ zareagoval Harry a nabodl hranolek na vidličku.

„Proč myslíš?“ zeptal se Daniel. „Nemáš pocit, že federální banka, FBI a bezpečnostní policii Amtraku muselo napadnout, že jednou se někdo pokusí ukrást jejich zásilku? Určitě si to pojistili.“

„Možná jsme něco přehlídli.“

„Všechno jsme přece dneska odpoledne prošli,“ řekl Daniel a zavrtěl hlavou. „Trať mezi Washingtonem a Philadelfií je dost obydlená. Podle jízdního řádu vlak staví pětkrát během prvních sto

devadesáti dvou kilometrů. Prostě na to není čas. Kdybysme se tam ochomejtali se signály, jako to udělali při vykradení poštovního vlaku, v další stanici na trati by o nás za deset, maximálně patnáct minut věděli. A to nemluvím o radiolokačním zařízení, který jsi viděl v poštovním vagónu. Mohli by varovat strážce během třiceti sekund. I kdyby nám to prošlo, nestačili bysme utéct ani osm kilometrů, než by nás dostali. To je sebevražda.“

„A jak to vypadá dál na trase? Vzpomínáš si, mezi Trentonem a New Brunswickem jsme říkali, že by to bylo dobrý.“

„Jo,“ řekl Daniel. „Čtyřicet dva kilometrů, kde nic není a dálnice číslo 1 je asi kilometr a půl od tratě. Ale pořád nás tlačí čas. Oni nám jen tak neotevrou a nepředají peníze! A říkals, žeš viděl v poštovním voze ten věšák se zbraněmi. To znamená, že se můžou bránit. Koukni, Harry, moc to neseď. Podle provozních pokynů, které jsi šlohl v práci, budou na dispečerský věži v Trentonu hned vědět, že se vlak zastavil, ať už z jakýhokoli důvodu. I kdybysme nějak zdrželi hlídky v poštovním voze, aby hned netelegrafovaly SOS, stejně bude čas pracovat proti nám. Když tehdy přepadli poštovní vlak v Anglii, trvalo jim osmnáct minut od té doby, co vlak zastavil, než se zdejchli, a to na tom pracovalo šest chlapů ze všech sil. Dejme tomu, že to nějakým zázrakem zvládneme stejně rychle.“ Zvedl jednu ruku a začal odpočítávat minuty. „První minuta: na dispečerský věži v Trentonu vědí, že se vlak zastavil. Druhá minuta: předávají zprávu centrálnímu dopravnímu dispečinku v New Yorku a zároveň se snaží navázat s vlakem rádiové spojení. Třetí minuta: několikrát se pokusili navázat spojení, ale marně, a centrálnímu dispečinku v New Yorku se taky nepodařilo spojit se s poštovním vozem. Kdyby se jim to snad podařilo, hlídky by jim řekly, že vlak byl přepaden. Čtvrtá minuta: všichni policajti od New Yorku až po Philadelphii mají pohotovost, a protože jde o federální zločin, je povolána i FBI. Do páté minuty by byly silnice zablokovány a helikoptéry by kroužily ve vzduchu. Všichni by už o nás věděli a my bysme tam pořád bojovali se zámekem poštovního vagónu. To je beznadějný.“

„Nemusíš bejt takovej pesimista,“ řekl Harry a zašklebil se.

„Jsem realista, Harry. Koukni, kámo, prostě na to nemáme. Jsme amatéři.“

„Nejúspěšnější zločinci jsou amatéři,“ zareagoval Harry. „Deviantní psychologie, druhý semestr. Podle statistik je amatérský zločinec inteligentnější a obvykle se nedopustí dvakrát stejného zločinu.“

„To máš z té univerzity. Ještě že jsem dělal uměleckou školu.“

Harry odsunul talíř a zapálil si cigaretu. V bufetu už zbylo jen pár lidí, kteří vypadali stejně zasmušile jako on. „No tak,“ vypravil konečně ze sebe a dal si šluka, „ty si myslíš, že se na to máme vybodnout. Konec zločinu století v zaplivaném bufetu v deset hodin večer.“

„Jo, to si myslím.“ Daniel pokrčil rameny. „To se nedá stihnout.“

Harry se zaklonil a opřel o koženkové polstrování, zavřel oči a vyfoukl oblak kouře, který se vznášel nad jeho hlavou. Chvilí tak zůstal sedět a pak se opět nahnul dopředu. Otevřel oči a díval se přes stůl na svého přítele.

„Tak to ne,“ řekl.

„Co to má znamenat?“

„To znamená, že ne,“ odpověděl Harry. „Odmítám věřit, že by to nešlo. Nejdeme na to z toho správného konce. Děláme to podle starý metody ‚ruce vzhůru a navalte prachy‘. A ještě to chceme provést nenásilnou cestou. To přece nejde! Když se mají vzdát, tak to bez násilí nepůjde.“

„Tak kam tedy míříš?“ zeptal se Daniel.

„Musíme přijít na něco originálního,“ řekl Harry pomalu. „Musíme to naplánovat logicky.“

„To mi připomíná tvoje slovní úlohy, který jsi mi před léty ukazoval. Když John kouří Lucky Strike, Editha kouří cigarety Kent a Bob kouří Marlboro, co kouří Dick?“

„Něco na ten způsob,“ řekl Harry.

„Žádný intelektuálský cvičení ti nepomůže ukrást třicet pět miliónů babek z rozjetého vlaku,“ konstatoval Daniel.

„Zásah. A máme to tu. Vlak jede. Aby se dal přepadnout a vykrást, museli bysme ho zastavit, a to je dost nebezpečný.“

„Výborný. A co to dokazuje?“

„Nic, jen to, že nemůžeme přepadnout vlak, když bude stát. Tedy ho musíme přepadnout, když pojede.“

„Ty seš blázen, Harry.“

„Nejsem, poslouchej. To nám vyřeší spoustu problémů. Například s časem. Když vlak zastavíme, náš čas je vymezenější dobou, než se na nás dostanou poldové a než se nám podaří vybrat peníze, že jo?“

„Správně.“

„Ale když vlak pojede, budeme na to mít čas od odjezdu z Washingtonu až do příjezdu do New Yorku. Takže místo pěti minut na to budeme mít skoro čtyři hodiny.“

„Já to pořád nechápu,“ mumlal Daniel.

Harry zářil jako sluníčko. „Ted jsme to vzali za úplně jiný konec,“ řekl. „Místo abysme se pokoušeli udělat nemožný během pěti minut, máme na to čtyři hodiny.“

„Tři hodiny a čtyřicet osm minut, když chceš být přesnější. Já ale pořád nechápu, o co jde. Jsou to pro mě jen intelektuálské žvásty.“

„Jdi se vycpat, Pendergaste,“ řekl Harry a stále se usmíval. „Poslouchej! Musíme vyloupit vlak, dokud bude na cestě mezi Washingtonem a New Yorkem. Dokud se nezastaví, nikdo se nic nedoví. Sedí?“

„Jo, sedí,“ řekl Daniel, „až na to rádio, cos tam viděl.“

„V pořádku, to až potom. Musíme přijít na to, jak zařídit, aby hlídka nepoužila rádio.“

„A jak utečeme?“ zeptal se Daniel. „Jakej má smysl vyloupit vlak, ve kterém cestuješ?“

„To je třetí fáze, Musíme se z vlaku dostat, než dojede do New Yorku, a samozřejmě s penězi.“

„Pořád si myslím, že to nemáš v hlavě v pořádku.“

„Ale mám. Místo jednoho neřešitelného problému teď máme problémy tři, který zřejmě půjdou vyřešit.“

„Prokrista!“ sténal Daniel. „No tak jo,“ povzdechl si. „Jaký je tedy další krok?“

„Tuhle neděli musíme jet vlakem Night Owl do New Yorku. Jen tak na zkoušku.“

3

St Augustine leží asi na polovině cesty mezi

Jacksonville a pláží Daytona. Nejstarší město Spojených států bylo do poloviny šedesátých let zapadlé a neznámé. Pak se zhlédlo v příkladu Daytony a také mu pomohly plány Walta Disneyho na Orlando, které mělo být asi sto šedesát kilometrů od něho, a začalo těžit ze své jediné přednosti – starobylosti. Stará městská čtvrť, sahající od Avenida Menendez s výhledem na záliv Matanzas až po ulici Cordova, byla do té doby chudinskou čtvrtí. Poté, co ji renovovali, upravili, zřídili v ní spoustu nových restaurací, obchodů s tričky pro turisty a malá muzea, se z ní stala historická čtvrť. Nositel Pulitzerovy ceny dramatik Paul Green byl pověřen, aby napsal knihu oslavující historii města. Dřívější městečko, které bylo známé lovem mořských ráčků a proslulo jako největší světový výrobce lodí používaných k tomuto účelu, se úspěšně změnilo na turistické středisko, kam přijíždělo průměrně 672 000 návštěvníků.

I když ještě sezóna nevrcholila, přesto by měl Walter Linberg potíže sehnat ubytování, nebýt vlivu agenta z Jacksonvillu. Rezident Swanson, Walterův bývalý přítel z doby, kdy pracoval v Miami, zavolal Linberga, aby mu zodpověděl jeho dotaz týkající se nedávné krádeže zbraní. Linberg věděl z osobní zkušenosti a ze spisů AIVT, že zbraně jsou klíčem k psychologii teroristů. Bylo tomu tak už od doby Chevaliera, který zkonstruoval první časovanou bombu, aby zabil Napoleona. Beze zbraní by terorista nemohl své oběti zastrášovat.

Skupina Shenkerové přijela do Spojených států neozbrojena, tím si byl Linberg jist. Celní a bezpečnostní kontrola na letištích se dala v mnoha směrech vylepšit, ale nebylo pravděpodobné, že by se odvážili přivést zbraně do Spojených států nebo Kanady. To tedy znamenalo, že jejich prvořadým úkolem bude opatřit si zbraně. Takové, co potřebovali, ovšem nekoupí v obchodě se sportovními potřebami. Florida nemá téměř žádné zákony omezující prodej zbraní, a proto byla na prvním místě na Linbergově seznamu možných míst, kam by se asi alžírská skupina vydala. Když Swanson zavolal z Jacksonvillu, Walterův vyšetřovací nos začal něco tušit. Z toho, co mu Swanson sdělil, Linberg usoudil, že teroristé jsou v St Augustine.

Swanson – ve všudypřítomném čtyřdvérovém zeleném chevroletu,

který má každá místní kancelář FBI ve Spojených státech – vyzvedl Linberga v hostinci Spanish Quarter hned po snídani a mířil k Avenue San Marco, scéně zločinu. Minuli masivní Castillo de San Marco a stočili se do Avenida Menendez. Když se Linberg ohlédl vlevo, uviděl jasně modrou vodu zálivu Matanzas a tmavší modř Atlantického oceánu rozprostírajícího se v dáli za pláží Vilano a ostrovem Anastasia.

„Hezké,“ komentoval Linberg.

„Když máš rád historii, pak ano,“ řekl Swanson. Oba muži byli přibližně stejného věku, ale Swanson vypadal starší. Narostlo mu břicho, měl vysoké čelo a kolem očí a na tvářích se rýsovaly červené cévky. Stopy po nezřízeném pití, pomyslel si Linberg.

„Jestli je pravda, co říkáš o tom chlapíkovi Ungarovi,“ řekl bývalý agent FBI.

Swanson se zatvářil pohrdavě. Jeli kolem křižovatky u Lvího mostu a pokračovali směrem na jih. „Štve mě to,“ bručel rezident. „Ten slizký čubčí syn nám pořád uniká. Začali jsme se zabývat jeho rejstříkem a vypadá to, že už v tom dělá od padesátých let. Zřejmě dodává zbraně všem, od Castra až po Che Guevaru.“

„Má registraci jako obchodník se zbraněmi?“ zeptal se Linberg. Koutkem oka zahlédl, jak míjejí nějaké Potterovo muzeum voskových figur.

Swanson zavrtěl hlavou. „Ne. Je registrován jako opravář a výrobce menších zbraní. Poptali jsme se v okolí a vypadá to, že dělá pro společnost historických zbraní a pro státní arzenál – opravuje zbraně. Bydlí kousek odtud.“

„Tak odkud získává zbraně?“ zeptal se Linberg.

„Odevšad,“ zavrčel Swanson. „Našli jsme různé zbraně od samopalů A&E až po pistole ráže.45 palce.“

„Jak je dostal do země?“ zeptal se Linberg.

„Jeho bývalý švagr má síť rybářských lodí. Z toho, co víme, usuzujeme, že zřejmě vykládal zbraně z lodí, které jich vezly víc, než bylo povoleno, a pašoval je do St Augustine ve falešných dnech. Ungar je už v márnici, ale aspoň máme jeho švagra.“

„Říkals, že máš otisky?“ ujistil se Linberg.

„Samozřejmě, spoustu. Dali jsme je do počítače, ale nic jsme se

nedověděli. Ten, kdo oddělal Ungara, snad ani nikdy nedostal pokutu pro špatné parkování.“

Linberg přikývl. Ve federálním počítačovém rejstříku zločinců jsou záznamy o půl miliónu přestupcích a ve Washingtonu, kde je oddělení s otisky, mají sto šedesát pět miliónů kartiček s otisky prstů.

„Myslíš, že by se daly otisky identifikovat?“ naléhal Swanson.

Linberg pokrčil nejistě rameny. „Možná,“ řekl. Už si vlastně opatřil otisky od ZLS a měl je s sebou v hotelovém pokoji. „Nedělej si starosti, Bille, když budu moct, určitě ti pomůžu,“ uklidňoval ho.

„Myslíš, že by to mohla být nějaká teroristická skupina?“ zeptal se Swanson. „Mám pocit, že na tom teď děláš, ne?“

„Jo, to je teď moje práce, Bille. Jak jsem řekl, když na něco přijdu, budeš první, kdo se to doví.“

„Mohl bych použít svého ‚koně‘,“ řekl Swanson a stočil auto do úzké uličky lemované stromy. „Už pět let sloužím v Jacksonvillu. Mohl bych se stát asistentem ředitele, a to brzo.“

Linberg pohlédl na Swansona. Při jeho vzhledu a kondici neměl velkou šanci stát se asistentem ředitele. Bylo pravděpodobnější, že ho převedlí do Knoxville nebo Oklahomy.

Swanson zaparkoval auto a oba muži vystoupili. Přes ulici byla třípatrová zděná budova, která pamatovala lepší časy. Linberg se rozhlédl a usoudil, že jsou ve čtvrti, kde se nacházejí menší továrny.

„To je ono?“ zeptal se Linberg a kývl směrem k budově před nimi.

„Ano,“ odpověděl Swanson. „Pěkný úkryt, co? Dá se těžko tušit, co je uvnitř, pokud nemáš pod čepicí.“

„Myslíš skladiště zbraní?“

„Něco lepšího,“ řekl Swanson a zazubil se. „Podívej se na budovu pořádně.“

Linberg ho poslechl. Před ním stál třípatrový cihlový dům s dvojími vstupními dveřmi v průčelí a širokou šterkovou cestou vedoucí k zadní části. Okna do ulice byla špinavá, zřejmě je nikdo celou věčnost nemyl. Na postranní zdi domu nad okny ve třetím patře bylo napsáno bílým písmem na zeleném pozadí Floridská společnost ocelářských a drátěných výrobků. Na tom nebylo nic zvláštního.

„Ty to nevidíš?“ zeptal se Swanson.

„Vidím dům,“ odpověděl Linberg trochu podrážděně. Nezajímaly ho Swansonovy teatrální výlevy.

„No tak, pojď,“ vyzval ho rezident.

Přešli na druhou stranu ulice a Swanson vytáhl z kapsy kalhot klíč a otevřel dveře. Linberg se ocitl v zaprášené vstupní hale, kde byl opuštěný kancelářský nábytek a uschlá kytka v květináči na okenním parapetu. Příkré schodiště vedoucí do druhého patra se zvedalo podél zadní stěny.

„Ungar měl dílnu vzadu,“ řekl Swanson a ukazoval na dělicí stěnu v zadní části poschodí. „Obvykle nikdy nepoužíval přední vchod. Pojď za mnou.“

Swanson šel první po schodech nahoru do druhého patra, Linberg ho následoval v těsném závěsu. Druhé poschodí bylo celé otevřené, slabě prosvětlené dlouhou řadou oken, na kterých lpěla tlustá vrstva špíny. Ve středu dlouhé místnosti byly různé stroje, v jednom rohu se válelo několik žoků rezavého drátu.

„Už ti to došlo?“ zeptal se Swanson a lapal po dechu po krátkém výstupu po schodech.

Linberg si prohlédl místnost pečlivěji. Všiml si jen jednoho rozdílu, strop nad hlavou byl nižší než v hlavní hale, jinak tu neshledával nic zvláštního. „Ne,“ řekl. „Tak pojďme k věci, Bille. Nemám náladu hrát si na schovávanou.“

„Samozřejmě,“ řekl Swanson. Obrátil se a zamířil opět ke schodišti.

Linberg si nebyl jist, zda to bylo věkem, nebo zda se mu to jen zdálo, ale schodiště vedoucí do třetího patra mu připadalo delší. Stejně jako ve druhém patře zde našli stroje, kola drátů propletených různými sponami a háčky. Bývalý agent si opět všiml stropu, který byl i zde nižší než v hlavní hale.

Swanson vedl Linberga beze slova na druhou stranu místnosti. Zastavil se u stroje, který vypadal jako vrtačka, rozsvítil světlo a sehnul se. Na podlaze byl stěží patrný háček zašroubovaný do prken. Jeden prst se do něho pohodlně vešel. Swanson za něj vzal a zdvihl čtvercové padací dveře, jejichž jedna strana měřila asi šedesát centimetrů. Dolů vedl žebřík. Vsunul se do otvoru a lezl dolů. Linberg šel za ním.

„Probůh!“ zašeptal Linberg. „Neuvěřitelné.“

Všude, kam se podíval, byly řady zbraní, pečlivě srovnaných, osvětlené šňůrou nízkowattových žárovek. Linbergovi se otevřel pohled na všechny možné zbraně od minometů až po samopaly ráže 50 palců. V místnosti byly také navršené krabice s municí a hromady něčeho podobného neprůstřelným vestám.

„Asi bychom to místo nikdy neobjevili, nebýt Ungara, jehož tělo leželo napůl ven z otvoru padacích dveří,“ poznamenal Swanson. „Někdo zavolal, že slyšel výstřel z brokovnice, a místní policie ho našla. Neuvěřitelné, co?“

„Divné,“ řekl Linberg a prohlížel si sklad zbraní a munice.

„Je to vlastně starý čínský trik,“ vysvětloval Swanson. „Slyšel jsem o tom už dávno, když jsem jel s Laurou na výlet do San Franciska. Obchodní daně byly dřív stanoveny podle metrů čtverečních plochy, a tak čínští majitelé továren stavěli své budovy s celými poschodími, které nebyly vidět z ulice. Číňan tedy platil daně za tři patra místo čtyř. V tajném patře pak pilně pracovaly ženy a děti, které dělaly v úkole a kterým moc neplatil.“

„Chytré,“ řekl Linberg. „Máš nějakou představu, co tu chybí?“

„Celkem jasnou,“ řekl Swanson. „Ungar si vedl záznamy. Takže máme zato, že zmizelo asi deset nebo patnáct automatických pistolí ráže devět milimetrů, aspoň jeden kulomet Kalašnikov PK ráže 12,7 mm, dvě přenosky ručních granátů MDF, bedna protipěchotních min a šest samopalů typu Ingram MAC-11. Samozřejmě ke všemu náboje. Vzadu byla také plastická trhavina. Vypadá to, že se tam v ní někdo hrabal, ale dá se těžko říct, kolik z ní chybí.“

„To by stačilo na rozpoutání války,“ řekl Linberg. „Na to potřebovali nákladák!“

„Máš pravdu. Odvezli to tmavomodrým dodgem, uvnitř byli tři lidi. Dva muži a jedna žena. Auto mělo newyorské číslo. Pravděpodobně kradené. Kde je ho konec?“

„O.K.,“ řekl Linberg a naposledy se rozhlédl. „Sežeň mi otisky, seznam ukradených věcí a všechno, co máš od svědků.“

„Opravdu si myslíš, že bys to mohl vypátrat, Waltře?“

„Snad,“ řekl Linberg.

„Probůh! Za to by bylo určitě povýšení,“ řekl rezident.

„Neboj, určitě budeš první, kdo se doví, na co jsem přišel,“ zalhal Linberg. „Slibuji.“

„Takže, co bude dál?“

„Jestli se nemýlím, dalším krokem bude to klubko rozmotat.“

III

1

Zvenku vypadá washingtonská nádražní budova jako klasická konečná stanice s obrovskými žulovými sloupy, točitými schodišti a masivními vchody. Tyčí se na sever od Kapitolu a je ztělesněním grandiózní představy imperiálního Říma, které architekt vdechl život na přelomu století.

Bohužel úpadek železniční dopravy koncem šedesátých let se na nádraží podepsal. Stalo se útočištěm tuláků, domovem lidí, kteří se schovávají na veřejných toaletách a živí se penězi, které najdou zapomenuté v telefonních automatech. Se založením železniční společnosti pro osobní dopravu Amtrak v roce 1971 a potřebou mít národní turistické centrum bylo celé nádraží přestavěno a zmodernizováno. Turistické centrum, které bylo hlavním projektem oslavujícím dvousté výročí založení Spojených států, však spolklo většinu peněz a soustředilo na sebe víc pozornosti, takže část nádraží sloužící cestujícím přišla zkrátka. Byla odstrčena do zadní části obrovské budovy a bylo jí vyhrazeno několik set metrů čtverečních. Byla vybavena automaty a v čekárnách byly řady sedadel z umělé hmoty. Dá se říci, že v konečném výsledku se nádraží moc nezměnilo, ani po tak významné finanční injekci. V deset hodin večer byla přední hala s osvětleným panelem s příjezdy a odjezdy

vlaků stále plná tuláků a opilců.

„Asi nás okradou, než se vůbec dostaneme do vlaku,“ bručel Pendergast a svíral kufr pevně mezi koleny.

„Neblázni,“ řekl Harry. „Do odjezdu už zbývá jen pět minut.“

„Potí se mi ruce, ksakru.“

„Co je to s tebou? Ještě jsme nic neudělali. Uklidni se. Začínáš už vypadat jako zločinec.“

„To je ta moje metodistická výchova. Někde seshora se na nás dívá Bůh a říká si: ‚Ti dva červové jsou v pěkný bryndě.‘“

„Myslím, že to nebereš dost vážně,“ řekl Harry. „Já si nedělám srandu, chci, aby to vyšlo.“

„Nemůžu to brát vážně,“ řekl Daniel. „Všichni, kteří by se na to objektivně podívali, by nás obžalovali ze spiknutí a zavřeli. Jestli to má být zločin století, pak si musíš, Harry, uvědomit, že máš za parťáka poseru. Jsem z toho už teď tak nervózní, že jsem se málem počůral.“

„Nechci to slyšet,“ zareagoval Harry úsečně. Z amplionu se ozvalo praskání a nesrozumitelné hlášení. Jedinému, čemu Harry rozuměl, byla slova New York a Boston.

„Tak jdem,“ řekl. Vstal, sebral svoji tašku a vydal se směrem k úzkému tunelu, který vedl na nástupiště. Daniel šel za ním, těžký kufr měl v pravé ruce, ke které se nakláněl.

Došli na nástupiště a dali se podle pokynů vlakového zřízence doprava. Vlak Night Owl byl připravený k odjezdu. Stříbrný obr vystupující z betonové nástupní plošiny, světlo žárovek nad hlavami cestujících se odráželo od hliníkové metalízy dielelektrické lokomotivy F-40. S výjimkou montrealské soupravy byla Night Owl jediným vlakem Amtraku na trase Washington – Boston, který neměl všechna zařízení na elektřinu. Obě vlakové soupravy používaly starší lůžkové vozy Budd a Pullman, které měly brzdové systémy na páru, což vylučovalo použití troleje.

Když Harry procházel kolem lokomotivy, zastavil se a otočil, jako by čekal, až ho Daniel dohoní. Ve skutečnosti se snažil zapamatovat všechny podrobnosti týkající se poštovního vagónu, připojeného hned za lokomotivu.

Do poštovního vozu nebylo vidět. Prosklené dveře i okna měly

stažené rolety. Před vagónem stáli čtyři muži a sledovali proud cestujících jdoucích po nástupišti. Ani se nesnažili maskovat důvod, proč tam jsou. Dva měli uniformy policie ministerstva financí a byli ozbrojeni policejními brokovnicemi TP-8 s niklovou hlavní a pistolovou rukojetí. Druzí dva muži byli oba vysocí, měli na sobě obleky a drželi v ruce kufříky. Harry, který mnohokrát viděl v televizi pokus o atentát na Ronalda Reagana, neměl pochyb, že v nich mají Uzi samopaly nebo podobné smrtící zbraně.

Daniel dohonil Harryho a srovnal s ním krok. Pokračovali společně kolem poštovního vozu, pak minuli zavazadlový vagón, který byl hned za ním.

„Ty prevíte!“ šeptal Daniel, když byli z doslechu. „Do čeho jsi mě to namočil? *Viděls* ty ostrý hochy?“

„Drž hubu a pojď“, zaskřípal zuby Harry. „Když se tu budeš rozčilovat, dostaneme se do vězení dřív, než se o něco pokusíme. Ksaku!“

Potom už nepromluvili a šli dál po nástupišti. Harry si prohlížel vlakovou soupravu. Za zavazadlovým vozem byly dva podlouhlé vozy Amfleet, Amdinette, vagón, kterým měli cestovat, a stříbrný lůžkový vůz Budd. Posledním vagónem v soupravě byl vyhlídkový vůz kombinovaný s lůžkovým vozem Budd. Označení Pennsylvánské železnice bylo nad okny obou vozů přemalováno, takže na všech zastaralých vozech teď byly jen červenomodrobílé pruhy zakončené obrácenými šipkami. Pod schůdky do lůžkového vozu stál černý zřízenec, který vypadal značně unaveně.

„Kam to bude?“ zeptal se a prohlížel si Danielův velký kufr.

„Do New Yorku. Kupé D,“ odpověděl Harry.

„V pořádku,“ řekl zřízenec. Znovu pohlédl na kufr. „Mám vám ho vzít?“

„Ne, díky,“ řekl Harry. „Zvládneme to.“

Nastoupili do vlaku a šli za zřízencem úzkou chodbičkou lůžkového vagónu. Ukázal jim jejich kupé a otevřel dveře. Palandy byly připravené, záchranná síť horního lůžka byla přichycena háčky ke stropu. Vytažená okenní roleta jim umožňovala výhled na opuštěné nástupiště, zatímco pod podlahou pokrytou tenkým kobercem bylo cítit puls strojů a syčení páry.

„Lístky, prosím,“ řekl zřízenec lhostejně.

Harry, který stál ve dveřích, sáhl do vnitřní kapsy sportovního saka a vyndal lístky. Daniel, stojící za ním uvnitř kupé, odložil s úlevou kufr na zem.

Zřízenec rychle zkontroloval lístky, pak se podíval na Harryho a zeptal se stroze. „Co je tohle?“

Harry polkl a cítil, že má srdce až v krku. V tom okamžiku mu proběhlo hlavou, zda nedal zřízenci špatné lístky. Druhé lístky pro zpáteční cestu byly vystaveny na vlak, který teď odjížděl z Bostonu do Washingtonu. Vlak, kterým měli jet, dorazí do nádraží Penn v New Yorku ve 2.18 hodin ráno a jejich zpáteční lístky byly na vlak vyjíždějící do hlavního města ve 3.33 hodin.

Poslední, co by si mohli přát, bylo, aby zřízenec vypravoval svým kumpánům o dvou chlapících, kteří jeli do New Yorku jedním vlakem a vraceli se zpátky druhým, který vyjížděl už za hodinu po jejich příjezdu.

„Co je co?“ zeptal se Harry a snažil se vypadat co nejklidněji.

„Tady stojí pán a paní Smithovi. Nevypadáte v žádném případě jako manželé.“

Harry na chvíli zavřel oči a snažil se nedat najevo svou úlevu. Chtěl pořídit lístky co nejlevněji a manželé měli slevu. Nikdy si nepomyslel, že by je někdo podrobně prohlížel.

„Máte nějaké námítky?“ zeptal se Harry přísným hlasem, aby si zachoval odstup. Zřízenec zvedl jedno obočí a našpulil rty. Utrhl kopii a podal zbytek Harrymu.

„Radši se k tomu nebudu vyjadřovat,“ mružel si pro sebe. „Do New Yorku dorazíme asi ve čtvrt na tři,“ řekl. „Mám vás vzbudit?“

„To nebude nutné,“ řekl Harry.

Zřízenec se na něho naposledy podíval. „To tedy asi nebude,“ řekl. Otočil se a vrtěl hlavou. Harry za ním zavřel dveře, dosedl na spodní lehátko a hledal v saku cigarety. Daniel si sedl vedle něho a upíral prázdný pohled z okna ven.

„Nejdřív mě namočíš do vlakové loupeže a teď si ještě ten chlápek myslí, že jsme teplouši. Kristepane!“

„Přestaň blbnout a vyndej nádobíčko,“ poručil mu Harry. „Nechci nic prošvihnout.“

Daniel přikývl a vyzdvihl velký kufr na spodní lůžko. Harry se protáhl kolem přítele a vyšplhal po krátkém žebříku na horní lůžko. Vyndal z kapsy saka šroubovák, vyklonil se a začal pracovat na polokruhové mřížce ventilátoru umístěné ve stropě.

Daniel mezitím stáhl okenní roletu a otevřel kufr. Byl v něm v obalu z pěnového polystyrénu uložený padesátikanálový programovatelný skener Shack Pro 2002, dvanáctivoltový akumulátor, kazetový magnetofon na baterie značky Sony, asi metr a půl stočeného drátu na krátkovlnnou rádiovou anténu, izolační páska, kabely k baterii zakončené kolíkovou zástrčkou a různé nářadí. Daniel vyndal skener a magnetofon a opatrně je položil na kryt umyvadla, které bylo ve zdi kupé. Musel rychle připojit napájecí kabely ke skeneru a spojit ho s kazetovým magnetofonem. Do univerzální kolíkové zástrčky zasunul odizolované konce měděného anténního drátu a zastrčil ji do odpovídající zdířky na zadní straně skeneru. Pak podal Harrymu stočený drát.

Harry vyndal z kapsy u kalhot izolační pásku a metr, odměřil dva metry na druhém konci drátu, označil je kouskem izolace a začal protahovat drát ventilační šachtou. Podle plánků lůžkových vozů měly dva metry dosáhnout k venkovní mřížce na střeše vlaku a ještě zůstat rezerva asi třicet centimetrů. Právě když dospěl k označenému místu na drátě, trochu to trhlo a zpod vlaku se ozvalo kovové chrastění. Harry použil další kus pásky, upevnil drát ke stropu a slezl dolů po žebříku.

„Rychle to zapni!“

Daniel zapnul hlavní vypínač, nastavil hodiny na čas 00.00.00 a začal ladit. Dostal se na frekvenci 164,25, napojil se na ni a zapnul magnetofon. Kupé naplnilo děsné kvílení a praskání. Daniel ihned sáhl po knoflíku hlasitosti a stáhl zvuk.

„Jestli se tu zase objeví ten zřízenec, dostanou nás,“ zašeptal chraplavým hlasem.

„Neobjeví,“ ujistil ho Harry. „Dej to trochu hlasitěji, ať něco slyšíme.“ Harry otevřel svůj daleko menší kufřík, vyndal zápisník a fixku a posadil se na postel. Nahnul se dopředu, ve tváři se mu zračilo napětí, jak se snažil zachytit signály ve skeneru rušené hlukem vlaku.

Chvilí neslyšel nic než ticho. „Jseš si jistej, že to funguje?“ zeptal se Harry nervózně.

„Jo, funguje to,“ řekl Daniel. Náhle se ozval další hlas.

„*Federální mobilní l, tady je Night Owl, jak mě slyšíte?*“

Po krátké pauze se ozvala o něco hůř slyšitelná odpověď.

„*Voláme Night Owl, tady je federální mobilní l. Slyšíme vás jasné a dobře.*“

„*Díky, FM 1. Kód je AKA. Právě jsme vyjeli z nádraží.*“

„*Díky Night Owl. Předáme zprávu do Baltimoru. Konec.*“

A opět se rozhostilo ticho.

„Co to ksakru bylo?“ zeptal se Daniel.

„Asi to znamená, že mají někde blízko vlaku mobilní jednotku,“ odpověděl mu Harry. Zamyšleně poklepával fixkou o zuby. „To zní pravděpodobně. Silnice číslo 1 vede celou cestu do Baltimoru asi dva kilometry od kolejí. Mohli by použít silnici číslo 95 a pak znovu jedničku do New Yorku.“

„Asi mají nákladák a v něm jednotku zvláštního určení nebo něco na ten způsob,“ řekl Daniel.

„No jo,“ řekl Harry. „Máme je za zadkem. Měl jsem pravdu, neměli bysme šanci, kdybysme zastavili vlak.“

„Co mají znamenat ty ostatní řeči?“ zeptal se Daniel. „Ten kód ‚AKA‘?“

„To bude asi nějaká identifikace. Aby naznačili mobilní jednotce, že jde o důvěrné zprávy.“

„Trochu blbý, nemyslíš?“

Harry se zazubil. „Určitě viděli, jak přicházíme.“

V 10.51 se opět ozval hlas v rádiu. „*FM l, tady je Night Owl. Jak nás slyšíte?*“

„*Night Owl, tady FM 1. Máme dobrý příjem.*“

„*Díky, FM l. Kód je AKA. Jsme třicet pět kilometrů od Baltimoru.*“

„*O.K., Night Owl. Bezpečnostní jednotka je na značce. Dále budete předávat zprávy baltimorské základně. Konec.*“

„Co myslí tím ‚bezpečnostní jednotka je na značce‘?“ zeptal se Daniel.

Harry odtrhl pohled od svého zápisníku. „Jsem si celkem jistej, že myslí označení, který používají technici, když vjíždějí do stanice. Na

nástupišti jsou značky, takže strojvedoucí ví, kde má začít brzdit. Asi mají strážce tam, kam dojde poštovní vagón, jako to bylo ve Washingtonu.“

„Se samopaly Uzi a brokovnicemi,“ procedil mezi zuby Daniel.

Harry si poznámky nevšímal. „Jdu do přední části vlaku,“ řekl a vstal. „Možná, že něco z okna zahlídnu. Taky si chci ještě ověřit spoustu dalších věcí. Ty buď u rádia a dej pozor, ať páska nedoběhne do konce.“

Harry otevíral pomalu dveře, opatrně vystrčil hlavu, a teprve potom vyšel na chodbu a zavřel za sebou. Cekal, dokud neuslyší, až Daniel zacvakne zámek, a pak se vydal na obchůzku. Měl divný pocit, protože vlak s ním házel ze strany na stranu, až málem ztratil rovnováhu. Došel na konec vozu, trhl těžkými dveřmi a vyšel na nástupní plošinu. Ustoupil stranou do stínu a chvílku vyčkával, kdyby si někdo v jídelním voze před ním něčeho všiml. Nikdo však nešel. Zapálil si cigaretu a tiše stál. Vlak s ním mírně pohupoval. Zkoumal harmoniku spojující lůžkový vůz s vagónem Amdinette.

Už od rozhovoru s Danielem v bufetu Hot Shoppe, který měl před několika dny, se začal v jeho hlavě rodit nápad. Byl daleko nesmyslnější, než původní plán přepadnout vlak, takže Danielovi o něm nic neřekl. Harry znal svého přítele dobře, a proto tušil, že v posledních letech není šťastný, ale neodvážil by se riskovat jako Harry. Věděl, že ho musí přesvědčovat tak dlouho, až už nebude moct couvnout. Když už ho bude mít tam, kde potřebuje, pak to bude nejlepší parták, jakého si může přát.

Harry neměl rád stadium přesvědčování, ale mělo to i své výhody. Zprvė ho to přinutilo zamyslet se a nehnat se střemhlav dopředu, a kdyby někde udělal chybu v propočtech, Danielovy chladné a zvědavé oči by ji objevily. Pašování kokainu byl například Harryho nápad, ale Daniel přišel s myšlenkou předstírat automobilovou nehodu v Bogotě a nechat se dopravit do Států v sádře vyrobené z drog. Letuška společnosti Pan Am mu ještě pomáhala, když tlačila jeho invalidní vozík celní kontrolou a řidič sanitky, jejich komplic, ho dovezl do „nemocnice“.

Ale to už bylo dávno. Oba teď byli o hodně starší a Harry si plně uvědomoval, že věk oslabí nejen pevné erekce, na které se kdysi

mohli spolehnout. Věk zabíjí i fantazii, iniciativu a nové myšlenky. Nebyl si jist, zda si to Daniel také uvědomoval, ale krádež zásilky peněz z vlaku Night Owl byla jejich poslední šance udělat něco skutečně velkého. Byla to jejich poslední naděje získat věhlas a snad i něco víc než patnáct minut slávy Andyho Warhola.

Harry odhodil cigaretový nedopalek na podlahu nástupní plošiny a rozšlapal ho. Měl na sebe zlost, že ztratil tolik času vzpomínáním. Sáhł do kapsy saka a vytáhl ševcovské šídlo a pilku na železo.

Harmonika spojující dva vagóny se vlastně skládá ze dvou částí, z nichž jedna je vždy napojena na příslušný vůz. Dva volné konce harmoniky se stýkají, aby tvořily ohebné spojení, které umožňuje vlaku vjet do zatáček a zároveň poskytuje cestujícím bezpečný průchod mezi vozy. Harmonika vypadá vlastně jako měchy zhotovené z vyztužené gumy, která je natažena na kostru tvořenou kovovými žebry a výztužemi, které jí brání, aby se nepropadla. Při pohledu na harmoniku se Harry zašklebil. Kdyby se vlak náhle zastavil ve chvíli, kdy se snažil prolézt harmonikou ven, kovová žebra by se stlačila a přeřízla by ho vejprůl. Najednou byl strašně rád, že to není naostro.

Klekl si na kolena, zajel šídlem do gumové harmoniky a udělal v ní malou díрку. Zajížděl šídlem do harmoniky tak dlouho, dokud v ní nevyhloubil větší otvor. Potom vzal pilku a zasunul ji čtvercovým koncem dovnitř. Píloval směrem nahoru a řez vedł podél zesíleného žebra. Netrvalo mu ani třicet sekund, než udělal půł metru dlouhý otvor. To bylo vše, co potřeboval zjistit. Až by došlo ke skutečné akci, nebezpečí, že by ho někdo vyrušil, bylo mizivé, takže by měl dost času.

Položil se na zem a oběma rukama se snažil rozevřít trhlinu. Vyhłédl do tmy a přimhouřil oči, jak mu do tváře foukl proud vzduchu zvenku.

Za několik sekund se postavil a spokojeně se usmíval. Smetl z košile a saka špínu a zapálil si další cigaretu. To muselo vyjít. Ustoupil kousek zpátky. Stále s úsměvem na tváři se díval na trhlinu v harmonice. Když stál, téměř ji neviděl, a kdyby si jí někdo náhodou všimł, mohl ji považovat za přirozený sklad. Vystoupil ze stínu a vešel do vozu Amdinette.

V zadní části vagónu byly jen tři lidi: manželský pár ve středních letech, který jedl pizzu z mikrovlnné trouby příborem z umělé hmoty a sledoval z okna osvětlenou čtvrt' Westport na baltimorském předměstí, a unavený obchodník popíjející pivo z plechovky značky Schlitz. Číšník za pultem ve tvaru písmena X umístěném uprostřed vozu četl noviny a občas usrkával kávu z umělohmotného pohárku.

Harry prošel vagónem, a když míjel číšníka, kývl na něho hlavou. Přední část vozu byla úplně prázdná. Když došel k východu, zmáčkl knoflík „otevřít“ a automatické dveře se rozevřely. Nástupní plošinou prošel do prvního vozu.

Světla byla ztlumená, takže vůz byl temný, až na několik paprsků vycházejících od lampiček na čtení nad hlavami cestujících. Harry se pohyboval pomalu, chytal se opěradel, aby udržel rovnováhu, a zároveň počítal, kolik cestujících je asi ve voze. Odhadoval, že jich může být asi čtyřicet, zatímco plný počet sedadel byl osmdesát. Většina lidí vypadala jako ten chlapík s plechovkou piva – obchodníci vracející se do New Yorku nebo Bostonu.

V dalším voze bylo ještě méně lidí a svítilo jen jedno světlo. Všichni ostatní zřejmě spali. Harry se snažil vypadat nenuceně, pokračoval dál v cestě, až došel k zavřeným dveřím umývárny, před kterými se zastavil. Na chvilku se zarazil a pak stiskl na panelu knoflík „otevřít“. Dveře se rozevřely a Harry vešel na nástupní plošinu.

Ustoupil do stínu a vyčkával. Uplynula celá minuta. Zdálo se, že si ho nikdo nevšímá. Další problém měl tedy z krku. Zvedl ruku a podíval se na ciferník hodinek. Ukazovaly 11.08 hodin. Zbývaly dvě až tři minuty, než vjedou do nádražní stanice Penn v Baltimoru. Opět stiskl knoflík u dveří a vstoupil do potměšilého vagónu. Nikdo ani nevzhlédl. Dva lidé by sice byli nápadnější, ale to se dá také vyřešit. Harry si s uspokojením sedl na prázdné místo vlevo a zapálil si cigaretu. Podepřel si bradu dlaní, loket opřel o okenní rám a tvářil se stejně znučeně jako většina cestujících. O devadesát sekund později vjel Night Owl ladně pod oblouky baltimorského nádraží.

Vlak zde nestál ani pět minut, ale to stačilo Harrymu, aby se přesvědčil, zda bylo jeho podezření na bezpečnostní opatření kolem poštovního vozu oprávněné. Na nástupišti stáli čtyři muži v oblecích,

každý měl v ruce kufřík a všichni se dívali jiným směrem. Bylo nabíledni, že jde o policisty v civilu. To už si také mohli vzít identifikační čísla. Všichni čtyři stáli dost daleko od vagónu, takže Harry nemusel natahovat krk. Z toho také usuzoval, že nenahlíží do poštovního vagónu, a tudíž nevidí ty, kdo jsou uvnitř. Kdyby se totiž dostali do přímého kontaktu s hlídkami v poštovním voze, Harryho plán by byl v tahu. Sledoval jednoho z nich, jak vytáhl z kapsy saka vysílačku a něco do ní řekl. Kontrola na dálku. Žádný osobní kontakt. Za deset sekund se vlak opět pohnul. Harry s úlevou vstal a vracel se zpátky do lůžkového vozu.

Zaklepal jemně na dveře kupé D a čekal.

„Kdo je?“

„Královna za Sáby. Otevři.“

Zámek cvakl a Harry otevřel dveře. Vklouzl rychle do kupé a zamkl za sebou dveře. Daniel seděl na kraji dolní postele a poslouchal rádio. Poznámkový blok měl na klíně.

„Zjistils něco zajímavýho? zeptal se.

„Nic moc. Stejně jsem tušil, že mají ostré hochy na nástupišti.“

Daniel přikývl. „To už taky vím. Slyšel jsem je. Je to federální mobilní jednotka 2, jestli tě to zajímá.“

„Mají zvláštní kódy?“

„Ne,“ řekl Daniel a zavrtěl hlavou. „Jen ten samej, AKA.“

„Fajn,“ řekl Harry a spokojeně se usmíval. Zul si boty, plácl sebou na spodní lůžko a natáhl si nohy za Daniela. „Všechno to do sebe pasuje.“

„Co do sebe pasuje?“ zeptal se Daniel.

„Ten plán, kámo, ten plán.“

„Nevěděl jsem, že nějaké máme,“ řekl Daniel, jako by něco tušil.

„Nemáme... aspoň ne celej,“ připustil Harry. „Ale rodí se.“

„No tak se nestyd,“ popíchl ho Daniel kousavě. „Svěř se mi.“

„Ještě je brzo,“ řekl Harry. „Zase bys mi do toho kecal a já bych to zblbnul. Něco ti řeknu. Budeme ještě potřebovat aspoň dva další lidi. Vzpomínáš si na Benevoye?“

„Toho Řeka, co řídil sanitku? Jo, na toho si pamatuju. Proč?“

„Budeme ho potřebovat a jeho sanitku taky. A ještě jednoho. Víš o někom, kdo je chytřej, chudej a dost zoufalej, aby se do toho

namočil?“

„Adrian Tucker,“ vyrazil ze sebe Daniel bez přemýšlení.

„Kdo to je?“

„Herec. Nemá vůbec žádnéj talent, ale pořád se zúčastňuje hlasových zkoušek. Teď už dělá několik let číšníka u Sardiho. Má pocit, že se tak dostane snáz do nebe.“

„Jseš si jistě, že zvládne psychickej nápor? Z toho, co říkáš, mi připadá jako padavka.“

„Klídek,“ řekl Daniel. „To bude dobrý. Ještě něco?“

„Jo,“ vzpomněl si Harry, dal si ruce za hlavu a opět zívnuł. „Budeme potřebovat rakev.“

„Prosím?“

„Rakev,“ opakoval Harry.

„Probůh!“ zakvíleł Daniel tiše.

2

Walter Linberg a jeho starý známý, dřívější kolega, inspektor George Reinkoff, klečeli ve špíně pod oknem ve čtvrtém patře skladiště a sledovali bránu nízké budovy bez oken na druhé straně ulice. Reinkoff, hubený muž s orlím nosem, který se blížil padesátce, odložil dalekohled a třel si kořen nosu. Oba muži tu byli od rozbřesku, vlastně již daleko dříve. Skladiště a přilehlé budovy byly ve staré průmyslové čtvrti blízko Walter Street ve Washingtonu DC, východně od loděnice. Soudě podle toho, co viděl v ranních hodinách, byla alespoň polovina budov opuštěna.

„Doufám, že jsou uvnitř,“ řekl Reinkoff. „Kvůli nám oběma.“

„Co má znamenat ‚nám oběma‘?“ zeptal se Linberg a na chvílku odtrhl pohled od budovy. „Ty jsi sem povolal jednotky zvláštního určení, ne já.“

„Ale jednal jsem na základě tvých informací, Waltře.“

„Jsem jen občan, kterému není ledacos lhostejné,“ řekl Linberg a usmíval se. Lokl si kávy z termosky a ustoupil zpátky.

„Kecy,“ mumlal si Reinkoff pro sebe a sáhl po dalekohledu. „Jsi bývalý agent FBI. Jestli tu nic nenajdeme, budeme mít oba průšvih.“

„Nedělej si starosti,“ řekl Linberg. „Děláš jen svou práci. Stejně

bychom na to mohli použít zákon o zbraních. Tyhle lidi ukradli dost menších zbraní a výbušnin na to, aby vyhodili do vzduchu větší město.“

„Jak myslíš.“

Linberg pokrčil rameny, ale neodpověděl. Věděl, že kráčí po tenkém ledu, a kdyby se to nepovedlo, potřeboval by hodně přátel. Znovu si usrkl kávy z plastického kelímku a snažil se nevnímat nepříjemnou chuť černé hořké tekutiny.

Až dosud měl neuvěřitelné štěstí. Otisky prstů, které vzal Swanson ze skladiště v St Augustine, se shodovaly s těmi, které měl k dispozici z britských spisů. Bylo neoddiskutovatelným faktem, že Haas, Sheila Tengová a Mohamed Kawi byli zapleteni do přepadení a vraždy Malcolma Ungara. To samo o sobě stačilo jako důkaz, že teroristé přijeli do Spojených států. Linberg měl nutkání takto podat informaci svým nadřízeným, ale neudělal to. Tušil, že půjde o zajímavý hon, a i když věděl, že to není moudré, rozhodl se ještě nějakou dobu sledovat stopu.

Měl dost dobré kontakty v hlavním štábu FBI, ale nechtěl je použít, protože by mohl prozradit výsledky svého vyšetřování příliš brzo, takže místo toho šel za Reinkoffem, zvláštním agentem a šéfem washingtonské pobočky. Linberg se jen chtěl prostřednictvím Reinkoffa dostat k centrálnímu počítači. Byl ohromen, když ani ne za týden po události v St Augustine mu volali, že to auto s newyorskou státní poznávací značkou je na seznamu hledaných aut ve Washingtonu DC. Auto se našlo opuštěné a prázdné v odstavném pruhu pod mostem Johna Philipa Sousa. Linberg nakonec přesvědčil Reinkoffa, aby oblast důkladně pročistil a vyslechl potenciální svědky s použitím fotografií sedmi teroristů. Výsledkem bylo, že dva lidé poznali na fotografii Dietera Haase. Jednou si údajně kupoval jídlo v malém krámku blízko chamberlainského učňovského střediska a podruhé ho viděli vcházet do budovy, která je teď sledovaná. Linberg a Reinkoff zaujali své pozice před třemi hodinami, ale dosud se neobjevil ani Haas, ani ostatní teroristé.

Reinkoffovi se podařilo zjistit, kdo byl majitelem budovy, a od něho se agenti FBI dověděli, jak vypadá její interiér. Podle majitele sloužila budova původně jako dílna, která se specializovala na nátěry

nákladních aut. Dílnu před dvěma roky vystěhovali a od té doby je dům prázdný, jen občas si ho někdo pronajme na krátkou dobu jako skladiště. Před třemi týdny si budovu pronajal člověk, který tvrdil, že ji potřebuje k uskladnění zásob, než se nastěhuje do nového obchodu. Muž měl cizí přízvuk, majitel si myslel, že by mohl být Němec. Zaplatil měsíční nájemné v hotovosti a zálohu na případné škody. Majitel poznal na fotografii Dietera Haase a označil ho jako muže, který si dům pronajal.

Budova byla bez oken a měla jen troje dveře – dvoukřídlé dveře vedoucí do uličky a dvoje požární dveře, každé na jedné straně. Na střechu vedly tři větrací šachty. Reinkoff měl své muže u postranních dveří, vůz a šest mužů před hlavním vchodem a dva muže na střeše se slzným plynem. Washingtonská policie tam vyslala své jednotky zvláštního určení, aby jim kryly záda, a uzavřela oblast až po M Street, Water Street, Virginia Avenue a ulice vedoucí k mostu Anacostia. Dohromady se akce zúčastnilo téměř padesát mužů.

„Jak dlouho ještě budeme čekat?“ zeptal se Linberg.

Reinkoff opět odložil dalekohled a podíval se na hodinky. Linberg si také zkontroloval čas. Bylo 8.30 ráno. „Začneme,“ řekl Reinkoff.

Sebral ze země vysílačku. „Tady inspektor, rozkaz všem jednotkám. Zahajujeme akci.“ S nezměněným výrazem v tváři položil vysílačku zpátky na zem a nasadil si dalekohled. Linberg udělal totéž.

Vše se odehrálo s přesností stroje. Na Reinkoffův rozkaz dva muži na střeše odjistili tmavozelené bombičky se slzným plynem a vhodili je do větracích šachet. Když provedli svůj úkol, utíkali přes střechu k zadní části budovy, odkud mohli slézt dolů. Ve stejnou dobu vyrazilo z uličky vysoké vozidlo, které původně sloužilo jako dodávka a teď ho používala washingtonská jednotka zvláštního určení. Vozidlo se řítilo uličkou a prudce zabočilo před hlavní vchod do budovy. Bohužel nikdo nezkontroloval, zda jsou dveře dost vysoké, aby jimi mohlo projet, takže místo aby vjelo dovnitř, nákladní auto narazilo s třeskotem do dveří a uvízlo v nich. Přes dva metry střechy auta se odchlíplo a vypadalo jako rozšklebená plechovka sardinek. Ze svého stanoviště Linberg uviděl, jak se úzký pruh slzného plynu line z nově utvořeného otvoru.

„Do prdele,“ ulevil si Reinkoff, když uviděl trosky nákladního auta.

Šest důstojníků odhodlaně vyrazilo ze zadní části auta, obličejům jim zakrývaly plynové masky, oblečení byli v mohutných neprůstřelných vestách, takže vypadali jako zelení brouci. První čtyři, kteří vešli do budovy, měli brokovnice s pistolovou rukojetí, poslední dva byli vyzbrojeni útočnými puškami Colt Commando ráže 5,56 mm se zásobníky na šedesát nábojů.

Reinkoffova strategie byla prostá. Dvoje požární dveře byly umístěné na protilehlých stěnách, jedny napravo od hlavního vchodu a druhé nalevo. Tři muži nalevo měli střílet na pravou část budovy. Muži napravo měli pálit na levou horní polovinu budovy a muži u hlavního vchodu by ostřelovali celou zadní část. Takto by se vyhnuli tomu, aby na sebe stříleli a nadělali karbanátky ze všeho, co by neviselo ze stropu.

Poté, co vrazili do budovy a zahájili palbu, vzduch zhoustl střelbou a štěkotem zbraní. Pak se rozhostilo ticho. Od začátku do konce netrvala operace ani šedesát sekund.

„Radši bychom se měli podívat, jak to vypadá uvnitř,“ řekl Reinkoff. Jeho tvář neprozrazovala, co si myslí, ale Linberg věděl, že byl spokojen s průběhem operace, i přes to, že auto bylo zničené.

Když oba muži sešli dolů a vyšli ven do chladného rána, řidič nákladního auta právě couval ven z díry, kterou udělal ve dveřích. Značně poničená kovová kostra skřípala o betonové veřeje. Reinkoff a Linberg ustoupili stranou, aby mohl vyjet, a potom se vydali k zejícímu otvoru v budově. Potemnělý vnitřek byl plný rozvířeného prachu a slzného plynu, takže nic neviděli. Z kouře vystoupil důstojník, plynová maska se mu houpala na krku. Na hlavě měl baseballovou čepici se znakem FBI.

„Bylo to dobré, Nortone,“ pochválil ho Reinkoff.

Príslušník jednotky zvláštního určení pokrčil rameny a začal ze sebe svlékat neprůstřelnou vestu. „Jako z učebnice,“ odpověděl Reinkoffovi.

„Byl někdo zraněn?“

„Z našich hochů nikdo,“ řekl Norton. „Musíme počkat, až se vzduch vyčistí, abychom viděli, jak na tom jsou ti druzí. Byla tam

dost tma. Moc jsme toho neviděli.“

Norton sebral svoji vestu, pokývl Reinkoffovi a vyšel před dům, kde bylo zaparkované nákladní auto. Reinkoff a Linberg ještě chvilku čekali a nakukovali do budovy. Když se oblaka slzného plynu rozplynula, vešli dovnitř. Pod nohama jim to křupalo, jak procházeli sutí, která tam zbyla po násilném vjezdu nákladního auta.

„Do prdele,“ ulevil si Reinkoff podruhé, když se rozhlížel kolem sebe. Ani ne za třicet sekund přepadová jednotka vystřelila 640 nábojů s rozpínacími kulkami ráže 5 mm. Celkový výsledek byl katastrofální. Zdi, před nějakou chvilkou relativně hladké, teď byly samá díra, omítka rozstřílená a země posetá úlomky betonu. Malý prostor kanceláře oddělené sklem a překližkou v zadní části skladiště se proměnil v rumiště pokrývající třetinu podlahové plochy. Kompresor, obsahující dva dvousetlitrové válce, a několik ručních vozíků byly také zdemolovány. Budova byla prázdná, až na několik mužů jednotky zvláštního určení, kteří se prodírali rumištěm. Po mrtvých tělech teroristů nebylo ani památky, a co bylo horší, budova nejevila žádné známky, že by tam kdy předtím byli.

IV

1

Čtyři členové party z vlaku Night Owl, tak se totiž rozhodl Daniel Pendergast skupinu nazývat, se poprvé sešli ve čtvrtek 23. června, pouhé tři dny před plánovaným přepadením vlaku číslo 66. Během jedenácti dnů, které uplynuly od zkušební jízdy vlakem Night Owl, zkontaktovali Harry a Daniel Martina Benevoeye, obtloustlého řidiče sanitky s tvarohovým obličejem, a Adriana

Tuckera, Danielova známého od Sardiho. Benevoy byl okamžitě nápadem nadšen, protože jeho úkol spočíval jen v pár jízdách a obstarání nutných věcí, za což měl dostat svůj podíl obnášející sedm miliónů dolarů. Benevoy si ve skrytu duše myslel, že celý nápad je bláznivý, ale po sedmi letech odposlechu sanitkových radiotelefonů a menších problémů s drogami byl ochotný zapojit se do čehokoli. Jeho předchozí zkušenost s Maxwellem a Pendergastem byla dobrá, takže počítal s minimálním rizikem.

Tucker, na druhé straně, zpočátku váhal. Byl o hodně inteligentnější než Benevoy a měl dost dobrou představivost, aby si uvědomil všechny důsledky, kdyby se plán zhatil. Avšak stejně jako Harry a Daniel si byl vědom, že dosáhl určitého věku, aniž by se proslavil nebo zbohatl. Jeho knír prořídł, svaly zeslábly a vzhled svalnatce z reklamy na cigarety Marlboro se stával hudbou minulosti. Začínalo to vypadat, že bude do konce života pracovat jako číšník. Vyhledy na lepší budoucnost se navíc zhroutily nedávným rozchodem s přítelem, se kterým žil téměř pět let. Když všechno zvážil, začalo mu vyhovovat, že to zavání sebevraždou. Měla to být jeho nejlepší role, jakou kdy hrál.

Harry a Daniel promluvíli z bezpečnostních důvodů s každým zvlášť a pak je pověřili řadou úkolů. Ve čtvrtek měli vše zařízené, takže svolali schůzku do Danielova půdního bytu, aby si vše ještě jednou prošli.

Od doby, kdy Harry předložil Danielovi plán, ztratil byt jakékoli známky, že by tam přebývalo umění. Počáteční stadium, kdy byl ateliér posetý plány a mapkami, změnilo svoji charakteristiku. Byt byl plný tajuplného zařízení, od kompresoru se stlačeným vzduchem, až po přístroj podobající se špatně vyrobené hrazdě. Uprostřed stála sklolaminátová rakev, přikrytá igelitem. Benevoy byl pyšný, že ji koupil za směšně nízkou cenu od pohřební firmy, která ji používala jako ukázkový model, než se rozhodla upustit od její výroby. Harry i Daniel byli nadšeni tak dobrým obchodem, protože se výdaje na přípravu akce oproti původnímu předpokladu značně zvýšily a jejich úspory se povážlivě ztenčily.

Čtyři muži seděli kolem pracovního stolu, který Daniel používal na vypínání plátna, popíjeli lahvové pivo a bylo jim v chládku dobře.

Zlaté paprsky zapadajícího slunce dopadaly vysokými okny půdního bytu a zalévaly vše do zlatova.

„Hm, nevypadáme moc jako parta zločinců,“ řekl Tucker a rozhlédl se po svých kumpánech. „Pokaždé, když se zamyslím nad tím, co děláme, mám pocit, že patřím do blázince. Je to šílený.“

„No jo, je to bláznovství,“ řekl Harry, který seděl v čele stolu. „Všechny velké události dějin v sobě nesly kus bláznovství.“

„Aby se to nezvrhlo v přednášku,“ ozval se Benevoy stroze z druhé strany stolu. Muž malého vzrůstu s úzkými rameny a širokými boky se vrtěl na tvrdé židli. „Měli bychom přestat žvanit a začít něco dělat, nemyslíte?“

„O.K.,“ souhlasil Harry. „Tak zaprvé: náš plán.“

„Třeba za páté,“ bručel Daniel a jedním prstem si třel dlouhý, zahnutý nos.

Harry si nevšímal poznámky svého přítele a pokračoval. „Všechno jsem prohlídl a mám zato, že jsme připraveni.“ Podíval se na strojem popsaný papír, který ležel před ním. „Teď bych rád prošel náš plán a každý řekne, co je jeho úkolem, abych si byl jistější, že to všichni chápou. Martine, začni.“

Benevoy si dal lok piva a začal. Jeho slabý hlas se nesl velkou místností. „V 21.00 vyzvednu sanitku z garáže v První ulici. Dneska odpoledne jsem se tam zašel podívat, barva už je skoro suchá. Až na ni nastříkám znak, bude vypadat přesně jako pohřební vůz. O.K. Ještě zkontroluju, abych měl druhý znak pod sedadlem, a pak se vydám sem. Počítám, že mi to v neděli večer bude trvat asi patnáct minut, takže sem dorazím asi v 21.15. Je to tak?“

„Máme tu nějakou rezervu, ale vypadá to v pořádku. Pokračuj,“ vyzval ho Harry.

„Tak tedy, zajedu dozadu a pak půjdu nahoru a pomůžu Harrymu vlézt do rakve. Potom zkontrolujeme, jestli funguje péro a podáme Harrymu stojan a tyče.“

„Až tam vlezou, budu mít na sobě naskládané masky a plynové bomby,“ přerušil ho Harry.

„V pořádku,“ řekl Benevoy. „Až naložíme Harryho a všechno ostatní, Daniel, Adrian a já sneseme rakev do vozu. Podle časových zkoušek, které jsme dělali, by nám mělo trvat asi dvanáct minut, než

dopravíme rakev do nákladního výtahu a dolů k autu. To pak bude, hm, 21.27 hodin, plus minus několik minut. Odsud pojedu na nádraží a vjedu tam zezadu z H Street vjezdem pro nákladní auta. Asi v 21.45 předám rakev železničním zřízcům.“

„Máš to promyšlený s papíry?“ zeptal se Daniel.

„Žádnej spěch,“ řekl Benevoy. „Vyzvedl jsem si je teprve dneska ráno, ale postup je stejnej, jak Harry říkal. Řekli mi, abych přivezl mrtvolu co nejpozději, aby ji mohli dát ke dveřím. Staví v princetonském železničním uzlu, takže ji musí vyložit z vlaku co nejrychleji. Myslím, že ten chlapík od Amtraku říkal, že vlak stojí jen tři minuty.“

Harry přikývl. Rakev byla hlavní osou plánu. Mimo plánované zastávky existoval jen jediný způsob, jak vyložit zavazadla či jiný náklad: zvláštní povolení se vydávalo jen pro mrtvolu.

„Takže,“ pokračoval Benevoy, „jakmile předám rakev, pojedu do Princetonu. Až bude vzduch čistej, zajedu někam stranou a nastříkám na vůz nový znaky. Místo zahradnictví Arlingtonského památníku tam budu mít znak Woodglenského pohřebního ústavu.“

Harry opět souhlasně pokýval hlavou. Obě jména patřila existujícím společnostem, takže po přepadení vlaku by jim pomohla zmást stopy. Počítal, že uplyne několik hodin, než úřady objeví, že ani v jedné nebyla dopravována mrtvola z Princetonu nebo do něho.

Benevoy pokračoval: „Měl bych zřejmě dorazit do Princetonu v jednu ráno, takže na to budu mít asi dvacet minut. Když tam dorazím o trochu později, nebude to vadit, protože stejně nechají rakev na nástupišti, dokud si ji nevyzvednu.“

„Přijď tam včas,“ řekl Daniel.

„V pořádku,“ konstatoval Harry. „Bude to pro tebe lepší. Danieli, jseš na řadě.“

„Nastoupím do vlaku hned po Adrienovi. Budu tam mezi prvními, abych si mohl sednout co nejbliž výstupních dveří vagónu, který bude hned vedle zavazadlového vozu.“

Night Owl odjíždí z hlavního nádraží v deset třicet. Budu sedět na svém místě a koukat do blba až do dvanácti čtyřiceti pěti nebo tak patnáct minut po odjezdu z Philadelphie, kdyby měl vlak náhodou zpoždění. Ve dvanáct čtyřicet pět se zvednu, půjdu do umývárky a

asi za minutu vyjdu ven. Když si mě nebude nikdo všímat, vyjdu na nástupní plošinu. Kdyby šlo všechno podle plánu, Harry už by tou dobou otevřel dveře zavazadlového vagónu zevnitř. Pak pomůžu Harrymu dát na záda plynovou bombu a on vyjde na nástupní plošinu, která je mezi zavazadlovým a poštovním vozem. Harry pak prořízne harmoniku a já zatím sestavím přepravní skluzavku. Dneska jsem ji s Harrym vyzkoušel, funguje bezvadně.“

Minulou neděli si Daniel Pendergast oblékl Harryho pracovní kombinézu firmy Amtrak, vzal tašku s náradím a proklouzl na nástupiště k vlaku Night Owl, do kterého měli nakládat zásilku peněz. Koutkem oka pozoroval ze vzdálenosti třiceti metrů uniformované strážce, jak nakládají peníze do poštovního vagónu. Z místa, kde stál, se mu zdálo, že peníze přepravují v umělohmotných nebo lepenkových krabicích o rozměrech hrany třicet centimetrů a asi patnáct centimetrů hlubokých. Podle jeho hrubého odhadu naložili do vlaku asi sto takových krabic.

Na základě této informace vymyslel Harry systém, jak rychle přepravit peníze z poštovního vozu do zavazadlového, a odsud pak do rakve. Místo balíků s penězi použili ke zkoušce krabice s pěti sty kusy kancelářského papíru a sestrojili jednoduchou skluzavku. S použitím několika kónických nerezových trubek sestavených do sebe zhotovili paralelní vedení v délce čtyř metrů. Daniel potom sešil dlouhý pruh lehké nylonové plachty tak, aby se dal přes trubky přetáhnout. Na konci upevnil kovové rozpěrky, které vymezovaly šířku korýtky. Jeho hloubka byla asi dva centimetry. Tyto dvě koncové vzpěry byly přišroubované k hliníkovým fotografickým stativům, z nichž jeden měl vysouvací nohy nastavené o šedesát centimetrů výše než druhý. Když položili krabice kancelářského papíru na vyšší konec skluzavky a strčili do ní, krabice se bez problémů sesunula dolů. Harry to s Danielem nacvičovali se stopkami téměř celé odpoledne. Po čtyřech hodinách nácviku to Daniel dokázal sestavit za dvě minuty a rozebrat do devadesáti sekund. Oba muži počítali, že když budou pracovat na plné obrátky, mohou naložit do rakve devadesát šest krabic za patnáct minut, víc se jich tam ani nevejde. Krabice kancelářského papíru váží něco přes dva kilogramy, takže váží-li peníze přibližně stejně, do rakve by se

vešlo zhruba dvě stě kilogramů, což je asi jen o pět kilo víc, než vážil Harry s nástroji.

Daniel pokračoval ve výčtu svých úkolů. „Ve dvanáct padesát bude přepravní skluzavka sestavena. Do dvanácti padesáti pěti zaplazuje Harry poštovní vůz a já vyrazím zámek. Za několik minut potom bysme měli nakládat, pokud plynové masky od Martina nebudou propouštět.“

„To si piš, že nebudou,“ vložil se do řeči řidič sanitky. „Ten plyn je stejně dost těžkej, takže se rychle rozplyne. Jen nesmíš zapomenout namazat vazelinou okraje masky, než si je nasadíte, aby pak těsnily.“

„Doufám, že nezapomenu,“ řekl Daniel. „Jakmile přemístíme peníze, rozložíme skluzavku, posbíráme náradí a naskládáme ho do rakve. Pak ji zavěsíme a budem čekat. V jednu hodinu dvacet tři minut nebo až budem čtyři minuty za Trentonem, půjdem zpátky do vozu. Vlak bude stavět v Princetonu v jednu dvacet šest, ale my počkáme na stanici Metro Park, kde bude v jednu čtyřicet osm. Takže budem mít asi půl hodiny náskok, než dostanou v New Yorku echo, a to by nám mělo stačit.“ Daniel se otočil na svého starého přítele a usmál se. „Jseš na řadě, Harry.“

„O.K. Vylezu z rakve ve dvanáct čtyřicet s plynem, náradím a díly na skluzavku. Nejdřív otevru dveře zavazadlového vozu a vpustím Daniela dovnitř. Pak si dám na záda plynovou bombu a půjdu s nádobíčkem na nástupní plošinu. Proříznu harmoniku a vyšplhám nahoru. Na poštovním voze je spousta kovových schůdků, tak snad nebudu mít problémy dostat se na střechu. Odříznu jim anténu štípačkama, pak strčím hadici do nejbližšího otvoru zadní větrací šachty a otevru ventil. Martin říká, že by to mělo trvat asi minutu, než se bomba vyprázdní a dalších několik minut, než začne účinkovat.“

„Tady je slabé místo,“ zamračil se Adrian Tucker. „Všechno visí na tom plynu. Když ty dva hlídači neusnou, s největší pravděpodobností tě zabijou hned, jak tam vejdeš.“

„Na to se zeptej Martina,“ řekl Harry a pokrčil rameny. „Něco o medicíně ví.“

Benevoy, který čerpal znalosti lékařské vědy z práce řidiče sanitky a třech let strávených na základně NATO jako pomocný zdravotník,

souhlasně pokynul. „Měl by účinkovat,“ potvrdil. „Kysličník dusný není sice nejlepší anestetikum, ale má také paralytické účinky. Bomba obsahuje o něco víc než dva kubické metry plynu pod tlakem 20 atmosfér. To bude stačit na jeden vagón a než strážci něco ucítí, budou tuhý. Nic jinýho není. Stejně jsem v takovém množství nic lepšího nesehnal. Kysličník a Noctec je vyřadí na dobrejch čtyři až pět hodin.“

„Spokojenej?“ zeptal se Harry.

„Myslím, že jo,“ odpověděl Tucker, ale jeho výraz tomu nenasvědčoval.

„V pořádku, kde jsem to zůstal? Dvanáct padesát dva. Slezu z poštovního vozu, odhodím bombu a prolezu harmonikou. Daniel už bude mít připravenou skluzavku. Nasadíme si masky a pak Daniel vyrazí zámek majzlíkem a palicí. Vezmu od Daniela injekční stříkačky s Noctecem a píchnu je těm dvěma strážcům. Daniel zatím přeštípá síť kolem beden s penězi. Já půjdu zpátky k zavazadlovému vozu a Daniel začne posílat bedny ven. Pak to půjde podle plánu. Zpátky do vozu v jednu dvacet tři, ven z vlaku na stanici Metro Park v jednu čtyřicet osm.“ Harry se opřel, zapálil si cigaretu a díval se na Adriana Tuckera, kterého považoval za nejslabší článek řetězu.

„Mým úkolem je sledovat rádio,“ spustil herec. „Nastoupím do vlaku v deset patnáct a půjdu do kupé C. Nastavím skener a náš vysílač, protáhnu anténu ventilátorem, jak mi Harry ukázal. Budu sledovat noční vysílání z poštovního vozu v Baltimoru, Aberdeenu, Wilmingtonu a Philadelphii. Dám pozor, aby jejich vysílání nebyla rušena a byla předávána v pravidelných intervalech. Přesně v jednu hodinu začnu sám vysílat a budu krýt Harryho a Daniela. Další vysílání budu mít v jednu dvacet, přesně podle plánu oznámím mobilní jednotce, že další vysílání bude ze stanice v Princetonu. Jakmile skončím, odejdu z kupé a půjdu dopředu k prvnímu vozu. V polovině cesty budu předstírat, že jsem uklouzl a trochu to nafouknu. Zatím Harry a Daniel vklouznou do vozu a posadí se. Já se odbelhám zpátky do kupé a odvysílám hlášení v jednu dvacet šest z Princetonu. Pak budu pravidelně vysílat až do New Yorku. Až vlak vjede do stanice, hned vystoupím a všechno nechám ve vlaku. Chytnu první taxi, které uvidím, a uklidím se rychle z nádraží. Tak co?“

„Prima,“ řekl Harry opatrně. „Jseš si jistě, že to zvládneš?“

„Myslím, že jo,“ zamyslel se herec a trochu se zamračil. „Ale mám otázku, jestli nemáš námitky,“ dodal.

„Ven s ní,“ vyzval ho Harry.

„Nechci dělat problémy, ale napadlo mě, že největším problémem jseš ty, Harry.“

„Jak to?“ zeptal se Harry odměřeně.

„Pracuješ pro Amtrak. U nich bude policie pátrat nejdřív. Budou hledat všechny, kdo měli přístup k poštovnímu vozu. Jestli zůstaneš pracovat tam, kde jsi, budou tě vyslýchat, a jestli dáš najednou výpověď, bude to vypadat podezřele. Chvilku jim to potrvá, ale pak se jim rozsvítí v hlavě, a to bude náš konec.“

Harry přikývl. „Máš pravdu, ale o to jsem se už taky postaral. Budu mít perfektní alibi.“

„Jaké?“ zeptal se herec. „Alibi sem, alibi tam, stejně tě budou vyslýchat.“

„Nemůžou mě vyslýchat, když budu mrtvej,“ řekl Harry.

„Cože?“

„Na ten nápad mě přivedla rakev. Když na to přijde, moje smrt je jediným řešením. Budu vyloučen z okruhu podezřelých. Pan Benevoy se o všechno postaral. Všeobecná nemocnice ve Washingtonu mě přijme zítra v ranních hodinách. V zápise o příjmu pacientů v ambulančním oddělení bude stát: předávkování drogami. A je to. Mému šéfovi Mosleymu to nebude připadat divný. K zápisu bude přiložen úmrtní list, který vyplní a podepíše věrohodný doktor. Ten dělá všechno v takovém spěchu, jak říká Martin, že si nepamatuje pacienty ani po dvaceti minutách, co na nich pracoval. V zápise taky bude, že jsem měl u sebe kartu, potvrzující, že jsem před dvěma roky prodal svoje tělo fakultní nemocnici Georgetownské univerzity. Martin dokonce obstaral potvrzení, že moje tělo bylo odesláno do Georgetownu. I kdyby agenti FBI něco tušili, trvalo by jim týdny, než by se prokousali byrokratickou bariérou.“

„Vem si na sebe bílý plášť s několika skvrnami od krve a ztratíš se v davu,“ řekl Benevoy. „Pak se můžeš pohybovat kdekoli po nemocnici a nikdo si tě ani nevšimne.“

„Báječný!“ vydechl Tucker. „Tys myslel na všechno.“

„To doufám,“ řekl Daniel.

Harry pokrčil rameny. „Myslím, že je to dobrá sestava,“ řekl. „Jsme amatéři a tohle je jednorázová akce, tak doufám, že z toho lehko vyvážnem.“ Chvilku se odmlčel a rozhlížel se kolem sebe. „Ale nedávám žádný záruky. Jediný šlápnutí vedle a jsme namydlený, jako Ronnie Biggs, když našli na farmě jeho otisky prstů po vlakový loupeži ve Skotsku. Je to risk. A velké.“

„No tak, Harry,“ vyjádřil svůj nesouhlas Benevoy. „Vždyť se nemůže nic stát.“

„Kdo ví?“ řekl Harry. „Snad nic, ale když se na to koukneme z druhé strany, může se stát cokoli.“

2

V pondělí odpoledne dokončili agenti FBI práci v ulici Water Street, kde měli mít teroristi úkryt. Ve středu se Georgovi Reinkoffovi podařilo získat kopii zápisu a propašovat ji Walteru Linbergovi. Zároveň poslal bývalému agentovi FBI stručnou poznámku, že od nynějška není u něho v kanceláři vítaným hostem. V pátek kolem poledne obdržel Linberg kopii zprávy, kterou dostal Thomas Ash, ředitel AIVT a Linbergův šéf, ze mzdové účtárny FBI. Zpráva obsahovala podrobné informace o výdajích společné operace FBI a jednotky zvláštního určení metropolitní policie a Reinkoffovu zprávu, ze které bylo zřejmé, že Linberg v ní hrál určitou roli. Zpráva jasně konstatovala, že operace byla zahájena na popud Linbergovy chybné informace, a proto alespoň část nákladů ponese i AIVT. Zpráva byla zakončena žádostí, aby se zaměstnanci AIVT příště nepletli do záležitostí FBI. Půl hodiny poté, co Linberg dostal zprávu na stůl, ho vyzvali, aby pozděj i zašel za ředitelem Ashem, který s ním chce mluvit.

Linberg si zprávu několikrát přečetl. Počáteční hněv se změnil v pocit hořkosti. I když akce byla ve skutečnosti zahájena na základě informace získané z vyšetřování případu v St Augustine, Reinkoff a washingtonská pobočka ho použila jako obětního beránka. Odpovědnost za promrhání 20 000 dolarů byla svedena na něho a Linberg si nedělal iluze o tom, jak se Ash zachová. Nadiktoval své

sekretářce dopis s výpovědí a požádal ji, aby ji napsala na stroji a osobně donesla do ředitelovy kanceláře. Mezitím procházel zprávu znovu a úporně se snažil najít záchytný bod, od kterého by se mohl odrazit a přijít na další akci teroristů. Profesionální čest mu velela dovést vyšetřování co nejdále. Byl si jistý, že teroristé představují skutečnou hrozbu. Když přišel do FBI, byl horlivým učněm. Léta strávená ve službě ho naučila, že padesát procent případů se nevyřeší díky špatné organizaci a byrokracií. Tentokrát to nedopustí, i kdyby to měl předat novinám a způsobit tak FBI pěknou ostudu.

Zpráva sama byla typickou ukázkou, jak může byrokracie vyšetřování zkomplikovat. Případem se zabývala spousta lidí, nejméně šest oddělení v rámci FBI, od oddělení zabývajících se otisky prstů až po dokumentační oddělení. Každé mělo své vlastní postupy a metody práce. Materiál putoval až do oddělení hlavního počítače se záznamy všech zločinů. Výsledná zpráva byla gulášem, který neměl žádnou chuť.

Pracovníci oddělení s otisky prstů například poslali výsledky technikům, kteří je zase předali archívu. Odtud putovaly zpátky do původního místa s poznámkou, že žádné otisky ze skladiště nebyly identifikovány, přestože Linberg předal Reinkoffovi i Swansonovi sadu otisků teroristů. Někdy měl Linberg pochybnosti o tom, kolik případů se jim vlastně podařilo vyřešit.

Po hodině se mu podařilo najít dvě informace, které by mohly být důležité. Zaprvé kompresor a další stroje, které tam našli, naznačovaly, že auto tam bylo přemalováno někdy v průběhu minulého týdne. Zadruhé našli bločky z obchodu, na kterých byla inventární čísla a které vypovídaly o čtyřech stejných nákupech. Bločky byly poslány do dokumentačního oddělení k analýze pokladny a gumového razítka. Možná by je to přivedlo k obchodu, kde byly vydány.

Linberg šel ke xeroxu v hlavní hale, okopíroval si celou zprávu i původní spis od Britů a pak se vrátil do své kanceláře. Bylo poledne, jeho sekretářka už šla na oběd, ale nechala na jeho stole obálku. Byla to jeho výpověď. Dole na stránce připsal ředitel Ash „vyhovuje se“ a podepsal se.

Walter Linberg se v duchu usmíval. Nebyl si jist, proč se cítí tak

dobře. Vzal si aktovku, naposledy se rozhlédl po kanceláři, vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

3

Harry Maxwell ležel na podlaze ateliéru Daniela Pendergasta a upřeně se díval na strop. Láhev piva měl položenou na prsou. Vedle něho pomalu dohořivala cigareta v aluminiovém táčku, ve kterém byla kdysi zmrazená večere. Kousek od něho seděl Daniel na okenním parapetu, díval se do tmy a poslouchal vytrvalé šumění deště, který padal na Washington. Pohlédl na hodinky a zavrčel.

„Přesně za dvacet čtyři hodin,“ řekl. „Je deset třicet.“

„Fajn,“ zamumlal Harry z místa, kde ležel, a stále se díval do stropu. Mezitím byl nepořádek minulých týdnů odklizen a Danielovy umělecké výtvary se vrátily na své staré místo. Jediným předmětem, který sem nepatřil, byla rakev. Stále spočívala na podstavci uprostřed místnosti. Všechno potřebné náčiní na přepadení poštovního vozu vlaku Night Owl bylo uvnitř. V ateliéru byl jen Harry a Daniel. Martin Benevoy si vzal prášky na spaní a šel se domů vyspat. Adrian byl venku a na poslední chvíli chtěl vymést několik lokálů na M Street v Georgetownu. Harry i Daniel byli trochu z jeho plánů nervózní, ale Adrian je ujistil, že je to jeho běžná praxe před představením k uklidnění nervů.

„Jak je ti po těle?“ zeptal se Daniel a jeho štíhlá postava se rýsovala proti oknu.

„Dobře.“

„Jseš nervózní?“

„Jo, to jsem,“ řekl Harry. Vzpřímil se na loktech a sebral cigaretu z táčku. Zhluboka se nadechl a pak pomalu vypouštěl malé obláčky kouře do ztemnělého pokoje. Krátce se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se Daniel.

„Ale nic. Mám jen stejnej pocit, jako když jsem si bral Carol. Jsem vzrušenej, ale zároveň se bojím a jsem vystrašenej jak zajíc.“

„Báječný,“ řekl Daniel. „Jseš si jistej, že nechceš couvnout?“

Ještě je pořád čas. Do ničeho jsme se zatím nenamočili.“

„Ale namočili,“ řekl Harry. „Já jsem mrtvej, to už jsi zapomněl?“

Benevoy zfalšoval moje doklady. Právě v tomto okamžiku mě studenti patologie rozřezávají na kusy ve jménu vědy.“

„Ale já nejsem mrtvej,“ řekl Daniel.

„Chceš to vzdát?“ zeptal se Harry a zkoumavě se díval na svého přítele.

„Ne. Jen mám takový zvláštní pocit v žaludku.“

„Bojíš se?“

„Spíš mám pocit viny,“ řekl Daniel. „Jdem do něčeho velkého.“

„A pašování koksu bylo co?“ zeptal se Harry.

„Tohle je něco jiného. Tenkrát to bylo...“

„Uklidni se,“ vložil se do toho Harry. „Pašování koksu bylo O.K., protože jsme byli narkomani a poldové byli našimi nepřáteli.“

„Možná,“ řekl Daniel.

„Dej pokoj,“ řekl Harry a rozdrtil zbytek cigarety o tácek. „Pašování je romantika. Ale boží přikázání zní – ‚Nepokradeš‘. To bude v pořádku, trochu tě hryže svědomí. To přejde.“

„Tebe ne?“ zeptal se Daniel.

„Ale to víš, že jo,“ řekl Harry. „Možná i víc.“ Harry si povzdechl a posadil se. „Koukni, Danieli, já si nejsem jistej, proč to vlastně dělám. Možná proto, že už mám po krk života v zemi a na světě, kde už nemám šanci se svobodně rozhodnout, anebo možná proto, že ve mně vždycky byl kus zločince, nebo třeba proto, že jsme všichni průserový typy, když na to přijde, a teď máme šanci vyhrát. Jediný, co vím *jistě*, je, že poslední tři nebo čtyři roky umírám zaživa. Moje tělesná schránka je v pořádku, ale duše je nemocná. Pomalu ztrácím sílu a stárnu, a to mě děsí víc než nějaký vězení. Jestli do toho praštím, pak chci, aby o tom lidi věděli, aspoň si všimnou, že jsem existoval. Chápeš mě?“

„Jo, chápu,“ přitakal Daniel tiše.

„Chceš se na to vykašlat?“ zeptal se Harry.

„Ne, nechci,“ odpověděl mu Daniel. „Jdu do toho. I když jsem asi blázen.“

„To jsem rád,“ řekl Harry, pozvedl láhev s pivem a pronesl připitek. „Na nás!“

„Na partu Night Owl!“ odpověděl Daniel a pozvedl imaginární číši.

„A na zločin století!“ dodal Harry Maxwell. „Ať zůstane dlouho nevyřešenej!“

KORIDOR

Neměl jsem jen strach, byl jsem k smrti vyděšenej. Ale když se na to podíváte z jinýho úhlu, i při čtení ranních novin vám může běžat mráz po zádech.

– Harry Maxwell

Z interview pro časopis Playboy

V

Neděle 26. června

Čas: 20.30 hodin letního východního času

Vzdálenost: 0 mil/ 0 km

1

Frank Sagadore, šéf zvláštních operací k zajištění bezpečnosti na železnici pracující pro společnost Amtrak, seděl u povelového panelu v centrálním dopravním dispečinku v newyorském nádraží Penn a popíjel kávu. Vychutnával relativní klid před odchodem na noční směnu. Centrální dispečink byl jediným místem, kde měl vždy pocit, že je vše pod kontrolou. Tlumené světlo, obrovské ovládací panely ve tvaru písmena U a blikající světla panelu grafikonu, která se odrážela od stěny, dávaly vysokému, tmavovlasému muži od ostrahy železnice pocit, že alespoň tady vládne pořádek na rozdíl od bláznivého okolního světa. Tento pocit byl nejsilnější, když měl službu dispečer Mac Donovan. Zaválitý operátor si pohrával se svítícími knoflíky na povelovém panelu jako koncertní pianista. Občas se podíval na panel grafikonu, aby se ujistil, že nedělá chyby.

Sagadore stále nemohl uvěřit, že jeden člověk může ovládat činnost celého severovýchodního koridoru od Washingtonu až po Boston, i když Donovan byl odpovědný pouze za území mezi Newarkem a Port Chesterem. Centrální dopravní dispečink, který neustále procházel proměnami od svých začátků ve dvacátých letech, byl teď doveden k takové dokonalosti, že některé vlaky mohly jezdit bez strojvůdců a obešly se bez práce ostatního personálu. Na všechno stačil dispečer. Výhybky se mohly automaticky uvést v chod, signály změnit nebo zrušit a prostřednictvím speciálních relé zabudovaných v kabině lokomotivy se mohla rychlost vlaků snížit nebo mohly být úplně zastaveny nebo mohly dokonce couvat. Dny, kdy v dispečinku seděl osamělý dispečer a k ruce měl pouze brzdaře s lampou, jsou dávno pryč. Pouhým pohledem na grafikon mohl Donovan nebo kterýkoli jiný člen týmu zkontrolovat stav celé severovýchodní oblasti a vidět přesně, kde se který vlak nachází.

Sagadore se opět napil kávy a mrkl na grafikon. Podle hrubého odhadu měl Donovan na trase téměř dvanáct vlaků. „Vypadá to, že všechno šlape jako hodinky,“ řekl dispečerovi, který byl k němu otočený zády.

„Nic zvláštního se neděje,“ zamumlal Donovan, aniž by se obrátil. Sagadore už si zvykl promlouvat k Donovanově plešaté hlavě. Přestože šlo o automatický systém, Donovan zřídka kdy odtrhl pohled

od povelového panelu nebo grafikonu. V jistém smyslu byla náplň práce železničního dispečera totožná s funkcí operátora kontrolní věže na letišti, to znamená, že byla velmi zodpovědná a těžká. Bez Donovan a tří ostatních členů týmu, kteří tiše pracovali u telefonů, telexu a počítače, by celý systém nemohl fungovat.

„Kolik jich jede?“ zeptal se Sagadore.

„Devět,“ odpověděl Donovan. „Ted’ je špička. Za chvíli to poleví. Máme tu Metroliner, několik Bankerů, Merchanty a vlak do Montrealu, které jedou na sever. Pak je tu Mount Vernon, Boston, Connecticut Valley a Bay State, ktexé směřují na jih. Za několik hodin nebude na panelu moc vlaků, kromě tvého a ještě několika dalších.“

Pod pojmem „tvůj vlak“ mínil Donovan Night Owl, vlak, který kazil rozložitému muži od ostrahy železnice víkendy už dobré tři roky od té doby, co se stal šéfem zvláštního oddělení. Sagadore dělal prostředníka mezi několika federálními, republikovými a městskými policejními složkami a samozřejmě také tajnou službou a zásilkou peněz a hrstkou diplomatů, kteří cestovali v lůžkovém voze na konci vlaku. Během posledních třech let se nic nepříhodilo, a proto měli někteří policisté strach, že se něco stane. Jeden agent tajné služby, který hlídal diplomaty, kdysi řekl Sagadorovi, že jeho práce mu připomíná hlídání rozsedliny v San Andreasu. *Věděl*, že se něco jednou stane, a čím déle byl ve službě, tím to bylo pravděpodobnější.

Sagadore pohlédl na hodinky a zjistil, že má ještě čas zajít si na polévku, než mu zavrou. Měl poslední příležitost vzdát se z nádraží, než Night Owl dorazí druhý den ráno v sedm padesát do Bostonu. Zůstat celou noc ve službě se mu zdálo směšné. Stejně by asi nemohl účinně zasáhnout, kdyby se vlaku něco přihodilo, ale byl zodpovědný za Night Owl od výjezdu až do cílové stanice v bostonském jižním nádraží.

Vstal, odhodil kelímek od kávy do koše, který byl vedle Donovan, a rozloučil se s dispečerem. O několik minut později kráčet po široké chodbě hlavní haly a mířil k eskalátorům, které vedly ven na ulici.

Do roku 1966 byla Penn Station normálním nádražím, které bylo nad zemí. Některým lidem bylo trnem v oku jako špinavé místo, jiní

ho považovali za historický předěl. Nakonec zvítězil nový duch i finanční kapitál a obrovský kolos byl zbourán. Jeho místo zaujala Madison Square Garden. Nádraží muselo pod zem. Firma Amtrak se ujala podzemní plochy v roce 1976 a investovala téměř milión dolarů na její renovaci. Musela opravit tunely, zrekonstruovat horní a dolní haly, vybudovat obchody, restaurace, kavárny a čekárnu pro cestující čekající na odjezdy vlaků.

Nové nádraží, prosté romantiky, bylo otevřené dvacet čtyři hodin a toho dne odbavilo 750 vlaků, včetně metropolitní linky metra. Podle údržbářů, kteří na dráze pracovali léta, jedinou památkou na staré nádraží byly krysy, které se proháněly vytápěcími šachtami. Krysy byly podle veteránů velké jako psi a byly schopné ukousnout vám prst, když jste si nedali pozor. Sagadore tomu věřil poté, co si prohlédl plány původních základů nádraží. Byl téměř šokován změtí opuštěných chodeb, tunelů a šachet, které tam zůstaly skryty pod moderní fasádou.

Když jel šéf ostrahy po eskalátoru nahoru, ohlédl se a pozoroval pohyb v hale. Od pondělí do pátku byla široká hala s nízkým stropem téměř opuštěná. Zahlédl několik známých tváří: Bennyho, hubeného černošského kapsáře v jeho neodmyslitelném baloňáku, princeznu Hattie, somračku, která prohlížela odpadkové koše a nádraží jí sloužilo jako domov i zdroj obživy, a malou skupinku Portoričanů v džínách a obnošených sakách. Sagadore se proti své vůli usmál. Neměl nejmenší pochyby, že mladí hoši mají v sakách ukryté aerosolové plechovky s barvou a během pěti minut budou „zdobit“ vozy metra, které přijížděly do stanice hluboko pod zemí. Neschvaloval „uměleckou činnost“ mladíků, ale ve srovnání s tím, co se tu dělo, ji považoval za nevinný přestupek. Kdyby mladí delikventi byli jediným problémem, nejedl by každý den dietní housky, protože by neměl problémy se žlučníkem, před kterými ho ostatně jeho doktor dávno varoval.

Každou minutu dopoledne či odpoledne musel Sagadore čelit přinejmenším tuctu krizových okamžiků. Kromě úkolu sledovat bezpečnost vlaku Night Owl musel dohlížet na pohyb hotovosti od různých prodejců lístků, ohlídat krádeže aut z nádražních garáží, loupeže a přepadení obchodů a vyloupení výkladních skříní a

restaurací v horní hale, měl na starosti blázny, kteří to neměli v hlavě v pořádku, překupníky s drogami a různé úchylné lidi. Někdy se mu zdálo, že dva roky v Saigonu, kde pracoval jako vyšetřovatel pro vrchního komisaře, byly něco jako dovolená.

Dojel na konec eskalátoru, prošel skleněnými dveřmi a vyšel na náměstí. Za zády mu zůstala dispečerská věž a ohromný kolos Madison Square Garden, jehož tisíce oken zářily zlatými paprsky zapadajícího slunce. Trochu se zachvěl, když ho ovanul chladivý večerní vánek, a dal se po Třicáté čtvrté ulici. V duchu se tiše modlil, aby noc, kterou měl před sebou, byla klidná.

2

Mark Cavendish se díval z okna ven, i když toho moc, kromě vlastního odrazu a rozmazaných světél Severní Philadelphie, neviděl. Rád cestoval sám. Přední místa v prvním vagóně vlaku Night Owl bývala obvykle volná. Dnes večer si však někdo sedl vedle něj, přestože většina sedadel nebyla obsazená. Hlavou mu probleskl nápad sednout si jinam, ale víc než deset let se snažil neupoutávat na sebe pozornost, a tak zůstal raději sedět na svém místě. Jeho soused se nesnažil navázat hovor, což mu vyhovovalo.

Natočil jedno rameno, zvedl ruku a vytáhl z kapsy větrovky krabičku cigaret. Poklepal jí o okenní rám a přisunul si ji k ústům. Měl nepříjemný pocit, že soused sleduje každý jeho pohyb. Sáhl opět do větrovky a stiskl zapalovač dvěma ocelovými úchytkami. Vyndal ho z kapsy a sunul jej po stehně, dokud se neozvalo cvaknutí. Pak ho znovu posouval, tentokrát třel kolečko o kamínek a posléze ho vyzdvihl k ústům. Opačným postupem ho dostal do kapsy větrovky. Levou ruku se snažil obrátit dlaní vzhůru, s pomocí háku na pravé ruce přemístil cigaretu mezi první a druhý prst protézy. Nakonec po sérii pohybů, které by zdravý člověk dělal bezděčně, mohl vychutnat cigaretu. Představení Marka Cavendishe se skončilo. S hořkostí vzpomínal na ruskou řízenou střelu SA-2 a chirurgické oddělení washingtonské nemocnice pro válečné veterány.

Když se jeho mysl ničím nezabývala, přistihl se, jak přemýšlí o hněvu, který ho spaloval, a udivilo ho, že je stále velmi intenzivní.

Přestože uplynulo již mnoho let, stále skřípal zuby vztekem. Psychiatři z nemocnice pro válečné veterány mu řekli, že jeho pocity jsou odrazem jedenapůlletého pobytu v táboře jako válečného zajatce a že se časem zmírní, ale už tehdy věděl, že se doktoři mýlí. Pobyt v táboře pro válečné zajatce byl jen důsledkem, ne příčinou. Zlost a pocit hořkosti pramenily z vědomí, že jeho oběť byla marná – ne proto, že nakonec Spojené státy válku prohrály, ale protože válka byla v první řadě zbytečná. Zaplatil draze za dluh, který nebyl jeho, a co bylo horší, příjem platby nebyl nikdy potvrzen. Kdysi si myslel, že ztráta obou rukou bylo to nejhorší, co ho mohlo potkat, ale teď věděl, že to bylo to nejmenší, čeho se musel vzdát. Ztratil své mládí, sny, budoucnost, a ty mu nikdo nemohl vrátit. V osmnácti vstoupil do námořnictva, a když mu bylo dvacet jedna let, jeho život se skončil.

Kromě jedné dívky, se kterou přišel o panictví, spal jen se saigonskými děvkami, a když byl propuštěn ze zajateckého tábora, neměl chuť za sex platit, natožpak hledat opravdový vztah. Nemohl ani vykonávat práci, na kterou se připravoval – létat s námořními výzvědnými tryskáči. Ironií osudu bylo, že jedinou práci, kterou mohl vykonávat po propuštění z nemocnice, bylo dávat rady ostatním zraněným veteránům, a to také od té doby dělal. Teď, více než deset let po oficiálním konci války, ji stále prožíval ve svých vzpomínkách i ve vzpomínkách mentálně i fyzicky postižených lidí, pro které pracoval.

Cavendish naposledy vdechl cigaretový kouř a pak rozdrtil oharek v kleštích pravé protézy. Zbytky vhodil do popelníku v opěradle a zároveň si všiml, že jeho soused zmizel. Opřel si hlavu o opěradlo, zavřel oči a nechával se ukolíbat rytmičnými pohyby vlaku. Teď když byl konečně sám, si snad odpočine.

3

„Čas?“ zeptal se Harry Maxwell, jehož spodní část obličeje byla osvětlena matným světlem od bateriové svítilny, která ležela na podlaze zavazadlového vozu.

„Dvanáct čtyřicet jedna,“ odpověděl Daniel Pendergast a trochu

zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet přes dunění pohupujícího se vlaku.

„Jseš tu brzo,“ řekl Harry a vyndával zbytky náradí z rakve. Něco si pro sebe mumlal, když zvedal popruhy od plynové bomby obsahující kysličník dusný a začal si je zavazovat.

„Seděl jsem vedle divného chlapíka, ze kterýho šla hrůza,“ vysvětloval Daniel a začal sestavovat skluzavku. „Místo jedné ruky měl hák a druhá vypadala jako umělá. Už jsem to dyl nevydržel. Stačilo mi, že jsem vystrašenej z naší akce.“

„Jinak klapě všechno podle plánu?“

„Až na dvě minuty myslím, že jo,“ odpověděl Daniel.

„Žádný spěch,“ mumlal Harry. Zapnul poslední přezku. „Tak a je to,“ řekl a kousek ustoupil, aby Daniel lépe viděl.

„Báječný,“ řekl jeho přítel. „Máš všechno?“

Harry se sehnul a zkontroloval náradí připevněné k opasku. „Štípačky, nůž, kleště, šroubořez. Jo, je to všechno.“

Daniel zkontroloval čas. „O.K. Je dvanáct čtyřicet pět. Máš patnáct minut času, než projedeme Bristolem. Pak už nesmíš bejt na střeše poštovního vozu. To by nám tak scházelo, kdyby tě nějaký nádražák zahlídl na střeše vagónu.“

Harry přikývl a namířil si to k předním dveřím zavazadlového vozu. Obrátil se, pokynul Danielovi a pak roztáhl dveře. Vešel na nástupní plošinu, chvíli se zastavil a díval se na dveře poštovního vozu, které od něho byly vzdáleny jen několik metrů. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Za těmito dveřmi ho bud čeká náhlá smrt, nebo královské výkupné. Jak balancoval sem a tam na překrývajících se plátech, které spojovaly podlahy vozů a tvořily můstek, velikost zločinu ho přemohla. Pohlédl přes rameno na dveře zavazadlového vagónu. Až vleze na střechu poštovního vozu a omámí strážce plynem, nebude už návratu.

„To je šílenství,“ šeptal si a jeho hlas se ztratil v dunění. Zatnul zuby a konečně ze sebe setřásl pocit hrozícího nebezpečí, který málem přerostl v paniku. Sklonil se pro nůž a vytáhl ho z pochvy u opasku.

Vetnul nůž do tlusté gumy a začal řezat směrem vzhůru. Zubaté ostří se lehce zakusovalo do harmoniky. Za necelou minutu prořízl otvor téměř dva metry vysoký. Uložil nůž zpátky do pochvy, vyňal

šroubořez a začal odřezávat vršky šroubů na horním i dolním konci nově vzniklého otvoru. Kov byl silnější, než předpokládal, takže se trochu opozdil a skončil až ve 12.50 hodin. Zamžikal a vyhlédl z otvoru, drsný vítr mu osušil kapky potu, které mu začaly stékat po čele a tvářích. Chytil se veřejí zavazadlového vozu, zvedl jednu nohu obutou v těžkých botách a zaklesl ji do poslední příčky. Vyhoupl se a odrazil ode dveří, natáhl nohu a opřel se o koleno. Příčka se ohnula a skulina se rozšířila.

Harry vytáhl z kapsy větrovky ochranné brýle, které používají atleti proti větru, a nasadil si je, aby si chránil oči před větrem. Vykročil a vyklonil se ven, v uších mu zaléhalo od řevu kol pod ním.

První krok byl nejtěžší. Musel balancovat na harmonice a pak se natáhnout přes téměř dvoumetrový otvor, aby dosáhl na tyče rukama. Kdyby se netrefil, ztratil by rovnováhu a pak by zřejmě spadl mezi vagóny. Jednalo se o pokus, který se dá provést jen jednou. Utáhl popruhy o jednu díрку a srovnal si bombu mezi lopatkami. Potom si stoupl na harmoniku, houpaje se podle rytmu vlaku. Vnímál jen tmou a matně tušil, kde jsou železné úchytky, které vedly na střechu poštovního vozu. Svaly se napnuly, srdce mu tlouklo až v hrdle. Harry skočil s rukama nataženýma dopředu.

Vlak se nahnul na jednu stranu právě v okamžiku, když dopadl. Harry tam vlál, otevřený prostor pod ním připravený ho kdykoli přijmout do svých útrob. Jednou rukou se chytil příčky a zoufale ji tiskl. Nohy mu visely ve vzduchu. Když už stisk ruky ochaboval, podařilo se mu druhou rukou zachytit další příčku ve tvaru U, takže tam visel za ruce a nohy mu volně vlály. Měl pocit, že mu ruce upadnou, ale představa, co by se stalo, kdyby se pustil, byla hrozivější než bolest. Přitáhl se a nohama hledal oporu. Zdálo se mu, že bomba na zádech teď váží deset tun. Konečně našel nohama poslední příčku, loktem se opřel o úchytku, která byla v úrovni jeho prsou, a tak rukám odlehčil část váhy.

Chvilí visel bez hnutí. Snažil se zklidnit dech a zmírnit třes nohou a rukou. Věděl, že se musí brzy pohnout z místa, protože jinak by mu strach a ledový vítr profukující tenkou větrovku, způsobil křeče ve svalech a pak by byl přikován k vagónu. Uvolnil jeden loket a uchopil rukou další příčku. Když se držel pevně oběma rukama,

přinutil se zvednout jednu nohu a opřít ji o vyšší příčku. Trvalo mu celou věčnost, než došplhal k poslední příčce a vyšvihl se na střechu poštovního vozu.

Vítr mu hučel v uších. Koutkem oka sledoval blikající věže, které míjeli, a žaludek měl jako na vodě, protože vlak se kymácel a pohupoval. Nohy měl zaklesnuté o horní příčku, tělem ležel na střeše vozu a jednou rukou uvolnil hadici bomby. Díval se před sebe do tmy a po levé straně rozeznával tmavší obrysy ventilátoru. Uvědomil si, že se bude muset pustit příčky, aby na něj dosáhl.

Zhluboka se nadechl, uvolnil nohy a začal se pomalu plazit po střeše. Přitom nespustil oči z ventilátoru. Uvědomoval si, že se ničeho nedrží, takže kdyby vlak vjel do prudké zatáčky, vymrštilo by ho to do tmavé noci. Zatnul zuby a tiše proklet svoji bujnou fantazii. Střecha rozjetého vlaku nebyla nejvhodnějším místem na opožděnou lítost.

Doplazil se k ventilátoru a chytil se jednou rukou krytu. Byl vděčný i za tak malou oporu. Volnou rukou zatahl za hadici bomby. Nadzvedl se a sáhl pro nůž, který vytáhl z pochvy připevněné k opasku. Trochu se posunul dopředu, pak se rozmáchl a jedním prudkým pohybem bodnul do drátěné mřížky ventilátoru. Drát povolil a Harry si s úlevou oddychl. Věděl, že už nůž nebude potřebovat, a proto ho odhodil do tmy, aby nemarnil čas zasouváním zpátky do pochvy. Neustále přitom v duchu počítal sekundy, protože si uvědomoval, že má málo času. Podle jeho hrubého odhadu mu zbývalo jen pět minut, než vlak dorazí do Brightonu. Harry si byl vědom, že mu bude trvat tři a půl minuty, než vyprázdní bombu s kyslíčnickem dusným do větrací šachty při naplno otevřeném ventilu. Takže mu zbývalo jen devadesát sekund na to, aby zmizel ze střechy poštovního vlaku.

Jednou rukou se stále držel krytu ventilátoru, druhou rukou zasunul konec hadice do šachty. Když zmizela celá hadice ve větrací šachtě, nahmatal poslepu páčku ventilu, otevřel ho naplno a začal nahlas počítat. Napočítal dvě stě deset, pak ještě pro jistotu odpočítal dalších deset. Když si byl jistý, že je bomba prázdná, pustil se krytu ventilátoru a začal rozepínat popruhy od bomby.

Byl téměř na pokraji zhroucení, a proto ani nevnímal nebezpečí.

Skulil se na stranu, setřásl ze sebe popruhy a klekl si na kolena. Oběma rukama uchopil bombu s popruhy a plnou silou ji odhodil co nejdále. V duchu se modlil, aby ji nehodil do sloupů vysokého napětí, které vlak míjel. Aniž by čekal, kam bomba dopadla, lehl si opět na střechu a začal couvat zpátky k zadní části poštovního vozu.

Cítil, že nohama narazil na konec vagónu. Sunul se dál a snažil se nahmatat železné schůdky. Jednou nohou se konečně dotkl příčky. Málem omdlel od radosti. Opatrně se přesunul ke schůdkům, srdce mu bušilo v hrudi jako zvon. Nahmatal příčky a přehoupl se na stranu vozu.

Teď přišlo to, čeho se nejvíc obával. Levou nohu měl pevně zaklíněnou o nejspodnější příčku a levou rukou se přidržoval schůdku, který byl ve výši jeho ramen. Mžoural do tmy a odrazil se směrem vpravo. Hledal úzkou štěrbinu v harmonice, kterou předtím prořízl. Našel kovovou konstrukci, do které zaklínil pevně nohu. Visel teď napůl mezi poštovním vozem a nástupní plošinou. Doslova se koupal v potu, v ústech mu vyschlo a čekal, až vlak dojede do mírné levotočivé zatáčky. Použil odstředivé síly, vyhoupl se a pravou rukou hledal oporu. Nahmatal prsty skulinu, kterou předtím vyřízl nožem a chytil se jí. Vlak se stále nakláněl mírně doleva. Pustil se horní příčky, kterou držel levou rukou, a pozpátku spadl otvorem dovnitř na nástupní plošinu. Těžce oddychoval, jak se mu náhle ulevilo.

Daniel uchopil Harryho za paže a pomohl mu vstát. „Prokrista!“ zašeptal drsným hlasem. „Už jsem si myslel, žeš tam někde nahoře umřel. Málem jsem se z toho zbláznil. Máme pět minut zpoždění.“

„To mě mrzí,“ vrčel Harry a stále zápasil s dechem. „Jseš připravený?“

„Jo. Vem si to.“ Podal Harrymu plynovou masku a sám si nasadil svoji na hlavu. Ještě se ujistil, že sedí pevně. Martin Benevoy vzal masky před týdnem ze sanitky zaparkované v Georgetownské nemocnici na ambulantním oddělení. Masky sloužily několika účelům – měly jak plynové filtry, tak filtry na prachové částice. Řidič sanitky Harryho ujistil, že jsou to správné masky pro jejich záměr.

Daniel čekal, až si Harry pevně nasadí masku na obličej, a potom mu podal malou palici a majzlík. Společně zamířili k dveřím

poštovního vlaku. Harry nasadil majzlík na zámek a kývl na Daniela. Jeho přítel přistoupil blíže, uchopil majzlík pravou rukou a ustoupil stranou. Harry se zhluboka nadechl, vdechoval vzduch přes ventil plynové masky, pak se rozmáchl palicí. Rána vrazila zámek o několik centimetrů dovnitř, porušila trochu kovové dveře, ale zámek nepovolil.

„Znovu,“ zazněl Danielův hlas přes masku.

Harry zvedl palici ještě jednou a snažil se vložit do úderu všechnu sílu. Ozvala se dutá rána a zámek zmizel v díře. Harry položil palici na zem, vzal malou páku, kterou měl Daniel za opaskem a vsunul ji do díry. Zapáčil a dveře se otevřely. Harry se snažil nemyslet na to, co by se stalo, kdyby plyn neúčinkoval, a vešel do poštovního vozu. V ruce stále držel páku. Daniel ho následoval.

„Do prdele!“ zvolal Harry a zastavil se, páka mu vypadla s cinkotem z prstů, které náhle znehyněly.

Vnitřek poštovního vozu vypadal jako jatka. Na postranních stěnách byla rozstříkaná krev až ke stropu. Kolem mrtvých těl se utvořily červené kaluže. Tělo jednoho strážce se válelo bez hlavy na zemi, kolem pahýlu, který kdysi býval krkem, byla rozteklá šedá slizká kaše působící dojmem obscénní svatozáře. Tělo druhého hlídače leželo na vysílači, levou paži i rameno měl roztrhané na kusy, krvavý skalp mu zakrýval tvář i smrtelnou křeč. Třetí tělo leželo na podlaze o kus dál, u natažené ruky se válela policejní brokovnice Siles s poniklovanou hlavní a nylonovou pažbou. Na rozdíl od dvou uniformovaných mrtvol byl třetí muž oblečen od hlavy k patě do černého – parašutistických kalhot, vysokých bot určených pro boj, černé košile a bojové vesty.

Harry i Daniel tu stáli jako přikovaní, jen vyrovnávali nohama mírné výkyvy vlaku. Harry cítil, jak mu žaludek vypovídá poslušnost, a v jednu chvíli měl pocit, že bude zvracet. Polkl sliny, jeho pohled tékal po masakru a mozek se snažil vypořádat s hrůzou, na kterou se díval.

„Mám pocit, že mi bude špatně,“ procedil mezi zuby Danny, který stál vedle něho.

„Musíme vypadnout,“ řekl Harry.“

„Co?“

„Musíme vypadnout,“ opakoval Harry, kterého se zmocňovala panika a stahovala mu hrdlo. Couvl o krok zpátky, jeho pohled byl stále přikován k mrtvolám. „Já jsem jen chtěl přepadnout vlak,“ šeptal. „To...to je...“

„Vražda,“ dokončil větu Danny.

„Kdo?“ zeptal se Harry.

„Nevím,“ odpověděl jeho přítel. „Záleží na tom?“ Zhluboka se nadýchl, až to s jeho tělem trochu otrásl. „Vím jen, že tohle nebyla součást našeho plánu, Harry. Do něčeho jsme se zapletli.“

„Ten chlapík na podlaze má brokovnici a podle jeho oblečení to není správněj hoch. Možná tu má přátele,“ řekl Harry.

„Je živej?“

„Nevím,“ řekl Harry. „Ksaku! Co budeme dělat?“

„Už jsi to jednou řek'. Vypadneme. To je průšvih, Harry. Končíme. To je konec naší party. Můj život zločince se v tomto okamžiku skončil. *Finito*. Právě v tomhle okamžiku. Polda za dveřmi by mi dal rozřešení.“

„Musím něco vymyslet,“ řekl Harry. „Tady ale ne, zpátky do zavazadlového vozu.“

„Jdi první,“ řekl Daniel.

Vycouvali ven, Harry za sebou zavřel dveře poštovního vozu. V zavazadlovém vagóně si začali odkládat plynové masky a oblékat do šatů, které měl Harry v rakvi. Za tři minuty stáli u zadních dveří vozu. Harry zkontroloval čas.

„Jedna hodina deset minut,“ řekl tiše. „Tucker má vyjít ze svého kupé až za jedenáct minut.“ Chystal se uchopit kliku.

„Počkej chvílku,“ řekl Daniel. „Mysli trochu. Je jasný, že ten chlapík, ten s brokovnicí, nepracoval sám, tak kde jsou jeho kumpáni?“

„Buď ve vlaku, nebo na nádraží,“ řekl Harry.

„Nebo na obou místech,“ řekl Daniel. „Vymysleli jsme plán, jak dostat z vlaku peníze, a je jasný, že oni měli stejnej nápad.“

„Nedochází ti něco důležitýho,“ řekl Harry s chvějícím se hlasem, obraz dvou těl z poštovním voze měl stále před očima. „Ten chlapík s brokovnicí klidně rozstřílel rádio a může ti bejt jasný, že vědí, že strážci museli podávat pravidelně hlášení. Další vysílání je

plánovaný na jednu dvacet šest, takže ať chtějí udělat cokoli, musí se to stát během příštích deseti minut. A my jim tu akorát překážíme. Nebudu čekat na Adriana. Vypadnu odsud, a to ihned.“ Vzal za kliku a otevřel dveře. O kousek dál na vzdáleném konci nástupní plošiny se rýsoval jasně osvětlený první vagón. „Tak tedy co bude?“ zeptal se Daniel, který stál za Harrym na spojovacím můstku mezi vozy.

„Dostanem se z toho ven,“ řekl Harry. „Vejdeme dovnitř a sedneme si na první volná místa, která najdeme. Až vlak v Princetonu zastaví, aby vyložil naši rakev, vystoupíme. Benevoy by tam měl být. Nastoupíme do pohřebního vozu a rychle zmizíme.“

„Chytí nás,“ řekl Daniel.

„Možná jo,“ řekl Harry. „Ale když tu zůstaneme, tak nás s největší pravděpodobností zastřelí. Tak si vyber.“

„Tak jo,“ mumlal Daniel. „Dvě první místa nalevo by měla být volná.“

Harry přikývl, popošel ke dveřím vagónu, rozevřel je a vešel dovnitř následovaný Danielem. Několik lidí je zahlédlo, ale zdálo se, že o ně nejeví přílišný zájem. Harry i Daniel zamířili ke dvěma místům vlevo, nohy je už téměř nenesly, a klesli do sedadel, svaly měli napjaté jak struny.

Uplynula dlouhá chvíle, dva muži vyčkávali se zadržným dechem. Nic se nestalo. Žádné výkřiky, žádný řev, vůbec nic.

„Čas,“ zeptal se Harry.

„Jedna sedmnáct,“ odpověděl Daniel, když pohlédl na hodinky. „O.K. Jestli jedeme přesně podle jízdního řádu, budeme v Princetonu za devět minut. Rakev je otevřená, náradí se tam všude válí. Určitě jim dojde, že tu něco nehraje.“

„Tak co?“ zeptal se Daniel.

„No, jsme moc blízko místa zločinu,“ řekl Harry. „Myslím, že bysme tu měli ještě chvilku zůstat, a pak jít za Adrianem do kupé. Když vystoupíme z jeho vozu, máme nějakou šanci.“

„Co mu řekneme?“ zeptal se Daniel.

„Pravdu. Jestli je chytřej, zůstane v kupé a dojede až do New Yorku. Můžeme mu vzít sebou rádio a ostatní věci. Pak už nebude mít nic společného s tím, co se stalo v poštovním voze.“

„Jestli se ty druhý lidi neobjeví dřív.“ řekl Daniel.

„Modli se, abysme se s nima nepotkali,“ zamumlal Harry a zapálil si cigaretu. Právě v tom okamžiku kolem nich procházel mladý muž ve sportovním obleku a v ruce držel kufřík. Zastavil se u automatu na studenou vodu, který byl vedle toalet. Odložil kufřík na zem, přidržoval si ho nohama a naplnil papírový pohárek vodou. Napil se, zvedl kufřík, položil si ho na koleno a otevřel. „Do prdele,“ zašeptal Harry, ve kterém by ses krve nedořezal, protože si uvědomil, co to znamená.

Muž otevřel víko kufříku, sáhl dovnitř a vyndal samopal Valmet s krátkou hlavní. Položil kufřík na zem a zároveň došlápl na obě nohy, zvedl černou kovovou zbraň s prstem na spoušti. Když promluvil, bylo patrné, že má cizí přízvuk.

„Dámy a pánové, prosím o vaši pozornost.“ Počkal, až si lidé všimnou muže v džínách se samopalem v ruce. Ozval se vzrušený šepot, který umkl, když muž zamával hlavní samopalu nad uličkou. Když se oči všech cestujících opět upíraly na něho, znovu promluvil. „Děkuji, dámy a pánové. Rád bych vám něco sdělil. Tento vlak nyní ovládá skupina lidí hlásící se k World People's Army. Jakýkoli pokus proti nám bude krutě potrestán. Prosím, nepodléhejte panice a zachovejte klid. Nechceme nikomu ublížit. Můžete spolu hovořit, ale v žádném případě nesmíte opustit svá sedadla, dokud nedostanete další pokyny. Za několik minut vám dám další instrukce. Děkuji.“

Muž šel opatrně uličkou vagónu, až zmizel z dohledu. Harry s Danielem zůstali sedět bez hnutí a upřeně se dívali před sebe na stěnu.

„Do prdele,“ zašeptal znovu Harry.

„Jo,“ souhlasně zamručel Daniel Pendergast.

4

Frank Sagadore seděl vedle Maca Donovana u povelového panelu v centrálním dispečinku a sledoval změt' světél a čar na panelu grafikonu. Před pěti minutami, kdy Sagadore kontroloval rozpis služeb, si ještě nebyl jistý, jak vydrží být vzhůru až do rána. Ted byl čilý jako rybička, čelisti měl pevně sevřené, jak se snažil soustředit, a žaludek mu svíraly křeče, takže litoval, že si

dal polévku u Paddyho.

„Kde jsou?“ zeptal se šéf ostrahy.

Donovan se nahnul dopředu a stiskl knoflík na panelu, který byl před ním. Na panelu grafikonu se ihned rozzářilo červené světlo. „Jsou tady u Princetonu, necelé dva kilometry od Monmouthu. Přednosta stanice v Princetonu čekal, že zastaví, ale vlak jel pořád dál. Pokusili jsme se o spojení se strojvedoucím, ale nedostali jsme žádnou odpověď.“

„Mobilní jednotce se to také nepodařilo,“ řekl Sagadore.

„Musí tam být někdo, kdo tam nepatří,“ řekl Donovan. „Vlak před třemi minutami zpomalil. Jede teď jen rychlostí padesát kilometrů za hodinu.“

„Ale nezastavil, že ne?“

„Zatím ne,“ odpověděl Donovan.

„Kdo má službu v poštovním voze?“

„Charles McClure. McClure už pracuje na dráze dvacet let. Nejdřív u společnosti Penn a potom u Amtraku. Stoprocentně spolehlivý.“

„A co ten Devin?“ zeptal se Sagadore. „Víš o něm něco?“

„Zatím ne,“ odpověděl dispečer. „Ale tušil jsem, že o něm budeš chtít něco vědět, tak jsem zavolal na personální, aby nám poslali jeho spis.“

„Co o tom soudíš?“ zeptal se Sagadore.

Dispečer, který byl mohutného vzrůstu, pokrčil rameny. „Nevím,“ odpověděl váhavě. „*Mohlo* by jít o nějaké rušení rádiového signálu. Někdy to způsobí vedení vysokého napětí, ale moc se mi to nezdá. Ta ztráta rychlosti mi dělá starosti. McClure dobře ví, že zpomalení rychlosti může způsobit řetězovou reakci na celé trase a pak budou mít všechny vlaky zpoždění. Neudělal by to, kdyby k tomu neměl vážný důvod, a ten podle toho, co vidím na panelu grafikonu, nemá.“ Donovan ukázal rukou na panel. „Všude svítí zelená, až do Newarku.“

„Problémy s motorem?“

„A *ještě* s rádiem?“ Dispečer zavrtěl hlavou. „To není moc pravděpodobné.“

„Tak co?“

„Něco mi říká, že vlak neřídí McClure.“ Donovan se obrátil a zíral na Sagadora, jehož oči vykukovaly zpod silných brýlí. Telefon vedle Donovanova lokte zazvonil, a proto se odvrátil a zvedl ho. Chvilku poslouchal a pak zavěsil.

„To byly spoje, od vedle. Na frekvenci z Night Owl mají přerušovaný tón. Řekl jsem jim, ať se snaží odpovědět a pak to propojí k nám.“ Nahnul se k panelu, stiskl dva knoflíky a ukázal Sagadorovi telefonní sluchátko na panelu před ním. Šéf ostrahy zvedl sluchátko a pak Donovan stiskl další knoflíky. Vzápětí se ozval z reproduktorů ve stropě hlas.

„Tady kabina Night Owl. S kým mluvím?“ Hlas byl zastřený, takže se nedalo určit, zda jde o muže nebo ženu, jakého je věku a národnosti.

„Tady Frank Sagadore, šéf ostrahy.“ Sagadore sledoval, jak mladý muž v košili napravo od něho zapnul velký magnetofon, který se používal k záznamům všech hovorů mezi vlakem a hlavním dopravním dispečinkem.

„Pane Sagadore. Soudím, že máte nějaké pravomoce ve společnosti Amtrak, že?“

„Doufám, že vám moje osoba postačí,“ odpověděl šéf ostrahy suše. Zamračil se. Hlas byl silný, ale byl v něm náznak ženskosti. Že by žena? Výběr slov byl také zajímavý. Jakoby osoba, které hlas patřil, nemluvila běžně anglicky.

„Pane Sagadore, jistě si uvědomujete, že už Night Owl, váš vlak číslo šedesát šest patřící společnosti Amtrak, nemáte pod kontrolou. Abych se vyjádřil jasněji, byl unesen.“

Sagadore mlčel, ale stálo ho to velké úsilí. V této situaci bylo lepší, když mluvila víc druhá osoba. Na chvilku se rozhostilo ticho a potom hlas opět pokračoval.

„Velení nad vaším vlakem převzala skupina World People's Army. Dosud nebyl nikdo zraněn a ani nebude, budete-li se řídit našimi instrukcemi.“

Frank Sagadore sáhl pro poznámkový blok, telefonní sluchátko měl stále u ucha. Naškrabal krátký vzkaz a ukázal ho Donovanovi: *Spojte mě s tajnou službou ve Washingtonu a uveďte pobočku FBI.* Donovan si přečetl vzkaz, přikývl a mávnutím ruky přivolal jednoho

ze svých lidí.

„Zatím,“ pokračoval hlas z reproduktoru, „jediné, co musíte vědět, je, že můžeme bez problémů zabít kohokoli z vlaku Night Owl, a to okamžitě. Předpokládám, že už jste uvědomili FBI a tajnou službu, nebo tak učiníte v brzké době. Až se s nimi setkáte, můžete jim říci, že jsme ve vlaku umístili spoustu protitankových min DTAT, které mohou být automaticky uvedeny do chodu. Na všech dveřích vlaku jsou protipěchotní miny PRB413 a vlak je chráněn zvenku přenosným průzkumným radarem RCA. Jakýkoli pokus získat vlak zpátky skončí smrtí cestujících a jakékoli porušení našich instrukcí skončí stejně. Rozumíte mi, pane Sagadore?“

„Ano, rozumím,“ řekl šéf ostrahy. „Jaké jsou vaše instrukce?“

„Teď se starejte pouze o chod vlaku.“ Na chvíli se odmlčel, jako by na něco čekal nebo se s někým radil.

„V pořádku,“ řekl Sagadore. Za několik sekund se hlas opět ozval.

„Postaráte se, aby na následujících tratích bylo volno. To znamená na trati do Elizabeth v New Jersey. Z Elizabeth do Summitu na trati vedoucí Rahwayským údolím a na Konsolidované trase. Ze Summitu do Morristownu a Denvillu na Konsolidované trase a pak východně po trase Conrail k jezeru Hopatcong a železničnímu uzlu v Andoveru. Odtamtud by měla být volná trasa po Konsolidované trase až do Albany. Tam dostanete upřesňující pokyny. Uvědomujeme si, že váš dispečer nemá možnost přímo řídit většinu zmíněných tras, ale má dost času na to, aby uvědomil dispečinky telexem nebo po telefonu. Abychom mu usnadnili práci, váš dispečer by měl vědět, že až do Andoveru pojedeme rychlostí padesát kilometrů za hodinu. Máte nějaké dotazy?“

Sagadore se obrátil na Donovana. Dispečer zavrtěl hlavou. „Nemáme,“ konstatoval Sagadore.

„Výborně,“ řekl hlas. „Toto je poslední vysílání, opět se ozveme až z Andoveru. Rád bych ještě jednou podtrhl, že pokusíte-li se o nějakou akci, okamžitě zabijeme všechny cestující. Děkuji.“ V telefonu se ozvalo cvaknutí a pak bylo ticho. Frank Sagadore zíral na telefonní sluchátko, které držel v ruce, a pak ho zavěsil na příslušné místo na panelu. Znovu se obrátil na Donovana.

„Kvůli čemu to dělá?“ zeptal se.

„Chce se vyhnout New Yorku,“ odpověděl mu dispečer. Břichatý muž chvíli mačkal knoflíky a za moment začala na modelovém panelu vystupovat do popředí zářivá čára červených světél. „Podle jeho plánu se také chce vyhnout Newarku. Podívej,“ řekl Donovan a ukázal na světla na panelu. „Pojede na sever do Denvillu a pak to stočí na západ k jezeru Hopatcong a do Andoveru. Kdyby jel po jižní trase, dostal by se zpátky do New Yorku. Severní trasou pojede přes Troy a Albany.“

„Tak to jsou ty dvě možnosti, jak se dostat do cíle?“ zeptal se Sagadore.

Donovan pokrčil rameny. „Může jet i jinou trasou,“ odpověděl mu. „Mohl by jet na sever do Rouses a pak pokračovat do Kanady, nebo by se mohl točit po stovkách tras v severní části státu New York. Kdo má vědět, zda má vůbec nějaký cíl? Možná, že jen bude jezdit sem tam, dokud nedostane, co chce.“

„Ať chce cokoli,“ řekl Sagadore. „Prokrista! Jsou tam peníze federální banky a lůžkový vůz plný diplomatů!“

„Franku, budeš na titulních stranách novin a zařadí tě do hlavních zpráv v šest hodin večer,“ bručel Donovan. „Teď ti tvoji práci vůbec nezávídím.“

„To máš pravdu,“ řekl Sagadore. „Radši bych byl v tom vlaku. Aspoň bych věděl, co se tam vlastně děje.“ Podíval se na hodinky. Uplynulo téměř patnáct minut od doby, kdy se ozval neznámý hlas v telefonu.

„Kde jsou teď?“ zeptal se šéf ostrahy.

„Asi dva kilometry od New Brunswicku. Asi třicet kilometrů od dispečinku v Elizabeth. Tam už nic nezmůžu. Jestli pojedou rychlostí padesát kilometrů za hodinu, budou tam asi za čtyřicet minut.“

„Aspoň něco víme,“ mumlal Sagadore. „To nám dává trochu prostoru na manévrování.“ Zamračil se a usilovně přemýšlel. „Podívej,“ řekl nakonec. „Musím jít a spojit se s federálem. Už se určitě hrnou do mé kanceláře. Můžeš požádat někoho z vašich lidí, aby zavolal na rezervace a zjistil, kdo tím vlakem cestuje?“

Donovan přikývl. „To není žádný problém. Během deseti minut budeš mít na stole seznam.“

„Fajn,“ řekl šéf ostrahy a vstal. „Taky budu potřebovat kopii pásku

s telefonním hovorem, pokud možno co nejdřív. Jestli se něco ve vlaku stane, dej mi vědět, O.K.?” Znovu pohlédl na hodinky. Bylo 1.46 hodin ráno.

VI

Pondělí, 27. června

Čas: 1.52 hodin východního letního času

Vzdálenost: 192 mil/ 307 km

1

Annalise Shenkerová seděla v jednom z křesel v kupé A ve vyhlídkovém voze, který byl posledním vagónem vlaku Night Owl. Mračila se, jak procházela plán připevněný na desce, kterou měla položenou na klíně. Ve druhém křesle seděl Mohamed Kawi, libyjský odborník na demolice s jestřábí tváří, a trpělivě čekal. Dlouhé kostnaté prsty měl podepřené o bradu porostlou krátkými vousy. Měl na sobě denimový oblek, který mu dokonale padl, bílou košili a vázanku ze surového hedvábí. Jeho oblečení ostře kontrastovalo s tím, co měla na sobě Shenkerová, která byla oblečená do těsných džínů, vyšisovaného světlezeleného trička a plesnivého džínsového saka. I když její oblečení bylo ležérní, Shenkerová byla krásná. Nebylo to poprvé, co se Libyjec divil, že tak žensky vyhlížející bytost může být tak krutá a tvrdá. Žádný muž, kterého znal, se jí nemohl rovnat. Většina členů teroristického hnutí si myslela, že je lesbička, zvláště když věděli o jejím úzkém vztahu k Ulrice Meinhofové. Ale Kawi z osobní zkušenosti věděl, že nemá zábrany a někdy je až příliš heterosexuální. Ve skutečnosti se vždy vyhnul jakékoli příležitosti jít s ní do postele. Používala sex stejně

jako jiní užívají drogy, a proto se mu zdála její sexuální intenzita téměř obscénní. Když pomineme sexuální náruživost, můžeme říct, že byla bezesporu nejlepším vůdcem, s jakým kdy pracoval.

Shenkerová hodila jedním pohybem ruky své dlouhé vlasy černé jako havran dozadu a se zamračeným pohledem vzhledla od desky. „Dejte mi, prosím, zprávu o momentální situaci,“ řekla stručně se silným přízvukem, který byl pro členy skupiny typický.

„Vlak je v pořádku,“ řekl Kawi. „Dieter zřídil v kupé A ve vedlejším voze komunikační ústřednu. Oba radarové okruhy byly zapojeny a odtamtud je bude sledovat spolu s rádiovým spojením. Raoul má pod dozorem vagóny a Sheila je stále u strojvůdce v kabině. Lisa je u diplomatů. Nálože byly rozmístěny tak, jak jsi řekla. Cestujícím jsme nařídili pod pohrůžkou smrti, aby nevytahovali rolety. Také jsme jim řekli, že několik z nás je mezi nimi a že zůstaneme v anonymitě, abychom mohli kontrolovat, zda plní naše příkazy. Několik jich šlo na toaletu, ale jinak se ani nehnuli.“

„Amal se neozval?“ zeptala se Shenkerová.

„Ne,“ odpověděl Kawi. „Dieter říká, že nezachytil žádné další vysílání od strážců, takže předpokládáme, že se mu to podařilo.“

„Nic nepředpokládáme,“ řekla Shenkerová chladně. „Strážci byli ozbrojeni. Spolu se dvěma tajnými agenty, kteří střeží tento vlak, představují největší hrozbu pro naši operaci. Taky mohli Amala zabít a možná čekají na svoji příležitost.“

„Amal má klíč od poštovního vozu, který mu dal náš přítel ‚pan White‘,“ řekl Kawi. „Jestli žije, ví, že nálože už byly rozmístěny. Má vysílačku jako všichni ostatní. Když se ti dva strážci pokusí vyjít z vagónu, budou roztrháni na kusy. To samé platí o lokomotivě. Poté, co Amal vešel do poštovního vozu, umístila Sheila dvě nálože s příčným spouštěcím drátem na zadní dveře lokomotivy. Exploze by mohla strážce zabít, v nejhorším by jen zničila kotel. Strážci jsou stejně v pasti. Nemáme se čeho obávat.“

„Vždycky je důvod ke strachu, Mohamede. V poštovním voze jsou milióny dolarů. Je jich dost na to, abychom mohli financovat několik velkých operací. Tento projekt jsme si vybrali kvůli zásilce peněz. Diplomaté, které máme jako rukojmí, nejsou ničím jiným než pákou, na jejíž jedné straně jsme my a na druhé úřady. Dokud se

nezmocníme zásilky, nemáme nic.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Kawi. „Víš stejně dobře jako já, že nemáme dost lidí na to, abychom mohli riskovat přepadení poštovního vozu. Podle mého odhadu je ve vlaku něco přes dvě stě cestujících a patnáct členů posádky. Když nepočítám Amala, je nás jen šest. Kdybychom přišli i jen o jednoho, byla by to katastrofa. Nezapomeň, Anno, že máme před sebou dlouhou cestu. Tak nech strážce na pokoji. Máme je pod dozorem, to zatím stačí.“

„To je velké riziko, Mohamede. Odstranění strážců bylo klíčovým bodem našeho plánu, a ty to víš.“

Na dveře kupé někdo dvakrát silně zaklepal. „Dále,“ řekla Shenkerová. Mohamed Kawi se trochu posunul na křesle a vytáhl zpod saka Ingram ráže 9 mm Parabellum. Odjistil ho a namířil zlověstně vypadající zbraň na dveře, které se pomalu otevřely. Objevil se v nich Dieter Haas.

„Co je?“ zeptala se Shenkerová.

„Amal,“ řekl Haas a jeho bledá oválná tvář nic neprozrazovala. „Ohlásil se. Strážce oddělal.“

„Neříkal, proč mu to tak dlouho trvalo?“ vložil se do řeči Kawi.

„Ne. Ale chce, aby šla Annalise ihned do poštovního vozu. Říká, že se tu může vyskytnout problém. Jeho hlas byl zastřený. Možná, že je zraněný.“

Němka chvíli přemýšlela a pak souhlasila. „Přijdu.“

„Mohamede, vem pouta z kufru, který je v kupé B, a ať Lisa připoutá diplomaty k sedadlům. Nemůžeme nikoho vyčlenit, aby je hlídal. Kdyby museli na záchod, tak ať to udělají do kalhot. Trocha ponížení jim jen prospěje.“ Vstala, otočila se a natáhla se pro menší tašku s nápisem Gucci, která byla na polici pro zavazadla nad záchodovým splachovadlem. Sundala ji a položila na křeslo. Rozevřela zip a vyndala z ní malý Ingram Mac-11, který ukradli ze skladu zbraní v St Augustine. Prostrčila hlavu řemenem a nechala samopal pohupovat u pasu. Do kapes džínového saka nacpala další zásobníky. Kawi si nemohl pomoci, ale cítil vzrušení. Spojení krásy a násilí na něj působilo eroticky. Když zahlédla výraz jeho tváře, Shenkerová se chladně usmála.

„*Int'a bela-Sharra'f Mohamet,*“ řekla arabsky. „Ty vůbec nemáš

stud.“ Vyšla za Dieterem Haasem na chodbu. Vydali se k poštovnímu vozu.

„Ai, Annalise, ne int'a kha'a'ter,“ zašeptal. „A ty jsi nebezpečná.“

2

Během pěti minut, co se vrátil, se jeho kancelář zaplnila úředníky od železnice a policisty, takže se radši přesunul do prázdné zasedací místnosti, která byla ve stejném poschodí jako centrální dopravní dispečink. Šéf ostrahy se snažil udržet pořádek a řád mezi tolika lidmi, kteří se motali kolem dlouhého oválného stolu, a dalšími, kteří zde instalovali telex a rádiové spojení napojené na Donovanovu síť a spoustu telefonů a magnetofonů. Horečná činnost lidí okolo stolu i těch, kteří seděli a vzrušeně diskutovali, byla tak chaotická, že Sagadore věděl, že neudělá-li něco zásadního, nedojdou k žádným závěrům. Když už hluk v místnosti začínal připomínat paniku, vstal a bouchl pěstí do stolu z tvrdého dřeva.

„Tak zavřete ty klapáčky!“ zařval. Okamžitě se rozhostilo ticho a všichni se otočili směrem k němu. „To je mnohem lepší,“ řekl a zůstal stát. „Tak podívejte,“ pokračoval. „Máme tu velmi komplikovanou situaci a nepomůžou nám žádné řeči o pravomocích. Dokud nedostanu jiné pokyny, přebírám vedení případu jako náčelník krizového štábu a vy mě budete poslouchat, nebo můžete ihned vypadnout.“ Rozhlédl se kolem stolu, ale nikdo neprotestoval. „V pořádku,“ zamumlal a opět si sedl. „Zprvė chci, aby někdo psal zápis. Boswelli, zatím to můžeš dělat ty.“ Pokynul na mohutného přednostu stanice Penn ve zmačkaném obleku. Zdálo se, že je překvapen úkolem, kterým byl pověřen, ale neprotestoval. Místo toho si přisunul žlutý zápisník a beze slova vytáhl z náprsní kapsy propisovací tužku.

„Tak tedy, shrneme si, co zatím o situaci víme. Ze všeho nejvíc potřebujeme být dobře informovaní. Rabinovichi, vy jste z financí. Co nám k tomu můžete říct?“

Vysoký muž v tmavém obleku sedící asi v polovině stolu po Sagadorově pravici přikývl a stále potukával gumovým koncem tužky o stůl. „Nemůžeme se v tom stále orientovat,“ začal váhavě.

„Pokud víme, všechno šlo před odjezdem vlaku celkem hladce. Peníze byly jako obvykle dopraveny do poštovního vozu, který byl v depu. Žádné problémy nebyly. Pak byl posunut a připojen k vlakové soupravě. Vzápětí vlak vyjel z nádraží. Vyslali jsme mobilní jednotku a Doddse s MacMillanem. Oba strážci v poštovním voze se hlásili včas až do Trentonu. Pak jsme je ztratili. Před Princetonem se měli ohlásit, ale to už neudělali. Tam se jim zřejmě něco stalo.“

„Může mi někdo jasně říct, proč vlak zastavoval v Princetonu?“ zeptal se konvenčně oblečený čtyřicátník, který seděl naproti Rabinovichovi. Jmenoval se Wesler a byl šéfem manhattanské FBI.

„Protože měli vyložit rakev,“ ozval se výpravčí Vaughn z nádraží Penn. Vyndal složku počítačových papírů a listoval v ní, dokud nenašel to, co hledal. „Tady to je. Z Arlingtonského hřbitova přišla objednávka. V rakvi byly balzamované ostatky nějakého Fredericka Dettricka a měly být převezeny z Washingtonu DC do Princetonu. Měl si ji vyzvednout další pohřební ústav Woodglen.“

„To je obvyklá praxe?“ zeptal se agent FBI.

Vaughn pokrčil rameny. „Příliš často se to nestává, ale není to nic neobvyklého.“

„Stejně to prověřím,“ řekl Wesler.

„Udělejte to,“ souhlasil s ním Sagadore. Podíval se na přednostu stanice Boswella. „Terry, můžeš nám říct, jaké bylo složení vlakové soupravy? Všem by nám to moc pomohlo, udělali bychom si lepší představu, co nás čeká.“

Přednosta stanice si nervózně odkašlal. „Bylo tam devět vozů. Lokomotiva je diezelelektrická, typ F-40PH. Na začátku vlaku byl poštovní a zavazadlový vůz. Dva vozy Amfleet, jeden Amdinette, lůžkový vůz, dva lehátkové a jeden vyhlídkový vůz. Tři lůžkové vozy jsou staré typy Penn a vyhlídkový vůz je Pullman.“

„Kolik tam bylo cestujících?“ zeptal se Sagadore.

„Dvě stě dvacet pět. Sedmnáct tvořilo posádku vlaku, když nepočítám dva strážce v poštovním voze a dva tajné agenty.“

„A co diplomaté?“ zeptal se Sagadore. „Víme přesně, kdo tam je.“

„Ano, to vám můžu říct,“ řekl muž sedící na vzdáleném konci stolu.

„A kdo vlastně jste?“ zeptal se Sagadore.

„Anthony Neal, z tajné služby Spojených států,“ odpověděl muž.

„Kde je Dempsey?“ zeptal se Sagadore. „Je prostředníkem mezi mnou a tajnou službou.“

„Telefonuje do Washingtonu,“ odpověděl Neal. „Já jsem jeho pravá ruka.“

„O.K.,“ řekl Sagadore a přikývl. „Tak kdo jsou ti diplomaté?“

„Jede jich ve vlaku pět, Kiyoshi Katsuki, japonský obchodní delegát, Helmut Klassen, německý vyslanec v Organizaci spojených národů, Giuseppe Franchia, italský námořní atašé ve Washingtonu, Monsignor David Chilton, sekretář vatikánského velvyslance ve Spojených národech, a generál Enrique Sanchez, argentinský ministr obrany.“

„Ksaku,“ ulevil si Sagadore. „Horší to už snad ani nemohlo být. To v něm nemohly cestovat nižší šarže!“

„Časem to bude lepší,“ komentoval Wesler, agent FBI. „I bez nich jsme v pěkné šlamastice. A vsadím se, že za nějakou dobu můžeme očekávat pět zuřivých telefonátů z pěti velvyslanectví.“

„Nechci zde vytahovat otázku pravomocí,“ řekl Neal, který volil svá slova velmi pečlivě, „ale mám pocit, že vám tento případ vemou, pane Sagadore. Mimochodem, nám taky. Dostáváme se tu na půdu ministerstva zahraničí. Tento případ vyvolá jistě značnou mezinárodní pozornost.“

„To mi připomíná, že musíme vyřešit otázku tisku,“ řekla mladá žena, která seděla přímo naproti Sagadoremu na vzdáleném konci stolu. „Určitě ta zpráva velmi brzo pronikne ven a sázím se, že pak vypukne peklo.“

„Upřímně řečeno, paní Youngmanová, to musíte zařídit sama. V okruhu sta metrů nechci vidět jedinou televizní kameru a nepřeji si, aby někdo z vás, kdo tady sedíte, podával jakékoli informace tisku. Jinak se octnete na mém seznamu, a to bych vám neradil. Teroristé žijí z publicity a já jim nehodlám žádnou poskytnout. Došlo vám to?“

„Naprosto přesně,“ odpověděla žena. „Ale neočekávejte zázraky. Nemohu kontrolovat všechny ostatní agentury a skupiny lidí, kteří se tím budou zabývat.“

„Udělejte, co je ve vašich silách,“ řekl šéf ostrahy.

„Zajímá mě, proč je tak označujete?“ zeptal se Wesler. „Proč

předpokládáte, že musí jít o teroristy? A ne jen o lidi, co chtěli přepadnout vlak?“

„Zloději o sobě nedávají vědět,“ odpověděl Sagadore. „A oni mluví o minách, výbušninách a přenosných radarech.“

„Co když jen blafují?“ naznačil Neal.

„Vy byste to riskoval?“ zeptal se Sagadore. „To mě přivádí k další otázce. Když přijmeme teorii, že tito lidé *jsou* teroristé, musíme počítat s tím, že jsou jedni z nejlepších. Moc jich tady totiž není. Jak zjistíme, s kým máme tu čest? Ví snad někdo, kdo jsou lidé, kteří si říkají World People's Army?“

„Mohl byste kontaktovat AIVT,“ navrhl Wesler.

„K čertu, co je to AIVT?“ zeptal se Sagadore.

„Americký institut pro výzkum terorismu,“ vysvětlil mu agent FBI. „Mají záznamy o všech teroristech.“

„Najděte mi u nich někoho, s kým bych si mohl promluvit,“ řekl šéf ostrahy. „A ne nějakýho blbce. Chci mluvit s někým, kdo o tom něco ví.“

„Sagadore se rozhlédl kolem stolu. „Nemáte-li už nic na srdci, můžeme jít každý po své práci. Sejdeme se tady asi za hodinu. Když se mnou budete chtít mluvit dřív, budu mít u sebe operátor.“ Vstal a opřel se dlaněmi o stůl. „Ještě jedna věc. Nepřeji si, aby někdo z vás jednal bez mého vědomí. Když vás budou vaši nadřízení kritizovat, přijďte za mnou. Tohle je problém Amtraku a já jsem váš šéf, aspoň prozatím. Kdybyste s tím nesouhlasili, hledejte si práci jinde.“ Tím považoval diskusi za skončenou. Napřímil se a vyšel z místnosti.

„To je ďábel, jde z něho hrůza, že jo?“ poznamenal Wesler, když zmizel šéf ostrahy ve dveřích.

„Možná je to lepší, než aby byl padavka, ne?“ řekl Neal, agent tajné služby.

3

Ve 2. 16 hodin projel Night Owl oddílovým návštěvnickým vlakem a vjel do posledního oddílu před nádražím v Elizabeth v New Jersey. Na Donovanově grafikonu se ihned objevilo světlo a uvědomilo dispečera, že vlak za tři kilometry dorazí do Rahway Valley, kde nad

ním ztratí kontrolu. Donovan stlačil knoflík na povelovém panelu, aby uvedl do chodu výhybky, a dráha ve tvaru Y se automaticky otevřela.

Ve 2.20 hodin ráno dorazil Night Owl do železničního uzlu a stále udržoval rychlost padesát kilometrů v hodině. Odsud odbočil z hlavní trasy na sever a Donovan ztratil možnost jeho přímé kontroly. Od nynějška musel spoléhat na telefonní a telexové linky, aby zajistil navedení vlaku z jedné tratě na druhou. Oblast mezi Elizabeth a Newarkem byla změtí tras a nádraží vypadající jako síť železných nitek protínající průmyslovou část okrajového New Yorku. Byl tam doslova tucet výhybek a dispečerských věží, se kterými se musel spojit, aby vyhověl požadavkům teroristů na uvolnění dráhy. Donovan si nemohl pomoci, ale cítil obdiv nad tím, jak to měli teroristé vymyšleno. Věděl, že to bude vyžadovat jeho naprostou koncentraci, a bylo mu jasné, že nebude čas na různé nápady, se kterými by mohl Sagadore přijít. Díval se na grafikon a sledoval, jak se rozsvěčují zelená světla indikující, že Night Owl odbočuje z hlavní tratě, a přemýšlel o tom, zda cestující vědí, jak málo pro ně mohou udělat.

V sociologických pojmech je severoamerický osobní vlak hierarchickým systémem, který je mikrokosmem společnosti, která cestuje. Cestující v lůžkových vozech se soukromými koupelnami, postelemi a personálem, který se o ně stará, tvoří horní vrstvy společnosti, které jsou obvykle odděleny od ostatních cestujících jídelním vozem nebo halou. Střední a nižší vrstvy cestují v sedadlové části vlaku a všem cestujícím slouží posádka vlaku, kterou tvoří vlakvedoucí, průvodčí a v neposlední řadě železniční zřízení. Systém, který byl založen vynálezem prvního lůžkového vagónu Georgem Mortimerem Pullmanem v roce 1858, je staromódní, elitní a často rasistický. Ale celkem vzato funguje a v průběhu dlouhé historie severoamerické dráhy na něj nebylo moc stížností. Únosem vlaku Annalise Shenkerovou a jejími kumpány nastala drastická změna, přinejmenším pro 250 lidí cestujících ve vlaku.

Díky požadavku, aby měli okenní rolety stažené, byli cestující a posádka vlaku úplně odříznuti od vnějšího světa. Tím, že se teroristé zmocnili lokomotivy, anulovali výkonnou moc strojvedoucího a

ostatní posádky vlaku. Všichni – posádka i cestující – se ocitli na stejné lodi.

Bezmocnost situace byla umocněna zprávou, že mezi cestujícími jsou další členové teroristické skupiny, kteří zůstávají v anonymitě, a tím znemožňují cestujícím podniknout jakoukoli akci proti teroristům. Kruh se uzavřel a hierarchie byla odstraněna. Neplatily žádné zákony a nařízení kromě zákona smrti, který se nad nimi vznášel soudě podle zbraní, které měla Shenkerová a její společníci k dispozici. Shenkerová ještě víc přispěla k bizarnosti situace tím, že udělala nečekanou věc: místo aby nařídila cestujícím setrvat na svých místech, dovolila jim volný pohyb po vlaku poté, co byly na venkovních dveřích umístěny nálože.

Zpočátku se nikdo neodvážil využít této svobody pohybu, ale než vlak dojel k výhybkám v Rahway Valley, jídelní vůz byl plný dychtivých cestujících dožadujících se skleničky likéru, který dostali zadarmo. Jediný důkaz něčeho neobvyklého byla teroristka s tvrdými rysy, Sheila Tengová, která hlídala zadní vchod do lůžkové části vyhlídkového vozu ozbrojena automatickou puškou Canadian Arsenals FN.

„Jsme v pasti, co?“ řekl Daniel Pendergast sedící na spodním lůžku v kupé Adriana Tuckera. Harry Maxwell, který seděl na krytu umyvadla a kouřil cigaretu, jen pokrčil rameny.

„Může to být o hodně horší,“ řekl. „Aspoň se zatím volně pohybujeme.“

„Já to nechápu,“ řekl Tucker, který se mačkal v druhém rohu postele a prsty nervózně poklepával o kolena. „Proč nás nechávají chodit, kde chceme? To je přece blbost.“

„Ne, není,“ řekl Daniel. „Je to naopak setsakramentsky chytrý. Jsme diváci, kteří jsou v pasti. I kdyby ty miny, nebo co to vlastně je, na vnějších dveřích mezi vagóny, byly atrapy, myslím, že nikoho nenapadne z vlaku vyskočit.“

„Zřejmě to promysleli do posledního detailu,“ ozval se Harry Maxwell ze svého místa. „Není to jako únos letadla, kde máte všechny hezky pohromadě. Cestující jsou rozptýleni v různých vozech, a jak jsem si všiml, není jich tolik, aby je mohli udržet všechny na svých místech. Jsem ochotnej se vsadit, že zmínka o

ostatních teroristech, kteří jsou mezi cestujícími, jsou jen žvásty, ale i tak se do ničeho nepustím. Ne, mají nás tam, kde chtějí.“

„Ale nechápu, proč to dělají,“ řekl Daniel. „Sám jsi to řekl, Harry, není to jako únos letadla. Vlak musí někde zastavit, a až k tomu dojde, poldové budou všude. Je to sebevražda.“

„Možná,“ řekl Harry. „Ale zatím nepoužili násilí. A ta tmavovlasá ženská v džínách, kterou jsme viděli jít do zavazadlového vozu, vypadala stejně chytře jako krásně. Dej na mě, mají něco za lubem.“

„Když už ses zmínil o té ženské v džínách, co se stane, až najde svého kumpána, jak klímá v poštovním voze? Nedá jim asi moc práce si domyslet, že se tady chystalo přepadení.“

„Bude z toho mít vrásky na tvářích. To je něco, s čím nepočítali.“

„Myslíš, že po nás půjdou?“ zeptal se Daniel.

„Pochybuju,“ odpověděl Harry. „Jak už jsem jednou říkal nemají na to dost lidí. Ale budou se mít na pozoru. Takže bysme měli odklidit rádio a všechno ostatní, co by nás mohlo prozradit.“

„A pak co?“ zeptal se Adrian Tucker a hlas se mu chvěl hrůzou. „Budeme tu jen tak sedět a čekat?“

„Ne,“ odpověděl mu Harry a sklonil se k popelníku ve stěně, aby zamáčkł cigaretu. „Ne, nebudeme jen tak sedět a čekat. To si nemůžeme dovolit.“

„Proč ne?“ zeptal se Daniel. „Když na sebe neupozorníme, budou si myslet, že jsme obyčejní cestující.“

„Přece tu nejsme proto, abychom se dali zabít. A odneslo by nás to hodně. Nevím, co chtějí ti blázni, který přepadli vlak, ale můžeš se vsadit, že někdo určitě zavolá armádu. Ty lidi jsou blázni. Šílenci. Možná, že propustí cestující, ale na druhý straně taky třeba vyhodí do povětří celý vlak i s námi, aby byli slavnější, ať už je jejich věc, za kterou bojujou, jakákoli. A k tomu jsem ještě pěkně nasranej.“

„To nám vysvětlí,“ vyzval ho Daniel.

„Mořili jsme naše mozkový závity, abysme to dali dohromady, a teď bych to měl vzdát? Já ty peníze chci.“

„Ty jseš blázen,“ šeptal Tucker a rozevřel oči údivem.

„Ne, jen mám vztek,“ řekl Harry. „Chci z toho vytrískat nějaký peníze. Nechci, aby mi na to zbyla jen vzpomínka, kterou bych mohl vypravovat nějakému novináři z časopisu Time.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Daniel a mračil se.

„Protiútok,“ řekl Harry. „Tyhle lidi přepadli vlak a zatím ho mají pořád ve své moci.“ Harry si zapálil další cigaretu a vyfoukl obláček dýmu směrem k ventilátoru umístěném ve stropě. Pak se podíval na své kumpány.

„Navrhuju, abysme zahájili akci.“

4

Mark Cavendisli seděl u malého stolu v přeplněném jídelním voze a snažil se nevnímat hlučnou konverzaci okolo sebe. Pohupoval se ve stejném rytmu jako vlak, který projížděl údolím Rahway Valley a snažil se vymyslet nějaký plán. Jídelní vůz – plný kouře a lidí – nebyl tím nejlepším místem, kde by se dalo tvořivě myslet, ale bylo to lepší, než sedět ve vagónu se staženou roletou a civět do prázdna. Vedle něho seděl obtloustlý muž, který voněl po Lectric Shave a popíjel pivo značky Schlitz. Hovořil o lidských právech se zřízencem oblečeným do obleku Amtraku, který seděl na druhé straně stolu, zatímco přímo naproti Cavendishovi seděl malý muž s řídnoucími vlasy a četl knihu. Její název se nedal přečíst, protože kniha byla zabalena do domácího vyrobeného obalu. Zdálo se, že malému muži ve zmačkaném obleku nic nechybí, vypadal jako klidný ostrov v rozbouraném moři hysterie. Cavendish jím byl okouzlen.

„Je to dobrá kniha?“ zeptal se.

Muž vzhlédl a zdvořile se usmál. „Prosím?“ zeptal se mile.

Cavendish zvýšil hlas a zopakoval svoji otázku. „Ptal jsem se, jestli je ta kniha dobrá,“ řekl. „Překvapuje mě, že v takové situaci dokážete vůbec číst.“

„Je to Marshallova kniha Fakta a hrdinské činy na železnici,“ odpověděl muž s úsměvem. „Připomíná spíš Guinnessovu knihu rekordů týkající se vlaků.“

„Zajímáte se o vlaky?“ zeptal se Cavendish.

„Ano,“ odpověděl muž. Zavřel knihu a založil si místo, kde přestal číst, krajem obalu. „Dělám u dráhy.“

„U dráhy?“ zeptal se Cavendish nedůvěřivě. Muž zřejmě nevážil

víc než padesát kilogramů a v modrém obleku, který byl zmačkaný a dost obnošený, vůbec neodpovídal představám o strojvedoucím jako byl Casey Jones.

„Ne strojvedoucího, toho nedělám,“ řekl muž. „Jsem konstruktér. Převážně navrhuji díly pro klimatizaci. Vlaky jsou mým koníčkem. Jsem fanda do modelových vlaků. Hlavně do osobních souprav.“

„Aha,“ řekl Cavendish a zdálo se, že náhle ztratil zájem. „Modely.“

„Ano, správně,“ řekl muž. „Ale jen prototypy. Snažím se, aby vypadaly co nejvěrohodněji.“

„Takže toho víte o vlacích hodně, že jo?“

„Něco bych věděl,“ řekl muž skromně a trochu se začervenal. „Například vím přesně, kde jsme.“

„Kecáte,“ řekl Cavendish a jeho zájem ožil.

„Ne, mluvím pravdu. Pokud vím, jedeme teď po staré trati vedoucí údolím Rahway, která vede do Summitu, odkud je možné se dostat do Gladstonu a Newarku.“

„Jak to všechno víte, když jsou rolety stažené?“ zeptal se Cavendish nedůvěřivě.

„Koridor z Washingtonu do New Yorku je mojí zamilovanou trasou,“ vysvětloval muž. „Většina fanoušků na železnici má svoji oblíbenou trať, na kterou se soustředí. Stejně jsem většinu tras projel, takže vím dobře, kde jsou výhybky. Ti zločinci, co přepadli vlak, začali zpomalovat hned za New Brunswickem. Mám pocit, že jedeme rychlostí padesát kilometrů za hodinu, takže jestli je rychlost konstantní, to cuknutí vlaku před chvílí znamenalo, že jsme přešli výhybky v Elizabethu. Odtamtud jsme ujeli asi šestnáct kilometrů, takže podle mého odhadu bychom měli dorazit za několik minut do Summitu.“

„Úžasné!“ řekl Cavendish s obdivem. „Co se bude dít v Summitu?“

„Asi nic zvláštního,“ řekl muž. „Jen se tam protíná několik tras, pokud si dobře vzpomínám. Trasa Rahway se stýká s Konsolidovanou a vyúsťuje do tří různých směrů – na západ do Gladstonu, kde je konečná, na východ do Newarku a na sever do Denvillu a potom do Scrantonu.“

„Kterou trasou pojedeme?“ zeptal se Cavendish.

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl muž. „I když předpokládám, že nepojedeme do Gladstonu, protože tam trasa končí.“

„Takže pojedeme do Newarku nebo Scrantonu,“ řekl Cavendish.

„Možná, že ne,“ řekl muž a zamyslel se. „Ve skutečnosti je spousta možností. Když budeme pořád odbočovat z původní trasy, dostaneme se kamkoli.“

„Neskutečné,“ mumlal si pro sebe Cavendish. „Mimochodem,“ řekl muž, „jmenuji se Mottbrown, Howard Mottbrown.“ A natáhl přes stůl ruku. Cavendish dlouho zvažoval, co má dělat, ale pak vysunul ruku s hákem, vložil ji do Mottbrownovy ruky a zase ji stáhl zpátky.

„Jmenuji se Mark Cavendish.“

„Proboha,“ zašeptal malý muž.

„Ta druhá je ještě lepší,“ řekl Cavendish a zvedl protézu. Koutkem oka sledoval reakci malého tlustého muže, který seděl vedle něho. Na chvilku zavládlo ledové ticho a Cavendish cítil, jak se muž sedící vedle něho, odtáhl. Na druhé straně Mottbrownovi to vůbec nevadilo.

„To je úžasné,“ řekl a prohlížel si protézu. „Vypadá to jako opravdová ruka. Funguje stejně dobře jako hák?“

„Ani ne,“ řekl Cavendish, který byl příjemně překvapen Mottbrownovým nepředstíraným zájmem. „Je to jen změt' drátů obalená latexem. Prsty se dají sevřít, aby mohly věci uchopit, a dlaň se dá obrátit, víc se s tím dělat nedá. Býval jsem pravákem, takže používám hák, když chci něco uchopit jemně.“ Zvedl pravou ruku a několikrát po sobě otevřel a zavřel hák, spíš kvůli tlustému muži, který seděl vedle něho. Za chvilku muž zamumlal něco nesrozumitelného a zvedl se k odchodu spolu s tím, který seděl naproti. Sedadla zůstala prázdná.

„Zdá se, že ty dva to trochu vzalo,“ řekl Mottbrown a sledoval je pohledem.

„Být invalidou má někdy i světlé stránky,“ poznamenal Cavendish a zazubil se. Trochu se zavrtěl na židli. „Aspoň teď máme víc místa.“

„Jak jsi přišel o ruce?“ zeptal se Mottbrown.

„Ve Vietnamu,“ řekl Cavendish. „Od té doby jsem neonanoval.“

Mottbrown sklopil oči a znovu se začervenal. Cavendish si

uvědomil, že ho uvedl do rozpaků, a proto změnil téma. „Dáš si něco k pití? Něco tam určitě mají.“

„Ne, díky,“ odpověděl Mottbrow. „Většině lidí vyschne v ústech, když mají strach. Já mám ochablé svalstvo močového měchýře, a to mi dělá starosti.“

„Ty máš strach?“ zeptal se Cavendish.

Mottbrow pomalu přikývl. „Ano,“ odpověděl. „Samozřejmě mám strach.“

„Já taky,“ řekl Cavendish. „Mám dost bujnou fantazii.“

„Co tím chceš říct?“

„Přepadli nás teroristi. Každé přepadení, o kterém jsem slyšel, skončilo spoustou raněných rukojmí. Taky jsem to už zažil na vlastní kůži.“

„Už tě někdy unesli?“ zeptal se Mottbrow.

„Dostal jsem se do zajateckého tábora. Místo se jmenovalo Lang Son a leželo na železniční trati Nanning u čínských hranic,“ řekl Cavendish a v mysli se mu honily stále živé vzpomínky. „Poznal jsem na vlastní kůži, co je terorismus. A můžu ti říct, že fyzické mučení je z toho to nejmenší zlo. Ty lidi tě nechají svíjet se v psychické agonii. To bylo v mnoha směrech horší. A stejné je to tady. Proto nás nechávají pohybovat se volně ve vlaku. Je to jen pozměněná varianta na téma ‚polda-drsňák nebo lidský polda‘.“

„Asi přesně nechápu, co máš na mysli,“ řekl Mottbrow.

„Při policejním výsledku tě má v práci jeden policajt, který tě pořádně zmáčkne. To je ‚drsňák‘. Pak odejde a místo něho se objeví ‚lidský polda‘, který je sympaťák, dá ti kafe nebo nabídne cigaretu. Když se několikrát vystřídají, jsi pak ochotný prozradit tomu sympatickému všechno, co víš, jen abys měl od drsňáka pokoj. Tady jsme v trochu odlišné situaci. Nechávací nás pohybovat se, kde chceme, takže ani nemáme pocit, že jsme rukojmí. To je ta příjemnější stránka. Až se do toho obují, a to jednou musí přijít, pak se máme na co těšit. To bude ten tvrdší přístup.“

„Co myslíš, že bychom měli dělat?“ zeptal se Mottbrow.

„Nechápu, co máš na mysli,“ řekl Cavendish. „Co můžeme dělat? Drží v ruce všechny trumfy.“

„Musíme přece něco udělat,“ řekl Mottbrow. „Jestli máš pravdu,

pak nám všem hrozí velké nebezpečí.“

„Budu se snažit zachránit vlastní kůži, Howarde, to znamená, že se budu držet hezky při zemi a pokud možno se vyhnu všem kulkám, které budou okolo mě svištět. Jednou jsem si hrál na hrdinu a skončil jsem v chatrči uprostřed opuštěné džungle, deset tisíc kilometrů od domova s rukama, které postupně odumíraly. Nechci být prevít, Howarde, ale tys měl pohodlnej život, v teple jsi navrhoval klimatizační zařízení, takže sis ani možná nevšiml, že v tomhleto světě nikomu nezáleží na druhých. To je holá pravda. Všichni jsme sami, jako kůly v plotě.“

„To mě mrzí, že to takto bereš,“ řekl Mottbrown.

Cavendish pokrčil rameny a chystal se k odchodu. Vstal a umělými prsty levé ruky se přidržoval, když chvilku stál v uličce. „Jestli tě napadne něco chytrýho, zavolej na mě. Budu sedět na čísle třicet šest ve vedlejším voze.“

„Dobře,“ zamumlal Mottbrown zamyšleně. Cavendish hleděl chvilku na ostýchavého muže a zavrtěl hlavou. Pak se otočil a klestil si cestu davem lidí, kteří se tlačili u výdeje v jídelním voze, a zamířil ke dveřím vedoucím k dalšímu vagónu.

5

Waltera Linberga probudilo z neklidného spánku vyzvánění telefonu vedle postele. Nahmatal rukou lampičku na nočním stolku a rozsvítil ji. Mhouřil oči v ostrém světle. Zavrčel, ztuhlými prsty sáhl po sluchátku a dal si ho k uchu.

„Co je?“ zamumlal rozespale.

„Jsi to ty Waltře? Tady Dave Wesler. Mrzí mě, že tě budím, ale je to naléhavé.“

„Wesler?“ Linbergův mozek pátral v paměti, o koho jde, až si konečně vzpomněl. Dave Wesler byl prostředníkem mezi AIVT a FBI pracující pro New York. Matně si na něho vzpomínal ze schůzí. Linberg pootevřel oči a zvedl raku k obličeji. Bylo něco po druhé hodině ranní. „Naléhavé?“

„Potřebujeme člověka, který něco ví o teroristických akcích z poslední doby. Ví, že jsem měl zavolat tvého šéfa, ale není na to

čas.“

„Nemám šéfa,“ zavrčel Linberg. „Už nepracuju u AIVT.“

„Ksakru!“ Wesler dýchal vzrušeně.

„O co jde?“ zeptal se Linberg. „Možná tě můžu na někoho odkázat.“

„Máme tu únos. Je to dost špatné. Jde o vlak Amtraku Night Owl, který jede z Washingtonu do New Yorku. Je v něm dvě stě cestujících, kolem pěti diplomatů, kteří jedou na dnešní zasedání OSN, a ještě k tomu zásilka peněz federální banky. Horší už to nemohlo být.“

„Shenkerová,“ zvolal Linberg, který se náhle probudil.

„Cože?“ zeptal se Wesler zmateně.

„Annalise Shenkerová,“ řekl Linberg a sedl si. „Pracoval jsem na tom, než jsem odešel z AIVT.“

„Chceš tím říct, že víš, o koho jde?“ zeptal se Wesler udiveně.

„Mám pocit, že ano,“ odpověděl Linberg. „Zapadá to do sebe. Před nějakou dobou vykradli soukromý sklad zbraní a my jsme se na něj zaměřili. Tady ve Washingtonu.“

„Vzpomínám si,“ řekl Wesler. „Četl jsem o tom v posledním oběžníku. Nic jste nenašli, že ne?“

„To se tak nedá říct,“ řekl Linberg. „Obě akce vyplynuly ze zprávy, která přišla asi před měsícem do AIVT. Sedm nejlepších teroristů si dalo schůzku v Alžíru a pak se vydali do Států. Jediná věc, kterou jsme ve washingtonském skladu našli, byl pokladní blok. Využil jsem svých kontaktů a ty pro mě něco udělaly. Inventární čísla na bloku byla z Alexandrie, z místa, kde vyrábějí uniformy. Nákup se týkal tří obleků firmy Amtrak, které používají na údržbářské práce. Dál už jsem nemohl pokračovat. Zdálo se, že o to nikdo nejeví zájem, takže jsem to vzdal a odešel z AIVT. Stejně by mě vyhodili, protože akce ve washingtonském skladu skončila fiaskem.“

„K čertu se vším,“ řekl Wesler. „Máš ten případ zpátky. Jestli opravdu víš, kdo ti lidé jsou, tak jsme aspoň trochu ve výhodě. Chci, abys pohnul kostrou a okamžitě přišel.“

„Na čí zodpovědnost?“ zeptal se Linberg.

„Na mojí,“ vyštěkl Wesler. „Můžeš dělat poradce nebo něco

podobného. Formality vyřídíme později.“

„Jestli se budeš takhle chovat, vykopnou tě z FBI,“ řekl Linberg a zatvářil se zlověstně.

„Vem si bouchačku,“ řekl Wesler. „Na základně Fort McNair bude během dvaceti minut helikoptéra. Buď tam včas.“

„Kam se mám dopravit?“ zeptal se Linberg a vysunul nohy z pod deky.

„Na nádraží Penn,“ odpověděl Wesler a v telefonu se rozhostilo ticho.

„To je rozumný,“ pomyslel si Linberg. „Použít helikoptéru na nádraží.“ Zasmál se a začal se oblékat celý vzrušený při vidině budoucí akce.

6

Když vzlétala helikoptéra s Walterem Linbergem do New York City, měla malá skupinka mužů schůzku v jinak prázdných kancelářích ministerstva zahraničních věcí na Virginia Avenue. Byl to Norman Gregg, poradce prezidenta v otázkách bezpečnosti, Thomas Watt Kellog, asistent ministra zahraničí pro vnitřní otázky, generál Frederick Bowman z generálního štábu a Carl Holloway, asistent ředitele Národní bezpečnostní služby. Gregg schůzi předsedal. Ostatní tři muži seděli tiše a popíjeli narychlo uvařenou kávu. Muž v perfektně ušitém šedém obleku četl krátkou zprávu, kterou mu připravili. Gregg byl ze všech čtyř mužů jediný, který byl úplně vzhůru a čilý.

„Tak tedy,“ řekl konečně Gregg, zavřel červené desky a položil je před sebe na malý konferenční stolek. „Teď vím, o co jde. V této fázi vidím několik možných řešení, ale radši bych, abyste se k tomu vyjádřili dřív. Pane Kellogu?“ Gregg se obrátil na malého muže s ohnutými zády, který seděl po jeho levici. Kellog, asistent ministra zahraničí, si prohrábl prošedivělé kudrnaté vlasy a pokrčil rameny. „Myslím, že nemůžeme moc dělat. Aspoň teď ne. Pořád si nejsem jist, pod čí pravomoc to spadá. Na první pohled to vypadá, že je to případ pro FBI – přísně tajný, a když vezmeme v úvahu, že jde o zásilku peněz federální banky i o vlak Amtraku, může jít o únos

vlaků nebo o krádež federálního majetku, nebo o obojí. Zdá se, že FBI má stejné tušení, i když mám pocit, že někdo z ostrahy Amtraku za to teď nese zodpovědnost.“

„Generál Bowman?“ řekl Gregg a kývl na mohutného muže na vzdáleném konci stolu. Bowman byl oblečen do golfových kalhot a pestrobarevné košile, což mu ubíralo na důstojnosti, kterou obvykle vyvolával, když měl na sobě uniformu.

„Myslím, že si nemůžeme dovolit čekat. A je mi úplně jedno, komu ten případ patří. Už se to dlouho chystalo a nás to zastihlo nepřipravené. Každá země na světě má nějakou instituci, která se zabývá přípravou antiteroristických operací, kromě nás. Umím si představit, co se teď děje v New Yorku. Je tam spousta rozmazlených hochů, kteří si překážejí navzájem a k žádnému výsledku nedospějí. Viděli jsme, že antiteroristické scénáře v jiných zemích fungují, a všichni dobře víme, že čím déle budeme čekat, tím víc lidí to odnese. A to už se radši nezmiňuji o Carterově nepovedené akci s iránskými rukojmími. Ještě jedna taková akce a budeme před světem vypadat jako úplný blbeci. Já jsem pro akci, a to tvrdou a okamžitou.“

„Carle?“ řekl Gregg a obrátil se na muže z NBS.

Asistent ředitele Národní bezpečnostní služby si odkašlal a rozhlédl se kolem stolu. Jeho rysy byly ostře řezané, vypadal jako jestřáb. Vrásky a jizvy byly odrazem jeho dvacetileté služby v přední linii výzvědné služby. Sáhl do kapsy tvídového saka a vytáhl balíček chesterfieldek. Zapálil si a vyfoukl obláčky dýmu. Když promluvil, jeho chraplavý hlas prozradil, že už kouří téměř půl století.

„Souhlasím s generálem Bowmanem, že se v očích veřejnosti vytvoří nepříjemný obraz, jestliže se teroristům podaří udržet vlak pod svou kontrolou po delší dobu. Na druhé straně pochybuji, že by nějaká nezdařená akce nevedla ke stejnému závěru. Myslím, že nejdříve budeme muset zjistit, s kým máme tu čest. Jak si možná uvědomujete, rukojmí nemohou držet do nekonečna. Čím déle to bude trvat, tím více životů to bude stát a tím menší šanci na úspěch budou teroristé mít. Ale teď je asi jiná situace. Rukojmí obvykle slouží jako záruka pro určité požadavky: peníze nebo propuštění takzvaných politických vězňů. V tomto případě už byly zřejmé

požadavky teroristů splněny. Dosud nevyslovili žádné požadavky nebo prohlášení – ani stále nevíme, s kým vlastně jednáme. Myslím, že důvod je jednoduchý: teroristé už mají, co chtěli peníze federální banky. Jestli mám pravdu a oni nebudou mít žádné další požadavky, pak mají volnou ruku. Nedojde k protahovaným vyjednáváním, protože nebudou třeba. Teroristé budou mít jeden jediný cíl – dostat se pryč s penězi a rukojmí použijí, aby nás udrželi od těla. To nám ale dává výhodu, protože se zdá být jasné, že tito lidé pracují v časové tísní. Nejezdí po jakékoli trase, která se jim namane – mají přesný cíl a musí tam být v určitou dobu. Naším úkolem je najít ten cíl a překazit jim to.“

„Zajímavé,“ zamumlal Gregg. „Díky, Carle.“ Gregg našpulil rty a pohlížel zamyšleně před sebe na stůl. Potom vzhlédl.

„Teď není čas zabývat se otázkou, v čí je to pravomoci. Samozřejmě to patří hlavně FBI, ale oni k tomu prostě nemají nutné podklady, ani lidi. Také souhlasím s tím, že by ukvapená a nepřipravená operace skončila smrtí mnoha lidí a v očích veřejnosti bychom se znemožnili. Ale na druhé straně něco musíme udělat. Předpokládám, pane generále Bowmane, že vaše černé barety jsou připravené. Je to tak?“

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl generál. „Starlifter může mít vlak ani ne za dvě hodiny.“

„Co kdybychom na to nasadili výzvědné letadlo Spectre, které jsme používali ve Vietnamu?“ zeptal se Carl Holloway.

„Taky mě to napadlo,“ řekl Bowman a usmíval se. „Máme jedno na letišti Wright Field. Plně vybavené.“

„Ano,“ souhlasil Gregg. „I když se operace nepodaří, bylo by dobré mít výzvědnou službu po ruce.“ Poradce prezidenta otevřel zprávu, kterou měl na stole, a krátce do ní nahlédl. „Podle pravděpodobného jízdního řádu, který jsem si právě přečetl, by měl vlak být poblíž Andoveru v New Jersey asi v 4.40 hodin ráno – těsně před svítáním. Pak nám nezbývají ani dvě hodiny, než se zpráva dostane na veřejnost. Generál Bowman soudí, že může mít své lidi u Andoveru včas. Rychlý zásah by byl neuvážený. Jestliže pojedou vlak dál, a prozatím předpokládejme, že tomu tak bude, teroristé budou muset dát kanceláři Amtraku v New Yorku další instrukce ohledně

trasy, kterou budou chtít použít. Navrhuji, aby černé barety generála Bowmana ihned vyrazily spolu s výzvědným letadlem. Mezitím s použitím informací, které máme k dispozici, nějaký plán vymyslíme. Budeme-li mít štěstí, podaří se nám to skoncovat dřív, než vyjdou večerníky. *Fait accompli* není pro nás nic nového, páni.“

„A co když se to nepovede?“ zeptal se Holloway a v jeho hlase byla patrná nedůvěra.

„Myslím, že bychom měli překročit Rubikon, pane Hollowayi. Přemýšlet o neúspěchu vůbec nepřipomíná americký způsob myšlení, že ne?“

VII

Pondělí 27. června

Čas: 3.46 hodin ráno východního letního času

Vzdálenost: 233 mil/ 375 km

1

Během dvou hodin od prvních zpráv o únosu vlaku nashromáždil Frank Sagadore spolu s ostatními úředníky nasazenými na případ značné množství informací. Když porovnal předběžné zprávy z FBI, tajné služby, ministerstva financí a od vlastních lidí z Amtraku, mohl Sagadore přibližně odhadnout, co se asi stalo s vlakem Night Owl.

Důkladná prohlídka ve washingtonském depu přinesla své ovoce. Objevila dva údržbáře s podříznutými krky, kteří byli nacpaní do skladu s náradím. Vypadalo to, že se teroristé dostali do vlaku, když se sestavoval v depu. Také se našlo třetí tělo mazače oleje se stejně podřezaným krkem. Takže pravděpodobně třetímu nebo čtvrtému

teroristovi se podařilo schovat v zadní části strojovny lokomotivy vlaku Night Owl. Protože cestující nebyli prohlíženi, když předkládali lístky, nebylo možné zjistit, kolik dalších teroristů je ve vlaku. Podle odhadu FBI jich tam bylo asi dalších pět. Wesler, newyorský agent FBI, sdělil, že možná budou mít stopy vedoucí alespoň k některým teroristům, ale že budou mít jistotu, teprve až přijede expert z Washingtonu.

Vše probíhalo hladce od výjezdu vlaku Night Owl až do stanice Trenton, takže logicky vzato, k únosu muselo dojít mezi Trentonem a železničním uzlem v Princetonu, kde měl vlak zastavit a vyložit rakev.

Ta zastávka v Princetonu se Sagadorovi nelíbila. FBI si ověřila u Arlingtonského i u Woodglenského pohřebního ústavu v Kendallu v New Jersey, zda odeslali nějaké tělo. Ale ani jeden ústav nikdy neslyšel o Fredovi Detrickovi, ani ho nikdy nebalzamoval. Je podivuhodné a trochu nenormální, proč vlak nezastavil v Princetonu a nevyložil rakev. Agent Wesler přišel s nápadem, že rakev, která byla vyložena ze skutečného pohřebního vozu, sloužila jako úkryt zbraní, ale Sagadore zdůraznil, že nebyl důvod, proč by to dělali tak komplikovaně. Bylo stejně snadné ukrýt jakékoli zbraně v kufru a přinést je do vlaku, protože na železnici neexistovala žádná bezpečnostní opatření proti kovovým předmětům v zavazadlech cestujících jako na letišti. Nakonec Wesler otázku s rakví přestal považovat za důležitou.

V 3.30 hodin ráno už byla zasedací místnost hlavního štábu zařízená a Frank Sagadore jí vévodil. Byl v nezáviděníhodné pozici, která mu moc neseseděla. Působil jako koordinátor, bral hovory od dispečerských věží na trase, předával vzkazy lidem a poslouchal stížnosti od každého včetně Jennifer Youngmanové, mluvčí Amtraku, která musela udržovat tisk od těla. Ministerstvu financí a FBI se nelíbila Sagadorova zdrženlivost v podávání informací. Weslerův šéf v hlavním štábu FBI ve Washingtonu i ministerstvo financí volalo několikrát Jennifer a vyjadřovalo svou nelibost nad Sagadorem. Obě instituce měly plánovanou tiskovou konferenci na devátou hodinu. Sagadore se modlil, aby už byla v tu dobu krize zažehnaná, ale moc v to nevěřil. Nemohl se hnout ze zasedací

místnosti a to ho každou minutou dráždilo víc a víc. Přál si, aby mohl sedět v jedné z helikoptér, které sledovaly Night Owl.

Výzvědné helikoptéry a zprávy z dispečerských věží na trase byly jedinými konkrétními body v moři dohadů. Podle zpráv pokračoval vlak po své vybrané trase rychlostí padesát kilometrů v hodině, bez světel a se staženými roletami v každém vagóně. Tři výhybkáři potvrdili, že okna na nástupních plošinách mezi vozy byla přemalovaná, aby jimi nebylo vidět skrz. Všechny zprávy z výzvědných helikoptér hovořily o předmětu velikosti krabice, který byl na zadní části střechy lokomotivy – zřejmě šlo o radar, o kterém se zmiňoval hlas z rádia. Začínalo to vypadat, že únosci mysleli na všechno. Night Owl patřící společnosti Amtrak byl uzamčenou krabicí, od které měli klíč teroristé.

I když Sagadore pracoval nezávisle na tajné skupině z ministerstva zahraničí, dospěl k stejnému závěru: únos byl *fait accompli*. Nebudou zřejmě vysloveny žádné požadavky. Teroristé už měli své výkupné. Jediná cena rukojmí byla v tom, že působili jako štít a prostředek k ovlivnění veřejnosti. Také došel k přesvědčení, že teroristé vědí, jak z toho vyklouznout bez újmy, protože ukázali, že mají vše naplánované do posledního detailu. Na druhé straně to ovšem znamenalo, že vlak Night Owl musí dorazit do nějaké cílové stanice.

Jediným problémem byly nekonečné možnosti, kam mohl vlak dojet. Anonymní hlas z kabiny Night Owl, který sdělil plánovanou trasu, neprozradil Sagadorovi nic kromě očividného faktu: tím, že se vydali na sever, se chtějí teroristé vyhnout New Yorku. Až dojedou do železničního uzlu v Andoveru, mohou se vydat na severovýchod do státu New York, nebo na západ a pak na sever směrem na Scranton v Pennsylvanii, nebo na jihozápad směrem na Bethlehem. S palivem, které měli k dispozici, mohli ujet pět nebo šest set kilometrů kterýmkoli směrem.

Sagadore seděl u konferenčního stolu a hleděl do velkého atlasu severoamerických drah, který ležel před ním. Snažil se předvídat, kudy se teroristé vydají. Před ním se na světlezelených stránkách atlasu míhala pavoučí síť tras, jedno jméno vedle druhého, až ho z toho rozbolela hlava. Zavřel oči, opřel se o opěradlo židle a snažil se

nevnímat spěchající lidi kolem sebe. Kudy by se asi vydal on, kdyby chtěl, aby ho nechytily? Teroristé buď věděli, nebo mohli tušit, že jsou sledováni a že jakákoli změna jejich trasy, rychlosti nebo pohybu je okamžitě ohlášena. Železniční síť ve Spojených státech je koncipována tak, aby spojovala města. Kromě několika oblastí v Texasu, Nevadě a Montaně, tisíce kilometrů železničních tratí ústí v centrech měst. Všechny policejní jednotky států i federální FBI mají plnou pohotovost, takže teroristé nemají velkou šanci. I kdyby se jim podařilo někde z vlaku vystoupit, během několika hodin, ne-li za kratší dobu, by byli dopadeni. Neměli žádnou naději, že by se jim podařilo dostat se ze státu, natožpak ze země.

Takže?

Naklonil se dopředu, otevřel oči a podíval se do železničního atlasu. Nalistoval první stránku velkého svazku a rychle projel pohledem po mapě severoamerického kontinentu. V dolní části tvořila mapa téměř souvislý pás černých čar od Atlantického oceánu až po Kansas City. Avšak směrem na sever trasy prořídly. Od Montrealu do Vancouveru se táhl pás pěti tisíc kilometrů, kde byly jen dvě hlavní trasy a několik vedlejších. V jedné části mezi Sudbury a Thunder Bay na vzdálené straně Hořejšího jezera se táhl pás téměř tisíc kilometrů dlouhý, který vypadal, jako by neprocházel žádným městem s více než několika stovkami obyvatel. Dokonalé. Pryč od hustě obydlených oblastí a ven ze země. Jednoduché.

„Ty prevítí jedou do Kanady,“ zašeptal.

2

Ve čtyři hodiny ráno, asi hodinu před rozbřeskem, seskočilo z letadla Lockheed C-141 letícího ve výšce 1650 metrů osmnáct Bowmanových černých baretů do opuštěné krajiny nad železničním uzlem v Andoveru v New Jersey. Měli seskočit k ústí dvoukolejného tunelu 5 kilometrů východně od malého nákladového nádraží na málo používané části tratě Conrail, která vedla od Belvidere do Franklinu. Z osmnácti mužů se dvanácti podařilo přistát v okruhu 500 metrů od určeného cíle, čtyři se ztratili a přistáli téměř 5 kilometrů od původního místa a jeden si při přistání zlomil kotník.

Vrchní seržant Leonard Nelms, vietnamský veterán, kterému bylo čtyřicet jedna roků, zemřel, když se jeho padák neotevřel, a tak se zřítil do lesa z výšky 1650 metrů. Letadlo, které přivezlo své cestující nad určené místo půl hodiny před plánovaným seskokem, pokračovalo na leteckou základnu Griffiss v Rome ve státě New York.

Tři kilometry nad Loekheedem nad místem seskoku kroužilo pomalu další letadlo, které nebylo ze země ani vidět, ani slyšet. Šlo o modifikovaný typ dopravního letounu Hercules C-130 předělaného na bombardér Spectre, takový jako se používal v posledních letech vietnamské války. Letoun, který stál 25 miliónů dolarů a který obvykle stál na letecké základně Nellis ve státě Nevada, se vracel prázdný na Wright Field, když generál Bowman telefonoval na šedesátou čtvrtou bojovou eskadru. Mimo hrůzostrašného množství zbraní od kulometů s kadencí 1200 nábojů za minutu až po houfnice ráže 105 mm bylo výzvědné letadlo Hercules plně vybaveno elektronickým průzkumným zařízením pro bojové účely včetně videorekordérů značky Pave Spike, laserovými zaměřovači stejné značky, infračervenými kamerami Linescan a přenosovým systémem Link, který propojoval všechna elektronická zařízení na palubě se satelitním systémem, který obratem vysílal všechny informace do Washingtonu. Přenosový systém Link se začal používat v roce 1968 a pracoval tak rychle, že operátor v Pentagonu mohl „sledovat“ akci, která se odehrávala šest tisíc kilometrů daleko, na svém monitoru se zpožděním osmi sekund.

„Už seskočili,“ mumlal zbrojní důstojník v kabině umístěné v břiše velkého letadla. Vybledlé barvy na monitoru Linescan mu vnesly do tváře nachovou barvu.

„Kde jsou?“ ozval se pilotův hlas z mikrofону. Zbrojní důstojník stočil pohled na monitor, který byl vlevo od obrazovky Linescanu. Stiskl několik knoflíků na ovládacím panelu před sebou a obrazovka se rozzářila zeleně. Důstojník rozsvítil mřížkový rastr a sledoval čtverec s čísly a písmeny, který se objevil v pravém horním rohu obrazovky.

„Dvacet kilometrů východně od cíle. Šestnáct kilometrů od železničního uzlu.“

„Vidíš tam ještě něco?“ ozval se hlas z mikrofonu, ve kterém to zapraskalo.

„Jen několik aut, silnice jsou v tuto noční dobu celkem prázdné.“

„Tak to pořád sleduj,“ řekl pilot. „Jak se něco dostane do blízkosti vlaku, chci o tom vědět.“

„Budeme zasahovat?“ zeptal se důstojník.

„Nebud’ blázen,“ odpověděl pilot. „Probůh vždyť jsme v New Jersey. Ve vlaku jsou Američani, ne šikmooký. Jen se tu budeme motat kolem a sledovat, co se děje, to je všechno. Budeme čekat na příkazy.“

„Promiň,“ omluvil se důstojník.

„V pořádku,“ řekl pilot. „Jen sleduj, co se děje.“

Dvanáct zbývajících mužů z Bowmanovy čety se během pěti minut shromáždilo u silnice blízko vyústění tunelu. Skupina, která se o třetinu zmenšila, se rozmístila v terénu, aniž by čekala na další instrukce. Plán útoku – sestavený třemi nejlepšími Bowmanovými stratégy ve státu Georgia a předaný do letadla přes satelit – byl jednoduchý a přímočarý. Tunel dlouhý téměř dva kilometry, který protínal velký kopec, ústil do křižovatky konstruované tak, aby zde nákladní souprava mohla počkat, než ji pustí do depa v Andoveru. Tato křižovatka se nacházela sto padesát metrů od konce tunelu. Nad křižovatkou bylo hradlo.

Změt kolejí a úhel, pod kterým se koleje sbíhaly u konce tunelu, přinutily vlak při výjezdu nad zem snížit rychlost na dvacet pět kilometrů v hodině. Bowmanova četa, která čekala na kopci nad vyústěním tunelu na hradle a vedle kolejí, měla zaútočit, až bude vlak zpomalovat. Čtyři muži poblíž kolejí se měli pokusit naskočit do vlaku mezi vagóny, čtyři další měli seskočit z kopce nad tunelem na střechy zadních vozů a snažit se zachránit diplomaty a tříčlenný tým umístěný na hradle měl odpojit lokomotivu. Jedenáct mužů mělo být řízeno vysílačkami z malého pahorku vpravo od kolejí asi sedmdesát pět metrů od ústí tunelu. Dvanáctý muž, velitel čety, měl kameru pro noční vidění umístěnou na stativu, která zesilovala paprsek světla čtyřicet tisíckrát. Velitel čety se díval do kamery napájené baterií a viděl jasně, co se děje v jinak tmavém tunelu, do hloubky téměř padesáti metrů. Četa měla na jeho povel zaútočit na vlak z různých

stran zároveň, tři muži na hradle ho měli zastavit a ostatní do něj naskočit. Doufali, že budou mít vlak během tří až čtyř minut znovu ve své moci s použitím dělobuchů, slzného plynu a kulek s nízkou rychlostí. Počítali přitom se ztrátou asi tří až čtyř životů z vlastních řad a maximálně šesti životů rukojmí.

Tak vypadal jejich plán.

3

Harry Maxwell šel pomalu pohupující se chodbou směrem k vozu Amlounge. Dával si na čas, protože se chtěl dovědět co nejvíc. Všechny rolety byly stažené a okna na nástupní plošině byla zamalovaná, aby nebylo vidět ven, a proto se mu nepodařilo zjistit, kde jsou. Ale počítal, kolik času uplyne, než vlak přejede od jednoho spojení kolejnice ke druhému, a podle toho usuzoval, že jedou rychlostí necelých padesát kilometrů v hodině. Měl také pocit, že poslední hodinu a půl přejeli několik mostů, což pravděpodobně naznačovalo, že se vyskytují někde mimo města a hlavní tratě.

Rozevřel dveře na konci chodby a vešel na nástupní plošinu, kde cítil pod nohama dunění. Rozhlédl se napravo i nalevo a všiml si, že i tady, stejně jako v předchozích vagónech, byla okna narychlo zamalovaná a na dveřích vedoucích ven byly nálože. Tudy by se z vlaku nedostal ani v rychlosti nižší než padesát kilometrů v hodině.

Otevřel dveře do dalšího vagónu a vstoupil do lůžkového vozu, který společnost Amtrak nazývala „odpočinkovým vozem“. Když odjížděli z Washingtonu, byla všechna lůžka ustlaná, teď byla na rozkaz teroristů odklizená a cestující seděli na sedadlech v nočních úborech. Když pomalu procházel vlakem, několik cestujících na něho vrhlo podezřívavý pohled, takže si uvědomil, že ho považují za jednoho z únosců. Když došel na konec vagónu, pokýval Harry hlavou a přešel do jídelního vozu. Tvzení teroristů, že někteří z nich cestují inkognito mezi pasažéry, fungovalo bezvadně.

Jídelní vůz byl téměř celý prázdný, až na dva nervózní obchodníky ve zmačkaných oblecích a jednoho muže sedícího na druhém konci vozu, který připomínal Waltera Mittyho a něco horečně čmáral do knihy. Dřívější zmatek, který ovládal bar před několika hodinami, se

vytratil a vystřídal ho hlubší pocit strachu, že jsou vtaženi do něčeho, co vůbec nemohou ovlivnit. Teroristé nařídili, aby dveře do všech kupé byly otevřené, takže Harry při své procházce zahlédl tváře cestujících, z nichž některé prozrazovaly, že jsou ztuhlí strachem, jiní se naproti tomu snažili nepodléhat panice. Harry procházel vlakem v naději, že najde několik cestujících, kteří by se postavili teroristům na odpor, ale dosud nenašel nikoho, komu by se při chůzi nepodlamovala kolena, natož aby se vzepřel proti útočníkům. Do Harryho myšlenek se začaly vkrádat pochyby, že ani za jídelním vozem nenajde nikoho uhněteného z jiného těsta.

Popošel blíž k baru a poručil si skotskou. Všiml si, že barman je tentýž muž, kterému podával lístky, když jeli s Night Owl poprvé. Harry ihned poznal unavený obličej černocha i jméno, které měl na saku. Hamilton Stackpole.

„Už jsme se zase potkali,“ usmál se Harry.

Stackpolovy rty se bezmyšlenkovitě našpulily. „Cože?“ V mužově hlase nebyla ani stopa po uhlazenosti. Hamilton Stackpole, který dělal zřízence i číšníka, chtěl zřejmě jezdit v noci.

„Cestoval jsem s Night Owl před několika dny,“ vysvětloval Harry. „Pracoval jste v lůžkovém voze.“

„Jo,“ řekl Stackpole.

„Chápete z toho něco?“ zeptal se Harry a popíjel skotskou.

„Ne,“ odpověděl Stackpole.

„A je vám to jedno, co?“ zazubil se Harry.

„I kdyby, myslíte, že bych vám to řekl?“ zareagoval Stackpole.

„Proč ne?“

„Protože byste moh‘ bejt jedním z nich,“ odpověděl černoch a utíral nablýskaný pult.

„Ale já k nim nepatřím.“

„To je zapeklitý,“ řekl Stackpole. „Vy říkáte, že k nim nepatříte, já říkám, že byste moh‘. Obě tvrzení můžou bejt pravdivý nebo taky nemusej.“

„Filozofující barman,“ řekl Harry a dopil skotskou.

„Na to můžete vzít jed,“ odpověděl Stackpole. „Tři roky jsem bojoval ve druhý světový válce, mám bakalářský titul z anglický literatury a nakonec jsem čistil lidem na floridském východním

pobřeží boty. To je filozofie, kámo.“

Harry si pohrával se skleničkou, lokty měl opřené o pult a jeho tělo se mírně pohupovalo do rytmu vlaku. „Kolik jste jich napočítal?“ zeptal se po chvilce.

„Nevím, nejsem si jistej,“ začal Stackpole opatrně, pohledem sledoval Harryho a radši ztišil hlas. Nalil mu bez vyzvání další skleničku a pak dolil svoji. „Nejmín šest. Možná víc.“ Harry v duchu připočítal muže, kterého viděli s Danielem ležet v poštovním voze v bezvědomí.

„Jak to víte?“ zeptal se Harry.

„Potrubní pošta,“ řekl Stackpole pohrdavě.

„Kde jsou?“

„Jeden je ve vyhlídkovém voze. Ženská, která je vede, je v kupé vedlejšího lůžkového vozu a třetí je v sousedním kupé a obsluhuje rádio. Čtvrtý stojí na chodbě a hlídá. Pátý je mezi jídelním vozem a prvním vagónem. Šestá ženská, která vypadá jako Španělka, asi chodí s tím svým samopalem z jednoho vozu do druhého.“

Sedmý je v poštovním voze a osmý nebo možná ještě další jsou v kabině lokomotivy, pomyslel si Harry. „Máte dobrý informace,“ konstatoval Harry po chvilce mlčení a sklenička se mu v ruce trochu chvěla, jak se vlak pohupoval.

Stackpole pokrčil rameny. „To je součást mojí práce. Proč vás to tak zajímá?“

„Asi jsem typickej americkej individualista,“ odpověděl Harry, podíval se na černocho a zasmál se. „Nemám rád davy.“

„Chcete se do něčeho pustit?“ zeptal se Stackpole.

„Napadlo mě, že by se s tím mělo něco udělat,“ řekl Harry.

„Bláznovství je věčné,“ řekl Stackpole.

„Prosím?“

„To je citace,“ vysvětlil mu černoch. „Alexander Pope ‚Esej o kritice‘. S těmi lidmi není legrace, jsou zlí. Ta ženská by vás snědla jako slon malinu. A ty ostatní vypadají taky jako šílenci.“

„Takže budeme sedět na zadku a čekat?“ zeptal se Harry.

„To jsem neřek,“ zareagoval Stackpole a upřímně se zasmál. „Jen jsem říkal, že by bylo šílenství chtít se zase zmocnit vlaku. Na druhý straně by mohlo být stejně pošetilý se o to nepokusit.“

„To mi vysvětlíte,“ řekl Harry.

„Jsou to zabijáci,“ řekl Stackpole. „Oddělají člověka bez skrupulí a stejně rychle jako když zabijete mouchu. Ve vlaku je víc než dvě stě lidí. Všichni jsou napjatý, nervózní a vystrašený. Každou chvíli se může něco stát. Nějaký idiot udělá blbinu a oni se do toho obujou s celou tou parádou, co s ní tady straší. Stejně tady bude stříkat krev. Takoví lidi jsou jako upíři.“

„Takže když máte být obět, tak už je lepší ne být pasivní, to chcete říct?“ vložil se do řeči Harry.

„Něco na ten způsob,“ řekl Stackpole a hodil do sebe skleničku.

„Moh‘ byste nadhodit něco konkrétnějšího?“ zeptal se Harry. „Nepomůžou nám ty tři roky, co jste byl ve válce?“

„Zaprvé na to budem potřebovat víc lidí,“ řekl Stackpole. „Jsou tu se mnou dva kámoši,“ řekl Harry.

„Tak to jsou tři,“ přemýšlel nahlas Stackpole. „To je málo. A taky nemáte žádný zbraně. Moh‘ byste se zkusit zeptat jednoho chlapíka, co seděl u stolu za vámi a mluvil s malým mužem, který četl knížku. Moc jsem toho nezaslechl, ale slyšel jsem, že byl ve Vietnamu.“

„Ten s tou knihou?“ zeptal se Harry.

Stackpole zavrtěl hlavou. „Ne, ten druhý. Velkej, statnej. Jediný problém je, že má místo rukou háky. Šel směrem k vagónu s místy k sezení.“

„Ten invalida?“ povzdechl si Harry. „To abysme snad radši seděli na zadku.“

„Zdá se, že se o sebe umí postarat,“ řekl Stackpole. „Na ruce se vykašlem. Stojí to za pokus. Určitě nepatří k únoscům.“

„Tak jo.“ Harry přikývl a chystal se k odchodu. „Půjdu si s ním promluvit.“

„Fajn,“ konstatoval Stackpole. „Kde ve vlaku sedíte s těma vašima kámošema?“

„V prvním lůžkovým voze. Kupé B.“

„V pořádku, najdu si vás později. Ale dejte si pozor, jestli tyhle lidi zjistí, že se někde utvořil čajový dýchánek, máte to spočtený.“

Harry přikývl a vzdálil se od barového pultu. Došel na konec téměř prázdného vagónu a rozevřel těžké dveře. Přemýšlel, zda má jejich plán alespoň malou naději na úspěch, nebo zda je to jen

komplikovaná sebevražda. Zapudil myšlenku na sebevraždu, protože neměli na vybranou. Když má zemřít, tak chce zemřít v boji. Polkl a rozevřel dveře vedoucí do vagónu s místy k sezení.

„Měl jsem poslechnout tátu,“ procedil mezi zuby, když se protahoval dveřmi. „Měl jsem jít pracovat do válcovny.“

4

Annalise Shenkerová pohlížela na jatka v poštovním voze, rysy v obličeji i měla ztuhlé a ruce zaťaté v pěsti. Amal Akbar, jehož oči stále slzely od kysličníku dusného, seděl na židli, kterou musel násilně uvolnit jeden ze strážců, jehož tělo se teď válelo v koutě. Krev a mozek rozstříkané po zdech za zády Libyjce uschly a tvořily tvrdou krustu. Na vzdáleném konci vozu plnil Dieter Haas světlezelené pytle penězi zabalenými do papírových obalů.

„Byli dobrý, ať šlo o kohokoli,“ řekla Shenkerová a zadumala se. Téměř celou hodinu chodila od poštovního vozu k zavazadlovému a přemýšlela, co se mohlo stát.

Akbar měl brokovnici Siles na klíně a tupě přikývl. „Pamatuju si, že mě oblbli plynem,“ řekl pomalu ve své mateřtině. „Myslel jsem si, že jde o nějaké bezpečnostní opatření, o kterém jsme nevěděli. Měl jsem zato, že náš plán nevyšel.“

„To nebyla policie, náš pan White nic o plynu neříkal. Podle zápachu a účinku, který to na tebe mělo, šlo zřejmě o kysličník dusný. Já bych ho nepoužila a lidi od bezpečnostní služby asi také ne.“

„Nechápu,“ řekl Akbar.

„Možnost omylu je příliš velká,“ vysvětlila Shenkerová. „Kysličník dusný je látka, která člověka jen na nějakou dobu vyřadí z činnosti. Lepší by byla sloučenina s draslíkem nebo dokonce kyanid. Z toho vyplývá, že nechtěli nikoho zabít.“

„Takže?“ zeptal se Akbar.

„Takže nám to dává matnou představu, s kým máme tu čest,“ zareagovala Shenkerová. „Vypadá to, že nechtěli zabíjet.“

„Zloději,“ řekl Dieter Haas a stále plnil pytle.

Shenkerová přikývla. „Ano. Zloději. Ale inteligentní zloději a

nápadití.“ Pokynula hlavou směrem k zavazadlovému vozu. „To je výborný nápad propašovat muže do vlaku v rakvi. Pravděpodobně chtěli dostat ven peníze stejným způsobem.“

„Co na tom záleží?“ vrčel Akbar. „Říkáš, že jsou to zloději a že nechtěli zabíjet.“

„Jsou inteligentní a taky jsou odvážní, když chtěli zkusit něco takového,“ řekla Shenkerová a slabě se usmála. „Tím jsou pro nás nebezpeční.“

„A co ten tvůj pan White?“ zeptal se Akbar. „Ten muž, co nám prodal informace.“

„White je náš jediný zdroj informací mezi cestujícími,“ řekla Shenkerová. „Nemůžeme ho teď zkompromitovat, na to je příliš brzo. Možná ho budeme potřebovat. To zvládneme bez něho.“

„A co když ty zloděje najdeme, co budeme dělat potom?“ zeptal se Akbar.

„Samozřejmě je zabijeme. Nikdo se nám nesmí plést do cesty.“

5

Sheila Tengová seděla vedle strojevůdce a byla připravena kdykoli zahájit palbu. Jakmile vyjeli z tunelu, zareagovala. Déle než měsíc trénovala na trenažéru lokomotivy F-40, takže věděla přesně, co má za dané situace dělat.

I když jel vlak bez světel, Tengová věděla, jak vypadá trasa před ní, protože používala kameru pro noční vidění typu Smith & Wesson Star-Tron, která byla o třetinu citlivější než ta, kterou používali Bowmanovi muži na vyvýšenině dvě stě metrů od tratě. Místo jednookého hledáčku měla Tengová systém napojený na obrazovku monitoru, který jí umožňoval vidět do vzdálenosti tisíce metrů při svitu hvězd a o trochu dál při měsíčním světle. Té noci svítil měsíc naplno. Shenkerová zvolila monitor, protože nechával volné ruce tomu, kdo ho používal.

Když vyjížděli z tunelu rychlostí třicet kilometrů v hodině, uviděla mladá Japonka tři muže na hradle před sebou a na krajích obrazovky zahlédla pohyb čtyř mužů poblíž tratě. Jak byla naučena, zvedla bez váhání levou ruku a stiskla spoušť brokovnice se zkrácenou hlavní.

Kulky zasáhly strojvedoucího Charlese McClura do tváře a hrudníku a vyhodily ho ze sedadla. Tengová uskočila doleva, aby se vyhnula palbě kulek zepředu, uchopila pravou rukou vysílačku, zapnula ji a zvolala jedno jediné slovo:

„Hinterhalt! Do útoku!“

Přední sklo lokomotivy F-40 se roztříštilo, když tříčlenná četa na hradle zahájila palbu. Létající střepiny pronikly do kabiny. Tengová stále se skloněnou hlavou sáhla levou rukou po McClurově tělu, chytla ho za pásek a odtáhla ho pryč. Poté, co odstranila mrtvolu, chopila se poslepu páky a pokaždé, když se dotýkala osmi zářezů, vzpomněla si, že ji musí nadlehčit. Ozval se rámus a drnčení, jak obrovský kolos přidal na rychlosti a táhl za sebou celý vlak. Protože palba nepřestávala, Tengová sáhla po knoflíku k předním světlům a zapnula je v naději, že oslní všechny, kteří byli před lokomotivou. Potom se stočila do klubíčka a schovala se pod ovládacím panelem. Nevšímal si rozstříkané krve strojvedoucího McClura, která byla na všem. Svůj úkol prozatím splnila, teď to bylo na ostatních.

Na rozdíl od teroristů byl Bowmanův tým dvanácti mužů nepřipravený, absolvovali jen krátké školení a plán, který měli, byl sestavený ve velmi krátkém časovém úseku. Bowmanovi muži se – na rozdíl od teroristů – rekrutovali z normální armády a byli zvyklí na vojenské příkazy a strategii, takže když se bojový plán začal během patnácti sekund, co se vlak objevil v ústí tunelu, radikálně měnit, schopnost mužů reagovat na změněnou situaci byla omezená.

Místo aby se vlak zastavil, jak původně očekávali, tři muži na hradle viděli, že zrychluje. Ve zlomku sekundy se přední světla lokomotivy F-40 rozsvítila a oslepila ostřelovače. Než se vzpamatovali, lokomotiva už byla pod hradlem a uháněla pryč, takže neměli na co střílet.

Muži u trati se nedostali o moc dál. Také oni očekávali, že vlak zpomalí nebo alespoň pojede takovou rychlostí, která jim umožní naskočit do předních vagónů. Za změněné situace se dvěma mužům ani nepodařilo vlaku chytit, druzí dva viseli na předním vagónu každý z jedné strany. Když vlak projížděl kolem hradla, muž na levé straně vlaku se neudržel a spadl. Těžká kola mu odřízla nohy nad kolena a zbytek těla byl odhozen setrvačnou silou pryč. Muž na

pravé straně vozu se chytil pevněji, nohama se tiskl k prahu dveří, jednu ruku měl zaklesnutou za držátko. Stiskl kliku a pravým ramenem zatlačil dovnitř.

Když se dveře otevřely, tenký drát, který vedl od veřejí k náloži na vnitřní straně zámku, se utrhl. Ozvalo se cvrnknutí, jak se uvolnila planžeta v detonátoru umístěném ve dvacetipětidekagramovém balíčku s plastickou trhavinou, která vzápětí explodovala.

Většina výbuchu směřovala ven. Vyhodila dveře z pantů a muže za nimi okamžitě zabila. Prostor mezi vozy byl zasypán úlomky třaskaviny, jejíž malá část se zařízla do drátu na protějších dveřích, takže se o chvílku později ozvala druhá detonace. Dvojí výbuch roztrhal velkou část harmoniky mezi vozy, vyhodil do povětří dveře vedoucí do vozu a zdemoloval část toalet. Výbuch také zničil rozvaděče na konci vozu, takže se vagón ponořil do hluboké tmy. Když dozněla exploze rvoucí uši, vystřídal ji řev cestujících, kteří měli tu smůlu a seděli poblíž místa výbuchu. Uplynula téměř minuta, než se ozvaly první výstřely z hradla.

Shenkerová, Haas a Akbar byli ihned na nohou poté, co uslyšeli varování Sheily Tengové. První dva se rozběhli zpátky přes zavazadlový vůz k dalšímu vagónu, Akbar se vydal opačným směrem na pomoc Tengové v kabině lokomotivy. Shenkerová a Haas běželi rychle, zbraně připravené kdykoli zaútočit. Když trhavina vybuchla, dostali se o jeden vůz kupředu, ale ani se nezastavili. Oba teroristé správně předpokládali, že jakýkoli útok na vlak se soustředí na lokomotivu a diplomatická rukojmí ve vyhlídkovém voze v zadní části vlaku. O lokomotivu se měla postarat Tengová a Akbar, diplomaty měli na starosti oni. Tři minuty po počátečním varování doběhli Shenkerová a Haas následovaní Raoulem Attenderou a Lisou Ruffiovou do kupé A v předposledním voze vlakové soupravy. Mohamed Kawi, který sledoval radar, podával bez stopy vzrušení zprávu o situaci.

„Čtyři jsou na střeše. Asi čekali na kopci nad výjezdem z tunelu. Když jsme přidali na rychlosti, jeden z nich spadl, takže už zbyli jen tři.“

„Chtěli zaútočit na okna a použít dělobuchy,“ konstatovala Shenkerová. „Stejně jako v případě íránské ambasády v Londýně.“

Kde přesně jsou?“

„Téměř přímo nad námi,“ řekl Kawi. Ostatní čtyři teroristi se podvědomě podívali na strop. „Pohybují se opatrně,“ pokračoval Libyjec. „Myslím, že byli dost překvapeni, když jsme zrychlili.“

„A co dělá Sheila?“ zeptala se Shenkerová.

„Je v pořádku. Před chvilkou jsem s ní mluvil. Strojvůdce je mrtvý. Podle ní byli tři muži na hradle a tři u trati.“

„Nálože na dveřích,“ komentoval situaci Haas a pokyvoval hlavou. „Dvě vybuchly v předním voze.“

Shenkerová se obrátila a tiše si vyměnila pár slov s Lisou Ruffiovou. „Projdi vagóny a sleduj, co se děje,“ nařídila jí.

„Co ti muži na střeše?“ zeptala se Italka s velkým poprsím.

„To nebude žádný problém,“ odpověděla Shenkerová. „Moment překvapení se vytratil. Postaráme se o ně.“

Ruffiová přikývla a vycouvala z malého kupé. Shenkerová se začala věnovat ostatním. „Tak tedy. Máme na to tři minuty, možná, že i o něco méně. Akce probíhá podle našich předpokladů. Taky už jsme to nacvičovali aspoň stokrát. Máte nějaké otázky?“

Nikdo se na nic nezeptal. Shenkerová se otočila na podpatku a vyšla z kupé. Ostatní spolu s Mohamedem Kawim ji následovali. Odemkla dveře vedlejšího kupé jedním z klíčů, které měla od vlakvedoucího. Na obou lůžkách ležely čtyři stejné kufříky a zpod spodního lůžka vyčnívaly ještě další dva. Dva kufříky na horním lůžku byly prázdné, protože v nich byly zbraně, které teroristé použili při zahájení akce ve vlaku. Ale v dolních kufřících byly lehké kevlarové neprůstřelné vesty a dostatek plynových masek pro každého člena teroristické skupiny. Kevlarové vesty získali při přepadení zbrojnice v St Augustine, zatímco masky pocházely z washingtonské společnosti dodávající bezpečnostní pomůcky. Masky se normálně používaly při práci s toxickým materiálem, takže dvojité filtry byly dostatečnou ochranou proti jakékoli chemické směsi, kterou obvykle používaly jednotky zvláštního určení a armáda. Protože masky pokrývaly celou hlavu, mohly také sloužit jako ochrana proti účinkům omračujících granátů, které určitě použijí muži na střeše vagónu. Shenkerová a ostatní tři teroristé se oblékli do vest a nasadili si masky během čtyřiceti pěti sekund, což bylo o dvě

sekundy méně, než při nácviu ve washingtonském skladu. Dalších dvacet sekund jim trvalo, než zaujali svá místa – místo Shenkerové a Haase bylo v polovině krátké chodby vedoucí k zadní části vyhlídkového vozu na konci vlakové soupravy a místo Raoula Attendery a Mohameda Kawiho bylo hned za nimi s tím, že hlídali opačnou stranu. Všichni čtyři byli ozbrojeni samopaly Ingram s krátkou hlavní.

Shenkerová byla přikrčená, pravým ramenem se opírala o dveře kupé E, aby neztratila rovnováhu, protože vlak jel značnou rychlostí a kymácel se ze strany na stranu. Z místa, kde klečela, uviděla ustrašenou postavu německého velvyslance v OSN Helmuta Klassena. Malá postava diplomata s velkým hrudníkem byla připoutána k sedadlu hned u zadního okna vagónu. Tímto oknem by s největší pravděpodobností vnikli dovnitř muži ze střechy.

„*Tapferkeit, mein freund*,“ zakřičela ve snaze překřičet řev kol a masku, která jí kryla obličej. „Vzmuž se, můj příteli, nikdo nežije věčně.“ Zkontrolovala vteřinovku na velkých pánských hodinkách, které měla na ruce. Jestliže byl Kawiho odhad správný, muži na střeše byli právě teď nad její hlavou.

„Nezapomeňte,“ řekla rychle Haasovi a ostatním. „Tři muži. Nálože na oknech budou explodovat nejdřív. Zjistěte, kudy vniknou do vlaku a potom skloňte hlavy. Až se vzduch po granátech s omračujícím účinkem uklidní, zahajte palbu. Miřte nízko. Nepřestávejte střílet, dokud nevystřílíte munici, nebo dokud vám neřeknu, abyste přestali. Ničeho si nevšímejte, kromě –“

Konec věty už nebylo slyšet, pohltil ho trojitý výbuch, který roztránil okna, když se Bowmanovi muži snažili prolézt okny dovnitř. Jak předpokládala, jedna z náloží vybuchla těsně za velvyslancem Klassenem. Síla výbuchu ho vymrštila i se sedadlem dopředu. Druhý výbuch rozdrtil okno vpravo ani ne tři metry od místa, kde klečela, a třetí výbuch se ozval za ní. Z místa, kde byla, mohla nejlépe zaútočit na okno vpravo. Namířila tímto směrem malý samopal a sklonila hlavu, protože očekávala, že nejdříve vhodí dovnitř granát s omračujícím účinkem. Zadní okno nechala Haasovi.

Bowmanovi muži byli dokonale sešraní, všichni byli zavěšeni na horolezeckých lanech, která měli upevněná na vyústění ventilační

šachty na střeše. Všichni najednou vhodili dovnitř granáty s omračujícím účinkem a o čtyři sekundy později vskočili oknem dovnitř nohama napřed. Po dopadu se měli stočit do klubíčka a pak vstát s kulomety M-60 připravenými ke střelbě. Kulomet M-60 vážící něco přes jedenáct kilogramů je těžká zbraň na protiteroristickou akci, ale byla vybrána skupinou Delta pro svoji účinnost – dá se z ní vystřelit dvěstěkrát za minutu. Teoreticky se dá použít v uzavřených prostorách a zabít několik teroristických skupin. Bohužel se museli Bowmanovi muži, i všichni ostatní členové skupiny Delta na základně ve Fort Bragg, spoléhat pouze na teorii, protože žádný z nich neměl zkušenosti se strategií teroristů. Na druhé straně Annalise Shenkerová a její společníci pracovali na základě letité zkušenosti.

Než dozněl účinek granátů s omračujícím účinkem, Shenkerová a ostatní teroristé už stříleli na své terče. První Bowmanův muž, který se ocitnul za Shenkerovou a Haasem, to dostal z první ruky, protože skákal do vyhlídkového vozu, ve kterém byli Attendera a Kawi, kteří mířili přímo na něho. Když se spodní část jeho těla objevila v rozbitém okně, palba ze samopalů ho zase vynesla oknem ven. Druhý a třetí muž se sice dostali do vlaku, ale nepodařilo se jim vystřelit ani jednu ránu. Shenkerová na jednoho střílela zprava doleva a pak na horní část těla. Zasáhla ho jedenáctkrát, než padl k zemi. Haas, který byl nejlepším střelcem ve skupině, soustředil palbu na hlavu své oběti. Po osmnácti sekundách od výbuchu náloží v oknech byl vnitřek vyhlídkového vozu plný kouře a trosek. Tři muži ze skupiny Delta byli mrtvi. Franchia, námořní vyslanec, Chilton, vatikánský sekretář, a Sanchez, argentinský ministr obrany, se vrhli na podlahu i se sedadly, na kterých seděli, ihned jak vybuchly nálože v oknech. Granáty s omračujícím účinkem je však oslepily, a tak tam sténali na podlaze v oblacích kouře, které je obklopovaly. Podle rozlévající se kaluže krve kolem hlavy německého velvyslance, který se ani nepohnul, se dalo usuzovat, že je buď mrtvý, nebo k tomu nemá daleko. Stal se obětí nálože, která vybuchla těsně za ním.

Annalise Shenkerová pomalu vstala. Stále v ruce pevně svírala zbraň a mířila na nehybné tělo muže, kterého před chvílí zastřelila. Chladný ranní vzduch, který pronikal rozbitými okny do vozu,

vytlačoval nepříjemný kouř ven. Trvalo jí plných třicet sekund, než promluvila. Oči měla stále upřené na muže, který ležel kousek od ní.

„Vemte si zbraně,“ řekla konečně. „A pak ať Sheila zastaví vlak.“ Vykročila a nohou odstrčila mrtvolu. „Vemte ho a přivažte k lokomotivě. S roztaženými pažemi i nohama. Ať má hlavu vzhůru. Až přijedeme do Montrealu, chci, aby ho měly televizní kamery pěkně v záběru. Chci, aby jeho nadřízení vychutnali mzdu za své hříchy.“

SETKÁNÍ

Byli byste zaskočení svými pocity, když se něco takového stane. Mark zareagoval o hodně rychleji než já. Odtáhl mě z dosahu létajících střepin těma svýma rukama, které vypadaly jako otvíráky na konzervy. Jediné, na co si vzpomínám, je, že mně hlavou probleskla myšlenka: „Jak to dělá v koupelně?“

– Harry Maxwell

Z interview pro časopis Playboy

VIII

Pondělí 27. června

Čas: 12.30 hodin východního letního času

Vzdálenost: 673 mil/ 1 083 km

1

Frank Sagadore s očima začervenalýma únavou seděl u konferenčního stolu, na kterém byly poloprázdné šálky od kávy, převrhnuté popelníky a útržky papíru. Kromě šéfa ostrahy tam byli čtyři další muži: Wesler z FBI, Walter Linberg, Mac Donovan, který předal službu v dispečinku někomu jinému, a John Boswell, přednosta stanice Penn. Všichni vypadali značně unaveni.

„Jaké jsou nejnovější zprávy z výzvědných helikoptér?“ zeptal se Sagadore unaveně.

„Špatné,“ řekl Wesler. Vstal a šel k náčrtu vlaku Night Owl, který Boswell předtím připravil a upevnil na stojan. „Aspoň teď víme, že mají na dveřích nastražené nálože. Vypadá to, že dobré čtyři metry prvního vozu jsou zničené a celá zadní část zavazadlového vagónu je pryč. Muselo to taky zničit část elektrického vedení, protože náš pozorovatel hlásil, že uvnitř vozu se nesvítí.“

„A zadní část?“ zeptal se Sagadore.

„Je v tahu,“ dodal Wesler rychle. „Polovina oken je pryč. Dovnitř neviděli, takže nevíme, jestli je někdo zraněný.“

„Podle předchozí zprávy přivázali někoho na předek lokomotivy,“ řekl Sagadore s hořkostí. „Zřejmě je mrtvý. Myslím, že můžeme počítat se ztrátami, i když nemáme přesný počet, inspektore Weslere.“

„Nepočítám s ničím,“ odpověděl Wesler. „Čekám jen, až se teroristé znovu ozvou.“

„V to moc nedoufám,“ vložil se pomalu do řeči Linberg. „Alespoň prozatím ne.“

„Proč to říkáte?“ zeptal se Sagadore.

„Nechávají nás, abychom se škvařili ve vlastní šťávě,“ řekl

Linberg. „Ten útok byl chybou. Vědí to stejně dobře jako my. Chtějí nás trochu napínat. Proto uvázali toho vojáka k lokomotivě.“

„Myslím, že je to hrstka bláznů,“ procedil mezi zuby Boswell ze vzdáleného konce stolu.

„To si nemyslím,“ řekl Linberg a otočil se k němu. „Mohli bychom je označit za blázny, kdybychom je hodnotili z pohledu normálních civilizovaných lidí, ale v této situaci jsou stejně normální jako vy nebo já. Řídí se podle určitého logického plánu. Nic nenechávají náhodě. Všechno mají naplánováno dopředu, každý detail.“

„To jejich přesouvání z místa na místo rychlostí padesát kilometrů v hodině označuješ za logické?“ zeptal se Wesler. „Přivedl jsem tě sem jako odborníka, Waltře, ale tohle vysvětlení nesedí.“

„Zatím ještě ne,“ řekl Linberg a pokrčil rameny. „Ale to neznamená, že je to nelogické.“

„Blbost!“ řekl Wesler. „Nevědí, co dělají. Ti hoši ze skupiny Delta jim nahnali strach.“

„To se mi nezdá,“ odpověděl Linberg, stále klidný. „Tihle lidi se už dostali do spousty kritických situací, jen si vzpomeň na akci v Mnichově nebo únosy lidí z OPECu. Ti nemají vůbec strach, to by ses blamoval.“

„Pořád si myslíte, že mají namířeno na sever do Kanady?“ zeptal se Boswell. „Protože kdyby to byla pravda, měli bychom se radši spojit s drahami v Montrealu a kanadským zahraničním ministerstvem.“

„Ministerstvem zahraničí,“ opravil ho Sagadore. „Už jsem to udělal. Sdělil jsem jim všechno, co víme. Říkají, že počkají, jak se situace vyvine.“

„Stejná reakce jako od našich orgánů,“ zamumlal Wesler.

„Pořád nechápu, proč chtějí do Montrealu,“ řekl Boswell.

„Nechtějí do Montrealu,“ řekl Linberg. „Frank má asi pravdu. Překročí-li mezinárodní hranici, i když jde o hranici států USA a Kanady, jejichž vztah je velmi přátelský, situace se tím značně zkomplikuje. Dvě byrokratické mašinerie se dají do pohybu. Jen Bůh ví, kolik policejních jednotek bude nasazeno, a taky se to bude týkat dvou odlišných železnic. Nastane zmatek, což je zřejmě jejich cílem. Myslím si, že objedou Montreal stejně jako se vyhnuli New Yorku a

Albany.“

„Je to možné?“ zeptal se Wesler.

„Samozřejmě,“ odpověděl Sagadore. „Montreal je hlavní křižovatka cest. Sbíhá se tam spousta hlavních tras a je možné odbočit do mnoha jiných směrů.“

„Ale budeme je moc pořád sledovat?“ zeptal se muž z FBI.

„My už ne, ale Kanadani ano,“ řekl Donovan. „Mají centrální dispečink jako my.“ Dispečer si ukousl kus okoralé koblihy a sousto spláchnul vychladlou kávou. „Jakmile překročí hranice, nebudeme na ně moc.“

„Doufám, že to Kanadané zvládnou,“ řekl Sagadore. „Trochu jsem se na to podíval. Do Montrealu denně přijíždí a odjíždí z něho sto osobních vlaků, a to nepočítám nákladní vlaky a soupravy, které spojují předměstské čtvrti. Budou muset hodně kombinovat. Jestli vybuchnou a Night Owl skončí na špatné trati nebo se bude muset zastavit, Bůh ví, co ti maniáci udělají.“

„Všechny ve vlaku zabijí,“ konstatoval suše Linberg. „Neměli by na vybranou, alespoň z jejich hlediska.“

„Probůh,“ zašeptal Wesler.

„Možná, že to nebude tak horké,“ vložil se do řeči Donovan. „Kdy mají dorazit do Montrealu?“ Frank Sagadore se hrabal v hromadě papírů, které byly před ním na stole. Vytáhl arch papíru a díval se do záznamů.

„Před půl hodinou byli na jih od Westportu ve státě New York. Podle pravidelného jízdního řádu to odtamtud do Montrealu trvá tři hodiny. Rychlostí, kterou jedou, jim to může trvat pět hodin, možná i víc. Kanadská železnice by mohla jet podle svého jízdního řádu a pak jim asi hodinu před předpokládaným příjezdem dráhu uvolnit. Dá se to zařídit.“ Kysele se usmál. „Na druhé straně jsem rád, že to není na mně. Montrealský dispečer se asi zapotí.“

Mladý muž vešel sebevědomě do zasedací místnosti a beze slova podal Franku Sagadorovi vzkaz. Šéf ostrahy si ho přečetl a pak ho odhodil mezi ostatní.

„Už je to tady, pánové,“ řekl a vstal. „Ministerstvo zahraničí, kanadský ministr zahraničí a Amtrak se domnívají, že vlak Night Owl jede do Kanady. Podle jejich názoru nemají teroristé jinou

možnost.“

„A co dál?“ zeptal se Donovan.

„A proto,“ pokračoval Sagadore, sundal sako přehozené o opěradlo židle a začal se do něho oblékat, „pánové Wesler, Linberg a já máme ihned zvednout kotvy a dopravit se co nejrychleji do Montrealu. Já se mám postarat o vzácný majetek Amtraku v hodnotě několika milionů dolarů, tedy o vlak, a pan Wesler bude dělat prostředníka mezi kanadskou federální policií a ambasádou Spojených států. Pan Linberg si má vzít s sebou kouli na věštění, protože je zřejmě jediný, který ví všechno o teroristech. Na cestě je helikoptéra a na letišti JFK je připraveno vládní letadlo.“

I když jde o vlak, vypadá to, že asi strávím většinu času v helikoptérách,“ řekl Walter Linberg a strkal papíry do aktovky.

„Amtrak tě tam dopraví,“ řekl Donovan líně a opřel se o opěradlo židle. „Jen ti momentálně neřeknou, jak to zařídí,“

2

Oberleutnant Wolfgang Groz se posunul na sedadle letadla Messerschmitt Me-109 a díval se před sebe na slabě osvětlenou oblohu. Letěli jako obvykle ve dvousedadlovém letadle *Rotte*, Werner je vedl. Hrál si na *Rotteführera* a Groz dělal *Katchmareka* nebo byl na křídle. Před dvaceti minutami vzlétli z malého rozbrázděného letiště v Eglise-sur-Mer a teď letěli za letkou Heinkels z KG-100.

Kdysi dávno byl Groz toho názoru, že je lepší dělat cokoli jiného, než se brodit v bahně jako pěšák, ale po sedmi měsících, kdy létal jako pilot Me-109 nad Temží a bojoval proti britským bojovým letounům, si už nebyl tak jistý. Messerschmitt byl báječný letoun a v mnoha ohledech byl lepší než Spitine, který byl pomalejší, a Hurricane, kterého používali Britové. Ale létat jako doprovod letky Heinkels nebyla žádná legrace. Bojovní piloti nebyli krytí při útocích zblízka. Zatím měl Groz štěstí, taky nebyl žádný blázen. Dříve či později ho ale může štěstí opustit. Jedinou jeho starostí bylo, aby ho sestřelili nad zemí a ne nad kanálem La Manche.

Zatím šlo všechno podle plánu. Heinkels byla průzkumná letka,

kteřá létala před hlavním bombardérem a byla vybavena novým rádiovým systémem X-Geraet na zaměřování cílů. Jejich úkolem bylo vyhledat cíl a shodit zápalné bomby jako signál pro bombardér letící za nimi. Zápalné bomby byly lehké ve srovnání s pumami Max, které vážily 1,3 tuny a byly na palubě bombardérů. Proto se Heinkels mohl pohybovat rychleji, což Groz oceňoval a byl za to vděčný. Povolání letce měl rád a byl horlivým zastáncem Luftwaffe, kterou považoval za vysoce profesionální vojenskou sílu. Nebyl však nacista a na rozdíl od některých svých kolegů nebyl ochoten věnovat veškeré své síly a um Führerovi a vlasti. Když mu bylo dvacet let, Wolfgang Groz si myslel, že jeho život a mužství, přesně v tomto pořadí, stojí za víc, než za posmrtný válečný kříž, ať už s vavříny nebo bez nich. To byl také důvod, proč před každou operací, i když byla naléhavá, si vždy zkontroloval parašutistickou výzbroj a ujistil se, že drážky kopule krytu pilotní kabiny jsou dobře promazané.

Konec světa se pro Groze přiblížil, když před sebou uviděl britský letoun Spitfire, řvoucí těleso s tenkým nosem, které nebylo ani dvě stě metrů od něho, všech osm kulometů a děl střílejících z křídla ostrého jako nůž střely protínající vzduch jako ostré šípy hněvu.

Koutkem oka zahlédl Groz Wernerovo letadlo sestřelené Brity. Zbyla z něho ohnivá koule. Snažil se tlačit řídicí páku mezi nohama co nejvíc dopředu, levou rukou přitáhl akceleračtor k sobě, aby nabral rychlost směrem dolů a unikl pryč.

Svět kolem něho bez varování vybuchl. Messerschmitt se zachvěl, když ho zezadu zasáhl další Spitfire. Groz se přikrčil, ale letadlo ho stále pronásledovalo a ostřelovalo. Chladicí kapalina stříkala z motoru a pokrývala kopuli pilotní kabiny. Motor zakašlal a zastavil se. Pilotní kabina se začala plnit parami. Groz v sobě našel poslední zbytky síly, vytáhl střechu a odklopil ji doprava. Kouř zmizel, ale z motoru začaly šlehat plameny, které Groze obklopily a zapálily bundu na jeho těle. S hořícím oděvem na těle se mu podařilo katapultovat se dřív, než šlo letadlo do vývrtky a zřítilo se k zemi. Když se mu otevřel padák, snažil se Groz uhasit rukou plameny na těle. Horko mu ožehlo pravou část obličeje. Potom, díky Bohu, ztratil vědomí.

Wolfgang Groz – šedesátipětiletý letec, na jehož opálené a větrem

ošlehané tváři byly stále patrné jizvy z oné noci – se díval ven postranním oknem Boeingu 747 a sledoval, jak mohutný letoun brázdí vzduch nad zelenými lesy v blízkosti mezinárodního letiště Mirabel u Montrealu. Nemyslel často na události oné noci, které se odehrály před půl stoletím, ale kdykoli seděl v letadle, i když úplně odlišném, staré vzpomínky se vracely.

Byla to příhodná chvíle pro vzpomínky. Byl na dovolené, ale možná, že to pro něho bylo něco víc než obyčejná dvoutýdenní dovolená. Byl to svým způsobem návrat domů, protože v této zemi strávil téměř čtyři roky jako válečný zajatec. Pousmál se, když se díval z okna a sledoval, jak letadlo ztrácí výšku. Před událostmi oné noci ani nevěděl, že existuje nějaké místo, které se nazývá Medicine Hat, natož aby ho považoval za svůj domov.

„*Medizin Hut*,“ zašeptal a zašklebil se. V němčině to jméno znělo stejně směšně jako v angličtině. Ať už to bylo jakkoli směšné, byl to jeho domov a dobře si na něj pamatoval. Také si vzpomínal na dlouhou cestu vlakem, kterým jel z doků v Halifaxu do tábora, který byl 5000 kilometrů v srdci obrovské země.

Tuto cestu si měl opět zopakovat, ale díky Bohu jen z Montrealu a ne až z Halifaxu, a v osvětleném vagóně a ne na tvrdé dřevěné lavici ve voze, kde byla jen jedna kamna na dříví, která vytápěla chladný vagón. Viděl krajinu uprostřed zimy, ale tehdy se nezajímal o krásu okolní přírody. Teď chtěl vychutnat výlet a obdivovat přírodu, která stála za to. Do úsměvu se mu vloudil smutek. Tolik jeho kamarádů bylo mrtvých, na živu jich zbylo jen málo, takže si neměl s kým povídat o starých časech. Možná to byl pravý důvod jeho návratu do Kanady. Za všechny, kteří už nebudou mít příležitost, chtěl opět vidět Medicine Hat. Mělo to být k uctění památky všech mrtvých kamarádů.

Boeing 747 začal přistávat.

3

Jake Sloane kráčel vzpřímeně halou hlavního nádraží v Montrealu, které odpovídalo rozlohou velikosti fotbalového hřiště, a ke své nelibosti si uvědomoval, že ho sleduje spousta očí. Po

každých několika krocích si upravoval tmavomodrou uniformu – narovnával si vázanku, posouval čepici a kontroloval, zda mu koukají manžety ze saka, jak mají podle předpisu. Snažil se působit nenuceně a zamířil doprava ke stánku s cigaretami. Koupil si balíček cigaret značky Export A a mentolové bonbóny a pak se vydal ke schodům vedoucím k 19. koleji.

Přišel brzo. Doba odjezdu se ještě na panelu neobjevila. Podíval se na hodinky a zkontroloval čas. Byl rád, že neposlechl svou matku a nevzal si kapesní hodinky, které mu darovala, když ho povýšili na vlakvedoucího. Neměl lehkou pozici, protože byl nejmladším vlakvedoucím, kterému svěřili důležitou soupravu. Kolegové, kteří byli dvakrát starší než on, museli poslouchat jeho příkazy. Někteří byli dokonce u dráhy přes třicet let. Kdyby si vzal staromódní kapesní hodinky s řetízkem, vypadal by před nimi jako blázen.

Měl ještě hodinu do odjezdu. Nemusel být ve vlaku dřív, dokud se neobjevili první cestující na nástupišti, ale věděl, že neuškodí, když to trochu zkontroluje, zvláště když dělal vlakvedoucího poprvé. Natáhl se, uvolnil západku mosazné branky kombinované se sklem a vešel dovnitř. Snažil se, aby nevypadal příliš horlivě, a vydal se po klikatém schodišti vedoucím k nástupišti.

Vlak už na něho čekal. Nic ho nemohlo zadržet, aby nespíchal podél syčícího kolosu, který měl mít na starosti v příštích čtyřech dnech. Od malička ho vlaky přitahovaly, a to mu zůstalo. Když byl na střední škole, i na koleji stále v sobě nosil touhu pracovat na dráze. Proto bral v době letních prázdnin jakoukoli práci u železnice, nejdříve u společnosti Canadian National a potom u VIA, která se vytvořila později. Teď po šesti letech práce u dráhy byl stejným nadšencem jako ve svých začátcích. Jeho služební postup byl rychlý, nejdříve začínal jako obyčejný zřízenec na krátkých tratích do Ottawy, Quebecu a Toronta a potom byl povýšen a jeho nadřízeným byl už jen vlakvedoucí na stejných tratích. Rok pracoval na Kanadské transkontinentální trati, potom ho převedli na trasu z Halifaxu do Montrealu. Nakonec ho před dvěma roky povýšili na vlakvedoucího a k radosti jeho matky ho znovu přeložili na krátké tratě mezi Quebecem, Montrealem, Ottawou a Torontem. To znamenalo, že nesloužil víc než třicet šest hodin, takže ho měla stále

na očích. Jake věděl, že ve třiceti letech nepotřebuje, aby na něho matka dohlížela, ale ona byla jiného názoru – nebyl ženatý, takže dokud se neožení, má matka právo pokládat ho za své dítě.

Konečně došel na začátek vlaku, na chvíli se zastavil a prohlížel si obrovskou modro-žlutou lokomotivu PA-4. Jejích 2 400 koní, které teď odpočívaly, a syčící brzdy připomínaly spícího draka. Jake měl chuť poplácat železného obra po mohutných bocích, ale neudělal to. Místo toho se vydal zpátky po nástupišti kolem zavazadlového vozu, minul kupé pro posádku a zamířil k prvnímu vagónu, kde byla jen místa k sezení. Vyhoupł se po schůdcích nahoru a nastoupil do vlaku, aby zahájil svou inspekční prohlídku vlakové soupravy skládající se z osmi vozů.

Kanadský transkontinentální vlak urazí 4 600 kilometrů za čtyři dny, to znamená víc než kterýkoli vlak na světě, s výjimkou transsibiřského expresu. Odjíždí z Montrealu každý den a má osm nebo deset vozů podle sezóny. Než dojde do Skalistých hor, přibírá v Torontu, Winnipegu a Calgary další vozy, takže často dojde až s dvaceti vagóny. Je proto jedním z vlaků překonávajících nejdelší vzdálenosti i jedním z vlaků přepravujících nejvíce cestujících na světě.

Počátky tohoto vlaku jdou až ke Kanadskému pacifiku, který vznikl v roce 1886 a jezdil téměř stejnou trasu jako dnes. Kanadský pacifik byl v první polovině dvacátého století stále jedním z hlavních dopravních prostředků, které přepravovaly cestující napříč zemí, a používal k tomu vozy typu Pullman Imperial a později Dominion. Na začátku padesátých let oznámila společnost Canadian Pacific, že nakupuje velké množství vagónů typu Budd, které používala americká společnost Zephyrs, a v roce 1955 vyjely tyto vozy poprvé na kanadských tratích. Canadian National – Kanadská národní společnost – patřící státu zahájila přibližně ve stejnou dobu provoz na transkontinentální trase, aby nezůstala pozadu, a nazvala ji Super Continental. Vlaky Canadian National byly strohé a byly kombinací kanadských vozů a vozů Pullman Standard. Během šedesátých let a začátkem let sedmdesátých se obě společnosti dostaly do finančních potíží, takže nakonec v roce 1977 nařídila kanadská vláda fúzi.

Jake procházel vozy a kontroloval, zda je všechno v pořádku, od

klimatizace až po sedadla. Čistící čtyry v depu vykonaly svou práci dobře. Vagóny byly dvacet pět a třicet let staré, ale vypadaly celkem dobře.

První dva vagóny patřily Canadian National a každý pohodlně pojal osmdesát cestujících. Třetí vůz, ve kterém to vřelo horečnou aktivitou, protože stevardi nakládali zásoby, byl Budd Skyline – kombinovaný jídelní vůz s vyhlídkovým. Jídlna ve Skyline – v tomto případě předělaný buffet-solarium *Antiqua* – tvořila předěl mezi první a turistickou třídou. Za ním byl Daynighter, ve skutečnosti starý vůz Canadian National, který byl uvnitř vyklizen a vybaven sedadly jako v letadle. Pojmul padesát cestujících a také osvětlení a odhlučnění bylo nové. Lístek do Daynighteru stál víc, ale cestující měli větší pohodlí, protože je nerušil pláč dětí a teenageři, kteří chtěli poslouchat hudbu z magnetofonu.

Za vozem Daynighter byl vagón Budd nazývaný *Empress*, do jehož každého oddílu se vešlo čtyřicet osm cestujících. Jídelní vůz byl běžně používán pouze cestujícími z lůžkového vozu, i když nařízení z osmdesátých let, kdy ho ostatní cestující nesměli používat, bylo zrušeno. Za jídelním vozem byly dva lůžkové vozy: *Radisson* s osmi dvoulůžkovými samostatnými pokoji, obývacím pokojem, šesti ložnicemi a čtyřmi lůžky a *Riverdale* s deseti samostatnými pokoji a pěti dvoulůžkovými ložnicemi. Poslední vůz ve vlakové soupravě, který měl zůstat posledním i přes různé změny během cesty, byl Tremblant Park, vyhlídkový vůz se dvěma halami, obývacím pokojem a šesti ložnicemi. V horním patře bylo dvacet čtyři míst. Obývací pokoj ve voze Tremblant Park měl být Jakeovým domovem během celé cesty, protože si ho nikdo nerezervoval a protože mu dával přednost před poněkud přeplněnými prostory určenými pro personál.

Když došel na konec vlaku, vešel do obývacího pokoje, který byl vedle haly. Na tváři se mu objevil úsměv: personál mu všechno usnadnil, protože věděli, že je to jeho první jízda ve funkci vlakvedoucího. Skládací stůl byl připraven před pohovkou a byl na něm připravený seznam cestujících a soupiska zboží. Pohlédl ke dveřím a zjistil, že vedle nich v malé skříni visí dvě čisté uniformy. Jake nechal dveře otevřené a sundal si sako, které pověsil na háček u

kabiny, za kterou byla toaleta. Odepnul pásek a položil ho na stůl. Pak se posadil na gauč. Musel se pustit do práce.

Nejdřív prošel spis týkající se personálu a zkontroloval, zda je čtyřicet tři členů posádky ve službě. Zjistil, že dva členové z jídelního vozu chybí, protože nastoupí po cestě v Torontu spolu s ostatním personálem, který bude potřeba pro zbývajících část vlaku. Jinak měli plný stav. Potom obrátil pozornost k soupisce a zkontroloval sjetinu z počítače týkající se zboží, které už bylo naloženo do vlaku, a dodávky potravin, likérů a jídelních souprav pro jídelní vůz a povlečení, které naloží v Montrealu. Byla to nudná práce, ale potřebná. Věděl, že ji během příštích čtyřech dnů bude muset dělat několikrát. Dodatečné zásoby měly být naloženy v Torontu, Winnipegu a Calgary; takže bylo důležité mít přehled o celkových dodávkách, aby nedošlo k nadměrným zásobám nebo aby naopak některé zboží nedošlo.

Bylo překvapivé, že se téměř nikdy nenašla chyba v soupisce zboží, a když k ní došlo, zjistilo se obvykle, že šlo o numerickou chybu v součtu nebo násobení – jen jednou, od té doby, co pracoval u VIA, přišel na krádež. Stejně šlo tehdy pouze o drobnou krádež – jednalo se jen o brambory. Ve srovnání s aerolinkami, které se musely potýkat s velkými ztrátami, hlavně likéru, byl personál na železnici celkem poctivý.

Když prošel soupiskou zboží, vzal si Jake k ruce seznam cestujících a začal ho pročitat. Srovnával ho s dřívějším seznamem a díval se na storna. Měl tak přehled o uvolněných místech i o tom, kdo vlakem pocestuje. Informace, že ve vlaku bude doktor a kde bude ubytovaný, se mu mohla cestou hodit, kdyby ho náhodou potřeboval. Také bylo dobré vědět o zvláštních potřebách cestujících: slepcích, kteří cestovali se psy, hluchých lidí, lidí na invalidních vozíčkách a těhotných ženách ve vysokém stupni těhotenství, které vyžadovaly zvláštní péči.

Když Jake procházel seznam, zjistil, že přestože vlak není plně obsazen – ve skutečnosti byl poloprázdný – bude v něm cestovat směsice různých lidí. Ze sto šedesáti míst k sezení jich bylo rezervováno devadesát čtyři, z nichž většina byla rezervována jen do Toronta, někteří jeli do Winnipegu a jen dva cestující jeli až na

konečnou do Vancouveru. Naštěstí vlakem necestovala žádná školní výprava, skauti nebo fotbalová družstva. Jednou záhadnými cestami osudu, když pracoval jako obyčejný zřízenec pro Canadian National, měl ve vlaku všechny tři skupiny: šedesát dívek ze soukromé školy z Montrealu jelo do letního tábora u Thunder Bay, čtyřicet pubertálních skautů cestovalo na celonárodní setkání do Brandonu ve státě Manitoba a kompletní fotbalový tým kanadské ligy jel do Alerty na utkání s Calgary Stampeds, protože na letišti byla stávka. Byly to tři dny šílenství, rockenroll se ozýval odevšad a spousta lidí byla opilá. Když dojeli do Banffu vyložili posledního cestujícího, Jake myslel, že zemře vyčerpáním.

Vůz Daynighter nebyl moc plný, pouze dvě třetiny míst byly obsazené, ale aspoň tam byl jeden zajímavý pasažér, seržant Norman Kettering z montrealské policie, který cestoval do Toronta. Vedle jeho jména byla poznámka, že má u sebe zbraň. Jake podtrhl jeho jméno červenou tužkou, co kdyby ho v budoucnu potřeboval.

Ve voze *Radisson* byli dva doktoři, jeden se jmenoval Bellow a cestoval v kupé C, druhý byl Strong a měl rezervované kupé D. V kupé A cestovaly dvě jeptišky a kupé B bylo do Toronta prázdné. Obývací pokoj byl také prázdný, ale všechny samostatné pokoje byly obsazené stejně jako osm lůžek na spaní. Jake si zaznamenal jména dvou doktorů na papír a nechal vzkaz Forrestovi, stevardovi z *Radissonu*, aby zjistil, zda jde o lékaře.

Mladý vlakvedoucí pozvedl obočí, když zjistil, kdo cestuje vozem *Riverdale*. Všechny samostatné pokoje a čtyři z pěti lůžkových kupé si rezervovala vcelku společnost La Groupe Astrale, což byla skupina moderního tance. Jen obývací pokoj zůstal prázdný. Corrigan, stevard, který měl na starosti *Riverdale*, byl tvrdý jižan, a proto Jake tušil potíže. Rozhodl se, že pro jistotu pošle Corriganu do vozu *Radisson* a Forresta do *Riverdale*. Forrest byl o deset let starší než Corrigan, ale Jake si byl jistý, že to pochopí, když mu situaci vysvětlí. Forrest strávil patnáct let u pennsylvánské železnice, než přišel na počátku sedmdesátých let do společnosti Canadian Pacific. Jake věděl, že skupina moderního tance mu nebude dělat žádné starosti. Protože už pracoval na železnici dvacet pět let, nemohlo ho už nic překvapit.

Zbýval vůz *Tremblant Park*. Ze tří lůžkových kupé bylo jedno rezervováno na jméno, které vyvolalo na jeho tváři úsměv. Wanda Jenkins Margay byla opět na jedné ze svých transkontinentálních cest. Jake se poprvé setkal se sedmdesátiletou cestovatelkou, když pracoval jako stevard v jídelním voze ještě jako student univerzity, a od té doby ji viděl alespoň jednou za rok. Se zájmem sledovala jeho kariéru a udělovala mu nekonečné rady a také mu vyprávěla příběhy, které se staly na železnici už před půl stoletím. Pocházela z dobře situované rodiny, vdala se za velmi bohatého muže a v brzké době ovdověla. Nemusela tedy vydělávat peníze, kterých měla dostatek, a tak začala cestovat. Cestování po moři jí nahánělo hrůzu, výšky ji však děsily k smrti. Proto se její cesty musely omezit jen na severoamerický kontinent. Rozhodla se tedy cestovat vlakem z Montrealu, kde bydlela, do Vancouveru, potom přesedla na Burlingtonskou severní trasu a namířila si to směrem na jih přes stát Washington a Oregon do Kalifornie. Wanda tvrdila, že procestovala celých 40 000 kilometrů Burlingtonské trasy, a to teprve začínala. Každý stát, kde byla železnice, poctila Wanda svou návštěvou, takže měla všude přátele. Její cesty trvaly od tří týdnů až po tři měsíce a obvykle koncem roku se přestěhovala na Floridu.

Zimu zpravidla prožila na Miami, potom se vracela do Montrealu a odtud opět zahajovala své cesty. Někdy se vydala na východ, jindy zase na západ, občas zamířila na jih. Aby se nenudila, brávala si na cestu pletení. Jake znal spoustu železničářů, kteří nosili tlusté ponožky od Wandy, sebe nevyjímaje.

Jake odložil seznam cestujících na stůl a opřel se o opěradlo. Vytáhl z vesty téměř prázdný balíček cigaret a zapálil si. Na tváři se mu objevil šťastný úsměv. Věděl, že příští čtyři dny bude mít hodně práce, ale když byla Wanda nablízku, byl si jist, že se nebude nudit.

4

Kenzie McLeodová byla podle sociálních pracovníků typickou ukázkou lidí, pro které poskytovali své služby. Narodila se jako nemanželské dítě ze svazku černocho, který utekl, aby se vyhnul vojenské službě, a hippie z Britské Kolumbie v posledních dnech

takzvané „revoluce“ , která se nikdy neuskutečnila. Celý svůj život prožila sama s matkou, otce nikdy nepoznala. Jediné, co jí po něm zbylo, byla tmavá plet. Když se její snědá pokožka skloubila s matčinou krásou, zděděnou po irských předcích, výsledným efektem byla mladá žena neobyčejné krásy. Většina lidí se domnívala, že její předkové jsou severoameričtí Indiáni.

Kanadské ministerstvo práce vedlo Kenziinu matku jako švadlenu, i když ji Kenzie neviděla šít nic jiného, než nějaké výšivky na košile jejích četných milenců. Někdy měla Kenzie pocit, že se matka snaží očarovat své milence, aby ji neopouštěli. Kouzlo však moc nepůsobilo, protože milenci obvykle nezůstali déle než několik měsíců a v poslední době se spíše začínali zajímat o Kenzii.

Když byla dívka mladší, její matka byla na vzhled své dcery pyšná, ale jakmile dospívala a začínalo být zřejmé, že Kenzie bude krásnější než matka, začínal vztah mezi dvěma ženami dostávat trhliny. Zpočátku Kenzie nechápala, proč je matka vůči ní tak chladná, ale postupem času jí došlo, že na ni žárlí. Matčina krása začínala s přibývajícím věkem uvadat, ale Kenzie naopak rostla do krásy a zatlačovala do pozadí jedinou matčinu přednost.

Před týdnem krize kulminovala. Kenziina matka prodávala na ulici marjánku, aby vylepšila rodinný rozpočet, a zapomněla, že pozvala na večeři svého současného přítele. Muž, který měl být hudebníkem skupiny, o které nikdy předtím neslyšela, přišel včas, ale Kenziina matka ještě nebyla doma. Hudebník, který už přišel posilněný alkoholem a drogami, se vrhl na Kenzii. Zápas právě vrcholil, když vešla Kenziina matka do dveří bytu ve třetím poschodí v montrealské chudinské čtvrti St Henri. Jakmile matka uviděla, co se v bytě děje, začala ječet a řvát, ale nakonec se přidala na stranu svého přítele, který tvrdil, že ho Kenzie sváděla. Nebyla to sice pravda, ale nemělo smysl se kvůli tomu hádat. To byla poslední kapka, která rozhodla. Kenzie už měla dost matčiných milenců i jí samé a špíny, ve které musela celý život žít.

Počkala několik dní, až přijde víkend. V létě obvykle odjížděla Kenziina matka na několik dní na venkov a nechávala dceru doma samotnou. Kenzie věděla, že je nezákonné nechávat bez dozoru menší dítě, ale nijak jí to nevadilo. Když si byla jistá, že matka odjela

pryč, vrhla se na tajný úkryt drog, které byly schované ve skříni, a vyběhla ho. Několik příštích dnů se potulovala mezi přáteli a prodávala hašiš a marjánku za směšně nízké ceny. V neděli večer se jí podařilo dát dohromady dvě stě dolarů. Naházela nějaké svršky do batohu, vzala matce pár nejceněnějších šperků, přenosný magnetofon a zmizela. Noc z neděle na pondělí strávila ve sklepech v přítelově domě a v pondělí kolem poledního se vydala na centrální nádraží. Cestou uvažovala, co bude dělat. Byla si celkem jistá, že to matka nepůjde ohlásit na sociální odbor, protože by se dověděli, že ji nechala přes víkend samotnou. To by jí způsobilo nemalé potíže a možná, že by i dokonce o Kenzii přišla. Ale zůstat v Montrealu nepovažovala za nejlepší nápad: na ulicích mohla potkat spoustu matčiných přátel, kteří by ji poznali, pokud by ji ovšem dříve nechytla policie nebo úřady pro mladistvé delikventy.

Kenzie znala důvěrně centrální nádraží s labyrintem obchůdků lemujících chodby a průchody vedoucí k nákupnímu centru na Place Ville Maria a hotelu Place Bonaventure. Někdy utekla za školu a strávila v podzemních halách celé dny, takže věděla, jak se vyhnout tomu, aby na sebe upoutala pozornost. Na zádech měla batoh a v ruce použitou složku na lístky společnosti VIA, kterou našla odhozenou v popelníku. Vypadala tak jako kterékoli jiné dítě, které někam jede na prázdniny. Dala použitou složku na lístky do postranní kapsy batohu tak, aby vyčnívala ven. Byla si teď jistá, že může zůstat na nádraží, dokud neodjede poslední vlak, aniž by si jí policie všimla. Podle velkého panelu, který byl vedle úschovny zavazadel, měl poslední noční vlak do Toronta nazývaný Cavalier vyjet v 23.35 hodin.

Kenzie seděla na jednom ze sedadel z tvrdého plastu, které byly poblíž panelu s příjezdy a odjezdy. Jedla koblihu, popíjela silně oslazenou kávu, dívala se na panel a nevšímala si lidí procházejících kolem ní.

Mohla jet kterýmkoli vlakem do Toronta nebo do Ottawy, ale ani do jednoho města se jí nechtělo. Ottawa byla jen dvě stě kilometrů od města, kde žila, a to se jí zdálo moc blízko, a Toronto bylo zase moc velké. Když promýšlela, jaké má možnosti, projeli kolem ní zřízenci a vezli pojízdnou pokladnu s lístky do Vancouveru. V duchu si řekla:

„To je ono.“ Zaprvé se tam narodila a zadruhé to bylo od Montrealu daleko, ale ještě stále na území Kanady. Šance, že by j i stará paní našla, byly téměř nulové. Pokud věděla, město nemělo moc problémů, a kdyby tam nenašla žádnou práci, mohla odtamtud jet do Kalifornie.

Vstala a šla za muži s pojízdnou pokladnou. Zastavili se u schodů vedoucích ke koleji 19, zamkli kola a odešli. Za chvíli se objevil muž s velkým břichem v uniformě VIA s vysokou židlí a posadil se za pult. Podle barvy na čepici to byl průvodčí z lůžkového vozu. Kenzie se znovu posadila a bojovala vnitřní boj. Mísily se v ní obavy patnáctileté dívky z toho, že odejde z domova, a touha změnit jednou pro vždycky svůj život. Byla to bystrá dívka a život s matkou, která ji nechávala vyrůstat na ulici, jí dal školu života, takže vyspěla dříve. Věděla, že kdyby s ní zůstala v Montrealu, zkazila by si tím život. Ještě několik dalších let s matkou a zoufalství by jí zatemnilo mysl. Určitě by se nechala zbouchnout nějakým nýmandem, aby mohla pryč z domova. Musela jednat, a to rychle.

Hlas z reproduktoru zněl nádražím a hlásil, že pasažéři cestující lůžkovými vozy VIA mohou nastupovat do vlaku. To rozhodlo. Kenzie vstala, přešla k zasklené pokladně a stoupla si do fronty, která se začala tvořit u přenosné pokladny u 19. koleje.

Po patnácti minutách si šla Kenzie sednout zpátky na své místo, značně našťavaná. Lístek do Vancouveru stál 210 dolarů. Do Calgary se mohla dostat za míň peněz, ale byla to sázka do loterie. Být chudou v Montrealu byla jedna věc, ale dojet bez centu do neznámého města – to by byla katastrofa. Klesla do židle, batoh si dala mezi kolena. Co teď k čertu bude dělat? Kousala si rty a snažila se potlačit slzy zklamání, které jí začaly vstupovat do očí.

Podvědomě vnímala mladý pár vedle ní, který se romanticky loučil. Když se k sobě přivinuli ještě těsněji, Kenzie se trochu otočila a pozorovala je. Jemu ještě nebylo dvacet, vlasy měl rozčuchané, na sobě měl džíny a pracovní boty. Dívka nebyla zřejmě o moc starší než Kenzie. Když se objetí prohloubilo, Kenzie sklopila oči, protože byla zahanbena, že se stala svědkem vášnivých projevů. Její pohled padl na mužův zelený batoh, který už něco pamatoval a velmi se podobal jejímu. Z boční kapsy vyčnívala složka s lístky, úplně stejná

jako Kenzie před nějakou dobou sebrala, aby vypadala jako jedna z cestujících.

Příštích několik sekund se všechno událo jako ve snu. Ani nevěřila svým očím, sklonila se a sáhla rukou dolů, jako by si upravovala lem džínů, vytáhla lístky z postranní kapsy zeleného batohu, stoupla si a bez váhání sebrala vlastní batoh. S tlukoucím srdcem a zrychleným dechem pomalu odcházela pryč. Zvuky obrovského nádraží se spolu mísily a Kenzie okolo sebe vnímala sršení, jako když se přiblížíme k vysokonapětovému kabelu. Splynula s davem cestujících, kteří se rojili u 19. koleje, a ohlédla se zpátky. Dvě postavy byly částečně skryté za zdí, a protože měly hlavy těsně u sebe, zdálo se jí, že si nevšímaly ani krádeže, ani toho, že už vedle nich nesedí. Hodila si batoh na záda a vmísila se hlouběji do davu lidí, kteří čekali, až se branka otevře. Skryta davem odvážíla se otevřít složku s lístky a podívat se na ni.

Jízdenka bez rezervace do Winnipegu. Stěží se ubránila radostnému výkřiku. Bylo to víc jak půl cesty! Podívala se na lístek pozorněji. Kolonka se jménem cestujícího nebyla vyplněna, vydaná byla 30. června. Čtvereček vedle data prozrazoval, že lístek byl koupen v 15.30 hodin – ani ne před půl hodinou. Počítač vyznačil hotovostní způsob platby. Nebylo možné zjistit, kdo lístek koupil, a jméno také chybělo. Byla si téměř stoprocentně jistá, že lístek je anonymní. Kenzie také věděla dost o byrokratické mašinérii, aby si uvědomila, že i kdyby existoval seznam prodaných lístků na různé směry, který by měl k dispozici zřízenec ve vlaku, nebylo téměř možné, aby lístek identifikovali před odjezdem. Jestliže se budou ještě chvilku loučit, projde jí to. Až muž zjistí, že nemá lístek, půjde zřejmě do pokladny, protože si bude myslet, že ho někde ztratil. Neupravené vlasy, džíny a pracovní boty by mu moc sympatií nezískaly, a jestli bude mít štěstí, bude mladík stále vyřizovat svou záležitost u pokladny, zatímco vlak bude vyjíždět ze stanice.

O několik minut později se nádražím ozvalo další hlášení. Cestující do vlaku VIA číslo 1 společnosti Canadian National teď mohou nastupovat do vlaku přistaveného ke koleji 19. Mosazná branka před ní se otevřela a Kenzie McLeodová se nechala unášet davem dopředu. Život měla před sebou.

Zatímco byla Kenzie McLeodová na počátku svého útěku z Montrealu, o kterém již dávno snila, a Jake Sloane uváděl svoji dávnou známou do kupé zadního vozu, než se dal opět do práce, vystoupili dva lidé z taxi, které zastavilo na stanovišti přímo u nádraží: Malá blondýna, která byla dobře oblečená, zaplatila řidiči a odmítla jakoukoli pomoc s jedním středně velkým tmavozeleným kufrem značky Samsonite. Šla za svým společníkem, téměř třicetiletým tmavovlasým mužem, který vypadal na Francouze. Prošli prosklenými dveřmi vedoucími do haly. Muž nesl hliníkový kufr, stejný jako používají profesionální fotografové. Kdokoli by se ho dotkl; by byl překvapen, jak je studený, jako když ho vytáhnete po několika hodinách z mrazáku. I když bylo zjevné, že je kufr těžký, muž ho nesl s grácií, jedna ruka opatrně držela polstrovanou rukojeť, zápěstí mírně vykloněné, aby se kufru nedotýkal při chůzi nohou.

Dva lidé, kteří udržovali mezi sebou odstup několika metrů, takže se dalo těžko určit, zda patří k sobě, došli ke vchodu k 19. koleji, ukázali své lístky a šli dolů po schodech. Prošli brankou jako poslední, a když na digitálních hodinách zavěšených na stropě nad vchodem k 11. a 12. koleji hlasitě přeskočily číslice, ukazovaly čas 16.25 hodin.

IX

Pondělí 27. června

Čas: 16.40 hodin východního letního času

Vzdálenost: 780 mil/ 1 255 km

V 16.40 hodin dorazil Night Owl jedoucí stále rychlostí padesát kilometrů v hodině po zhruba stejné trase jako Adirondack – Amtrak číslo 69 – do Rouses Pointu ve státě New York. O několik minut později přešel vlak hranice do Kanady a únos se tím oficiálně stal mezinárodní záležitostí. Překročení hranice bylo ohlášeno z Rouses Pointu, kde by za normálních okolností přistoupili do vlaku celníci. Výzvědná jednotka FBI z Albany byla také v pohotovosti a využila farmy vzdálené jen sto metrů od železniční tratě, aby pořídila několik desítek fotografií a videonahrávku z místa, kde vlak přejížděl hranice. Mají teď přímé důkazy toho, že útok černých baretů na Night Owl nebyl domyšlený, a proto skončil velmi špatně. Zřetelný záběr na mrtvé tělo nešťastného vojáka ze skupiny Delta přivázaného provazy k přední části lokomotivy F-40 byl neoddiskutovatelným důkazem, že se útok minul účinkem.

V 16.30, jen několik sekund po tom, co kanadský vlak VIA opustil 19.kolej, prošli Frank Sagadore, Walter Linberg a inspektor FBI Wesler doprovázeni policejní ochranou vchodem z ulice Dorchester do centrálního nádraží. Šli do zasedací místnosti hotelu Queen Elizabeth, který se tyčí přímo nad konečnou stanicí podzemní dráhy.

Čekala tam na ně narychlo svolaná skupinka lidí, kterou tvořili vicepresident VIA, hlavní výpravčí společnosti Canadian National z montrealského nádraží a vyšší důstojník Královské kanadské jízdní policie z montrealského oddělení. Všichni vypadali ustaraně. Usadili se kolem obdélníkového stolu a Frank Sagadore tušil, že od začátku budou problémy. Kanadťané seděli na levé straně stolu a Američané na pravé. Patrick Mason, vicepresident VIA, stál zřejmě v čele kanadských zástupců. Sagadore seděl přímo naproti muži kolem padesátky, který byl konzervativně oblečen.

Mason si odkašlal a hrabal se v papírech, které měl před sebou na stole. Oči měl sklopené, jako by nevěděl, kde má začít. Sagadorovi bylo jasné, co to znamená. Mason si byl vědom, že cokoli řekne, se může brát jako precedens, a jako kterýkoli jiný úředník, se kterým se Sagadore dříve setkal, vypadal i Mason k smrti vyděšený, protože si uvědomoval, jaká zodpovědnost na něm leží. Než stačil něco říct, Sagadore se rezolutně chopil slova.

„Nemáme žádné informace z událostí několika posledních hodin,“ začal. „Myslím, že bychom všichni ocenili, kdybyste nám přečetl situační zprávu.“

Mason si ještě jednou odkašlal. „Ano, samozřejmě,“ začal váhavě. Otočil se doprava na Jean LaSallea, kterého Sagadorovi představili jako hlavního výpravčího. LaSalle byl muž kolem padesátky se snědou pletí ošlehanou větrem. Neměl to v životě lehké, pomyslel si Sagadore.

Výpravčí souhlasně přikývl. Když promluvil, jeho hlas byl klidný a prozrazoval mírný francouzský přízvuk. „Před několika minutami byla vaše vlaková souprava u Napierville, asi šedesát kilometrů od Montrealu.“

„Kolik je to v mílích?“ zeptal se Wesler.

„Třicet pět,“ odpověděl LaSalle bez zaváhání. „Udržují stále stejnou rychlost, zatím jsme s nimi nenavázali spojení, i když všechny frekvence jsou volné.“

„A co ostatní vlaky na trase?“ zeptal se Sagadore.

„Až do Verdunu je trasa volná,“ odpověděl muž.

„Měli jsme dojem, že bude lepší, když alespoň prozatím pojedou ostatní vlaky podle normálního harmonogramu,“ vložil se do řeči Mason. „Zatím jedou vlaky VIA podle jízdního řádu. Vlak Canadian vyjel před minutou na trať, stejně tak vlak Bonaventure, jeden z našich vlaků jezdících do Toronta. Ottawa Rapido vyjede asi za hodinu a to je zatím všechno, aspoň co se týče hlavních tras.“

„A co vlaky přepravující lidi do zaměstnání?“ zeptal se Sagadore.

„To nebude žádný problém,“ řekl LaSalle a vzal si opět slovo.

„Většina z nich projíždí horami a pak směřují na východ nebo na západ.“

„Nenastanou žádné problémy, pokud váš vlak nebude chtít zastavit ve stanici,“ řekl Mason. „Jestli ano, pak nám pomáhej Bůh,“ dodal.

„Domníváme se, že by k tomu nemělo dojít,“ řekl Sagadore a zapálil si cigaretu. „Kdyby chtěli zdemolovat nějaké nádraží, udělali by to už v Pennu. Tam by to mohlo být desetkrát horší, kdyby se do toho obuli.“

„Máte nějakou představu, co udělají?“ zeptal se Gore, důstojník jízdní policie. Přestože měl na sobě civilní tmavý oblek, Sagadore by

stejně na dálku poznal, že prošedivělý muž s širokými rameny je policista. Krátký sestřih a vojenský postoj ho prozradily, i když na sobě neměl uniformu.

„Máme za to, že budou chtít jet do hor,“ řekl Walter Linberg, který teď promluvil poprvé. Podal přes stůl inspektorovi kanadské jízdní policie kopii spisu o teroristech. „Přečtěte si to sám. Myslíme si, že vůdcem skupiny je Annalise Shenkerová, teroristka s temnou minulostí. Nejsem psychiatr, ale nemám žádný důvod se domnívat, že by chtěla spáchat sebevraždu. Chce jen zřejmě zmizet s penězi.“

„Vůbec nevím, kudy vaše trasy vedou,“ řekl Sagadore. „Jestliže se tihle lidé chtějí vyhnout Montrealu, jaké mají možnosti?“

„Museli by se rozhodnout dřív, než překročí řeku St Lawrence,“ řekl LaSalle. „Mohli by jet na východ a pak by se dostali do Gaspé nebo New Brunswicku. Také by se mohli vydat na západ a potom na jih a vrátit se přes Huntingdon po Konsolidované trase zpátky do Spojených států.“

„A jaké mají možnosti na této straně řeky?“ zeptal se Sagadore.

„Na východ by mohli jet do Quebecu, ale to by museli projet celé město, možná i přes doky,“ řekl LaSalle. „Říkáte-li, že se chtějí vyhnout městu, pak by to moc logické nebylo, že?“

„A co západní směr?“

„Aha, západ,“ zamumlal LaSalle. „To je něco jiného. Přes železniční uzel v Pont Mercieru by se dostali do západního Montrealu. Otamtud by mohli jet hlavní trasou do Dorvalu. Trasa vede přes Lachine.“

„Dorval?“ zeptal se Wesler. „Tam je letiště, ne?“

„Ano, správně,“ odpovídal LaSalle.

„Ksaku!“ ulevil si muž z FBI. „Jak daleko je trat' od letiště?“

„Moc ne, m'sieu, možná 800 metrů k letištní budově. Z nádraží je dobře vidět.“

„To by mohl být jejich cíl, ne?“ zeptal se Wesler a otočil se na Linberga.

„Co je mezi nádražím a letištěm?“ zeptal se.

„Kromě jiného je tam šestiproudá dálnice,“ řekl Sagadore a vzpomněl si na jízdu z letiště. „Za dálnicí jsou betonová svodidla a trávník. Je to otevřený prostor. Myslím, že se naše Shenkerová

nepovažuje za olympijského běžce, zvláště když chce utéct i s penězi. A co by dělali, až by se dostali na letiště? Unesli by letadlo? Proč by to dělali, když už mají plný vlak rukojmí? Ne, budou se držet vlaku.“

„To není naše pole působnosti, tady jsme ztraceni,“ řekl Linberg váhavě. „Proč se nezeptáme někoho, kdo se v tom vyzná? Pane LaSalle?“

„Prosím?“

„Představte si, že jste na jejich místě. Kdybyste se z toho chtěl dostat bez úhony, co byste udělal? Kde byste z vlaku vystoupil?“

Výpravčí chvilku přemýšlel, pak pokrčil rameny. „Tuto otázku jsem si ještě nepoložil,“ odpověděl, „ale myslím, že bych nejpravděpodobněji jel na sever. Pryč od hustě obydlené oblasti, a to co nejdříve. To by znamenalo jet přes Ottawu, za kterou se trat' opět stáčí z Ontaria do Quebecu. Kdyby jeli rozumnou rychlostí, mohli by být – jak byste to asi vyjádřili – uprostřed země nikoho ještě dnes večer před setměním. Dvě hodiny cesty do Ottawy, další čtyři nebo pět do North Bay. Do půlnoci by byli v severním Ontariu.“

„Aha, tak to chtějí zřejmě udělat,“ řekl Linberg a pokyvoval hlavou.

„To dává smysl,“ souhlasil Gore a stále si četl v Linbergově zprávě o teroristech. „Tady se říká, že ten Mohamed Kawi má pilotní licenci. Je tam spousta jezer. Čeká-li tam na ně hydroplán...“ Konec věty nedokončil.

Ozval se vysoký pípavý tón. LaSalle se zamračil, sáhl po operátoru, který měl připevněný u pasu, a vypnul ho. „Omluvte mě,“ řekl. „Musím si zavolat.“ Výpravčí opustil místnost. Do pěti minut byl zpátky. Jeho příchod prolomil ledové ticho, které nastalo na obou stranách stolu.

„To byl Jacques Normand z centrálního dispečinku,“ vysvětlil a opět se posadil. Jeho obličej byl bílý a výraz tváře ustaranější než předtím. „Váš vlak zvýšil rychlost. Požadují zelenou a připravené výhybky do Pont Mercieru a potom volnou trasu na západ od křižovatky 480, pak pojedou na jih do depa v Meadowbrook.“

„Cože?“ podivil se Mason. „To budou blízko hlavní tratě do Ottawy, ne?“

„Oui,“ odpověděl LaSalle a dále už pokračoval ve francouzštině. „C'est vrai. Mais..., ale je tu ještě něco. Jacques říká, že vlak společnosti Canadian National se zastavil, i když má za křižovatkou 480 volnou trať, proto se spojil s dispečerem na nádraží. Ten říká, že vlak tam prostě stojí. Strojvůdce mu vůbec neodpovídá.“

„Myslím, že jsem už takovou situaci zažil,“ řekl Frank Sagadore. „A bude to čím dál horší.“

2

Před půl hodinou vyjel vlak Canadian National z nádraží. Jake Sloane vyšel z obývacího pokoje vozu *Tremblant Park* a namířil si to na druhý konec vlaku. Jeho prvním úkolem bylo zkontrolovat lístky za asistence zřízence. Prošel až do lůžkového vozu *Riverdale*. Ve vagónu, který si rezervovala skupina Le Groupe Astrale, to vřelo horečnou činností, jak se čtrnáct tanečníků a jejich doprovodný personál zabydlovalo. Mladý vlakvedoucí se během několika sekund probíjaval davem mužů a žen, z nichž někteří byli oblečení do přiléhavých kožených kalhot, jiní do pestrobarevných kaftanů. Jake se ani nepokoušel zjistit, zda jde o muže či ženu, a ignoroval impertinentní poznámky o své uniformě. Konečně se mu podařilo protlačit se dopředu a projít do vozu *Radisson*. Vydechl si úlevou, když ho těžké dveře oddělily od dvojjazýčného pekla, které zůstalo za ním.

Prošel chodbou, kde byly samostatné pokojíky pro jednotlivce. Nedalo mu moc potíží udržet rovnováhu, i když vlak přešel přes křižovátku, pak zabočil kolem obývacího pokoje, stoupl si stranou, aby nepřekážel cestujícímu, který vyšel z lůžkového kupé B a přicházel proti němu. Velmi ho překvapilo, když se cestující zastavil těsně před ním, takže se jejich těla málem dotýkala, a oslovil ho jménem.

„Pan Sloane?“ Mužovi bylo asi třicet let, měl tmavé vlasy a na očích brýle s kostěnými obroučkami.

„Prosím?“ řekl Jake. Necítil se moc dobře, protože se jejich obličeje téměř dotýkaly. Muž zvedl ruku a Jake cítil, jak se mu něco tvrdého opřelo o tělo.

„Pane Sloane, moje malá pistole míří na bod mezi vašim čtvrtým a pátým žebrem. Jestliže teď vystřelím, budete mrtvý dřív, než dopadnete na zem. Chci, abyste udělal bez řečí přesně to, co vám řeknu. Rozumíte?“

Jake přikývl, zbledl, krve by se v něm nadořezal a jeho mysl horečně pracovala.

„Prosím, přejděte chodbou k lůžkovému kupé B a pak vejďte dovnitř,“ nařídil mu neznámý muž. Jake ještě jednou přikývl a pak udělal, co mu muž nařídil. Cítil, že má stále pistoli proti žebrům. Couval do kupé, jeho pohled byl přikován k očím neznámého muže. Když vešli do malého kupé, muž po hmatu zavřel levou rukou dveře na západku a pravou rukou stále mířil malou černou pistolí velikosti dlaně na Jakeovu hrud'. Lůžka nebyla roztažena. Jake si všiml, že kupé je, až na dvě křesla a jeden hliníkový fotografický kufrík, prázdné.

„Sednout,“ nařídil muž. Jake si sedl na židli, kterou postavil co nejbližší oknu. Muž stiskl vypínač nad umyvadlem a hlavní světlo se rozsvítilo. „Stáhněte rolety.“

Jake poslechl rozkazu a pak se obrátil k muži. Cítil, jak dostává žaludeční křeče. Položil si ruce na opěradla židle a svíral látku pevně, aby se mu netřásl ruce.

„V pořádku,“ řekl muž. „Teď si můžeme promluvit.“ Posadil se do druhého křesla, které natočil tak, aby viděl Jakeovi do tváře. Vše provedl levou rukou, kterou měl volnou. I když si sedal, pistole se ani nezachvěla.

„Moji podřízení se budou divit, kde jsem,“ vydal ze sebe Jake. Slova zněla spíše jako skřehotání. Bylo to pouhé konstatování faktu, protože kdyby se za chvíli neobjevil, jeho zástupce by ho šel hledat, a to bylo to poslední, co Jake chtěl. Tvář muže sedícího proti němu, ze které se nedalo nic vyčíst, připomínala obličej vraha nebo blázna. Nebo možná obou zároveň.

„Pan Wermette bude muset počkat,“ řekl muž bezstarostně. Jake se podívil, když uslyšel jméno svého podřízeného. Nejdřív ho překvapil tím, že ho oslovil jménem, a teď se ukázalo, že zná i Bertrandovo jméno. Muž s pistolí je dobře informovaný. Byl z toho značně nervózní. „Dobře,“ řekl muž. „Teď dávejte dobrý pozor, protože

musíte pochopit, v jaké se nacházíte situaci.“ Na Chvilku se odmlčel, protože zřejmě čekal na odpověď.

„Poslouchám,“ řekl Jake.

„Dobře. Jmenuji se Cyr. Jacques Cyr. Vidíte, máme něco společného. Naše křestní jména se shodují.“ Cyr se mile usmál. „Později budete mít možnost mluvit s vašimi nadřízenými, takže bych vám měl asi říct, že jsem v posledních třech letech pracoval pro Canadian National jako výpravčí. Tuto operaci jsem připravoval deset měsíců. Mohu vás i vaše lidi ubezpečit, že vím všechno o řízení vlaku. Znáám křižovatky, blokovací systém a znám rádiové frekvence. Víám skutečně všechno. V případě nouze můžu také dělat strojvedoucího. To můžete také říct svým nadřízeným. Můžete jim ještě říct, že moje jméno najdou v centrálním rejstříku v oddělení G. Musí mě hledat pod jménem mého otce – Paula Etiennea Cyra. Ale to bylo jen na okraj. Chci vám říct, co se vám může stát. Vidíte ten kufřík na gauči?“

„Ano,“ odpověděl Jake.

„Položte na něj ruku.“

Jake uposlechl. „Je studený,“ řekl a zamračil se.

„Je to suchý led,“ vysvětlil Cyr. „Znáte anthrax?“ dodal.

„To je nemoc zvířat, ne?“

„Ano. Také,“ souhlasil Cyr. „Jen opakuji, co mi řekla moje partnerka, ale určitě to bude zajímat vaše nadřízené.“ Cyr se opřel zády o křeslo, pistoli držel stále v ruce, kterou teď měl opřenou o opěradlo. „Anthrax. *Bacillus anthracis*. Aerobní mikrob. To znamená, že přežije ve vzduchu. Na rozdíl od mnoha jiných mikrobů může také přežít ve vakuu, kde vytváří výtrusy. Jde o nejhroznější nakažlivou chorobu. Ve formě výtrusů jsou mikroby odolné jak proti teplu, tak proti zimě. Britové ho vyzkoušeli na Hebridách během války. Ostrov byl zamořen do takové míry, že se tam nevyskytnou živé organismy po dalších sto padesát let. Lodě tam nesmějí přistávat. Ostrov je nebezpečný jak pro lidi, tak pro zvířata. Nakazíte-li se, brzy zemřete na zápal plic. Mám pocit, že jde skutečně o hroznou nemoc.“

„Proč mi to říkáte?“ zeptal se Jake, hlas stažený hrůzou.

„Kufr, kterého jste se dotkl, obsahuje osm dóz s výtrusy druhu

Bacillus anthracis v houbové kultuře. Momentálně jsou výtrusy v klidu. Když vyndám dózy ven, oteplí se na pokojovou teplotu a bacily se začnou množit. Do dvanácti hodin se rozmnoží natolik, že je uvidíte pouhým okem. Do dvaceti čtyř hodin bude houbová kultura vypadat jako polévka. Do čtyřiceti osmi hodin tu vznikne dost bacilů, aby zamořilo několik stovek čtverečních kilometrů na dalších sto let. A to jsem mluvil o jedné dóze. V kufru jich je osm. Moje partnerka má šest dalších.“ Cyr pohlédl na hodinky. „Za sedmdesát hodin se přemnoží bacily natolik, že roztrhnou dózy, které jsou křehké. Trilióny bacilů se všude rozšíří. Přinejmenším všichni cestující v tomto vlaku budou smrtelně nakaženi bacily. Jedna houba, kterou by teď cestující vdechl, by ho stačila zabít. Tak tedy, jak se říkalo ve starých filmech, nehrajme si na falešné hrdiny.“

„Co ode mě chcete?“ zeptal se Jake.

„Za několik sekund vyjdeme z tohoto kupé. Moje partnerka vezme kufr a rozmístí dózy.“ Opět se podíval na hodinky. „Teď už rozmístila tři z kufru, který má u sebe. Zatímco se bude moje partnerka věnovat svým úkolům, my půjdeme dopředu. Projdeme zavazadlovým vozem a oddělením pro personál. Přejdeme do oddělení B a pak až k lokomotivě. Vaším úkolem bude zajistit, aby nás nikdo nezastavil. Jestliže se nám někdo postaví do cesty, zastřelím vás. Rozumíte?“

„Ano.“

„V pořádku. Až dojdeme k lokomotivě, vysvětlíte strojvedoucímu vážnost situace. Nařídíte mu, aby zpomalil rychlost, až budeme míjet křižovátku 480, a potom zastavil tak, aby lokomotiva byla těsně za tratí W, která vede z depa Meadowbrook. Potom vysvětlíte panu Vermettovi situaci. Můžete mu říct, co chcete, ale cestující a ostatní posádka vlaku musejí uvěřit, že jsme zastavili kvůli drobné technické závadě.“

„A pak bude co?“ zeptal se Jake mechanicky. Stěží věřil, že to není jen zlý sen.

„Pak budeme čekat, pane Sloane.“

Po dvaceti dvou letech u metropolitní torontské policie měl Norman Kettering neobyčejně vyvinutý šestý smysl na tušení možných problémů a chronické problémy se zády. Bolest v zádech mu zkřivila obličej, když se pohnul na sedadle ve vlaku Daynighter 1826, a předtucha něčeho zlověstného ho znervózňovala.

Zpočátku přikládal nervozitu tomu, že víc jak dva týdny strávil v Montrealu jako svědek obžaloby v případě s drogami, do kterého se zapletl. Město se mu moc nelíbilo, protože neuměl ani slovo francouzsky, a případ sám působil neblaze na jeho nervy. Byl totiž korunním svědkem a uvědomoval si, že jeho svědectví může přispět k tomu, že obžalované budou osvobodí, nebo že dostanou sedm až devět let vězení.

Ale přelíčení bylo skončeno a dopadlo dobře. Přesto měl nervy napnuté k prasknutí. Stále měl pocit, že tu něco nehraje. Usilovně přemítal, hlavou se mu honily různé myšlenky. Jeho manželku to patnáct let dohánělo k šílenství. Tvrdila, že i při milování nepřestal být policajtem. Před deseti lety se s ním, mimo jiné i pro to, rozvedla.

Tři věci mu tady nehrály. Zaprvé už zde stáli bez viditelného důvodu patnáct minut. Ani jedním směrem kolem nich neprojel jiný vlak, a když vyhlédl z okna, neviděl nikoho opravovat nějakou závadu. Jen tak tam stáli, jako by na něco čekali. Zadruhé tady byla ta žena. Asi dvě až tři minuty po tom, co vlak opustil nádraží a projížděl hustě obydlenou čtvrtí s úzkými uličkami v St Antoine, objevila se v zadní části vlaku žena oblečená do montérek a v ruce nesla něco podobajícího se tašce s náradím. Prošla vlakem a otevřela skříňku s jističi a chvíli tam něco dělala. Pak přešla do druhého vozu. Kettering si sice nebyl jistý, ale nikdy předtím neslyšel, že by žena dělala údržbáře, a i kdyby tomu tak bylo, asi by byla jinak oblečená. Zatřetí mu nehrálo něco s vlakvedoucím. Před tím, než zastavili, ho viděl procházet vlakem v doprovodu mladého muže, který měl v ruce fotografický kufřík. Tehdy tomu mohutný policista nevěnoval moc pozornosti, ale když se teď nad tím zamyslel, vzpomněl si, že byl vlakvedoucí bílý jako stěna. Buď mu nebylo dobře a muž s kufříkem byl doktor, nebo byl k smrti vyděšený. Kettering znal ten výraz bezmezného strachu, viděl ho na tvářích bažantů, když byli poprvé nasazeni do boje.

Přesto se zdálo, že je vše v pořádku. Ostatní lidé ve vlaku nevypadali znepokojeni, jen někteří si stěžovali, že má vlak zpoždění. A co by se vlastně *mohlo dít*? V dnešní době už se vlaky nepřepadávají. Na druhé straně se jeho šestý smysl nikdy nemýlil. Nenuceně vstal, sáhl pro aktovku, kterou měl na policičce nad sebou, a sundal ji dolů. Opět se posadil, natočil kufřík tak, aby nebylo vidět, že vyndává zbraň, a vytáhl z něho starý policejní Smith & Wesson ráže 38 v obnošeném pouzdře. Připevnil pistoli k opasku u kalhot, zapnul si sako a zavřel kufr. Ozbrojen dal kufr zpátky na horní policičku pro zavazadla a posadil se.

Většina kolegů z policejního sboru by se popadala smíchy za břicho, kdyby ho viděli, ale jemu to nevadilo. Během dvaceti dvou let ve službě nebyl nikdy zraněn ani postřelen a nikdy neměl automobilovou nehodu. Vždy si na sebe dával pozor. Přezdívali mu pan Opatrný, a to na Normana Ketteringa sedělo.

„Je lepší být opatrný, než pozdě bycha honit,“ zašeptal si pro sebe.

X

Pondělí 27. června

Čas: 17.25 hodin východního letního času

Vzdálenost: 821 mil/ 1 321 km

1

Průměrnému člověku, který není obeznámen s praktikami a strategií teroristů, by se únos vlaku kanadské železniční společnosti VIA a následné připojení k vlaku Night Owl společnosti Amtrak, mohly zdát šíleným aktem bláznů. Většina lidí by si také myslela, že po šestnácti hodinách by už úřady mohly připravit plán,

jak teroristickou akci zmařit, nebo by alespoň udělaly určitá opatření, aby vlak VIA nebyl přepaden. Zdálo se téměř absurdní, že skupina nečítající ani dvanáct osob může mařit plány dvou velkých státních organizací, jako jsou Amtrak a VIA, ozbrojených složek USA, FBI, složek ministerstva financí, Královské kanadské jízdní policie a celého montrealského policejního sboru. Co byla hrstka nespokojených zabijáků ve srovnání s nejlepšími a nejchytřejšími složkami orgánů Severní Ameriky?

Annalise Shenkerová, která se začala poprvé zabývat plánováním operace před více než rokem, se dobře vyzнала v politické i vojenské strategii, stejně jako v bojové taktice. Její služby by jistě vysoce ocenila spousta důležitých výzvědných organizací. Když se jí v mysli začínal rýsovat plán akce, Shenkerová si uvědomila, že přepadení vlaku Nighth Owl má daleko větší šanci na úspěch než většina teroristických akcí, a zároveň z ní vytěží značné peníze i popularitu ve sdělovacích prostředcích. V plánu, který se zrodil po náhodném přečtení starého článku v časopise *National Geographic*, ji později utvrdil jednoduchý telefonní hovor s americkou kanceláří pro tisk a informace. Vyplývalo z něho, že ať jde o vládní či nevládní organizace, komunikace mezi nimi značně vážne, a toho se dá využít.

Navíc Shenkerová věděla, že únos vlaku Night Owl je první teroristickou operací takového rozsahu ve Spojených státech. Proto na sebe soustředí zájem sdělovacích prostředků, která se jí mohla hodit, ale mimořádná pozornost má i své nevýhody. Na druhé straně s výjimkou občasného únosu letadla nebo útoku osvobozenecké armády neměly americké vojenské ani policejní složky žádné zkušenosti s mezinárodním teroristickým hnutím.

S použitím faktů z počítače arabského úřadu v Tripolisu, který patřil libyjské tajné policii, prošla Shenkerová všechny případy týkající se teroristických akcí, které měly co dělat se Spojenými státy. Během několika týdnů se jí podařilo shromáždit spoustu skutečností, které prokazovaly, že Spojené státy se během své historie nedokázaly vypořádat s problémy díky spleťmu systému legislativních a administrativních orgánů. Nemají ani jednu organizaci, která by se zabývala soustavným sledováním teroristických akcí, ani policejní či vojenské sbory, které by byly

schopny čelit takové krizové situaci, jako bylo přepadení a únos vlaku Night Owl. Protiteroristická opatření jsou jen na velkých letištích a i těm by dovedla čelit, kdyby na to měla dost času. Americké úřady nemají žádná bezpečnostní opatření k ochraně Amtraku nebo kteréhokoli jiného potenciálního cíle teroristů. Veřejné osoby nejsou prakticky vůbec chráněny. V zemi neexistují zákony proti držení zbraní, a na rozdíl od mnoha jiných zemí Evropy i ostatního světa, při koupi zbraní nejsou nutné žádné průkazy totožnosti ani jiné policejní doklady. Američané se naivně domnívají, že i když teroristické akce ohrožují ostatní části světa, Spojené státy nezasáhnou. Když procházela fakta, která shromáždila, Shenkerová věděla, že velká teroristická akce ve Spojených státech způsobí ohromný zmatek, který bude ještě umocněn přejezdem vlaku přes hranice USA do Kanady a jeho následným připojením ke kanadskému vlaku. Možnost, že se setkají s větším odporem alespoň v začátcích akce, byla minimální. Podle statistických údajů i informací, které se týkaly minulých teroristických akcí v Evropě, Shenkerová předpokládala, že potrvá minimálně dvacet hodin, než se setkají s protiútokem, a to už bude situace značně změněná díky Paulette Baxterové a Jacquesu Cyrovi.

Cyr už dávno přestal být významnou osobností teroristického hnutí. Jeho jméno bylo v povědomí lidí díky otci, který pracoval pro frontu za osvobození Quebecu – FLQ – poloteroristickou organizaci, která uskutečnila několik úspěšných akcí koncem šedesátých let. Cyrův otec se trochu zapletl do únosů Crosse a Laporta v roce 1970, což se mu později stalo osudným. Shenkerové se zatrpklý mladík hodil, protože pracoval u železniční společnosti VIA. Jakmile měla Shenkerová plán operace hotový, pověřila Paulettu Baxterovou, aby Cyra pro akci získala.

Baxterová se zapojila do teroristického hnutí teprve nedávno. Mladá studentka vysoké školy, která nebyla moc přitažlivá, pocházela z bohaté montrealské rodiny. Její rodiče už byli dlouho rozvedení a o Paulettu nejevili přílišný zájem. Často střídala soukromé školy. Jejím jediným cílem a pýchou byla touha stát se doktorkou. Když odjela po prvním ročníku na univerzitu na prázdniny do Evropy, seznámila se zde s agentem, který pracoval pro

lidovou frontu George Habashe za osvobození Palestiny. Byl to její první milostný poměr, při kterém přišla o své panenství, a léta se marně snažila na to zapomenout. Agent využíval politické nezkušenosti mladé dívky a její nezralosti v sexuální oblasti a po každém milování vášnivě obhajoval Habashovo násilné řešení palestinské otázky. Jednoduchá filozofie osvobozeneckého hnutí Paulettě vyhovovala a během několika týdnů se z ní stala jeho obhájkyně a věrná přívrženkyně – napůl z trucu vůči rodičům, napůl z vlastního přesvědčení.

Tajný agent z hnutí ji doprovázel do výcvikového tábora na adenském pobřeží v Mukalle v Jemenské lidové republice. Tam si jí všiml Habashův pobočník, který ji doporučil východoněmeckým tajným agentům působícím v táboře jako poradci. Protože měla základy medicíny a nějaké znalosti z McGillovy univerzity, východoněmečtí agenti ji přes léto podrobili vyčerpávajícímu tréninku a pak ji poslali zpátky do Montrealu. Osvobozeneckému hnutí tak vděčila celý život za ztrátu panenství a změněný kurs svého života. V Quebecu pracovala jako samostatná buňka. Soustředila se na vývoj výroby toxického a bakteriologického materiálu, jehož nedostatek pociťovala většina větších teroristických skupin. Když se Annalise Shenkerová vrátila ještě před únosem na půdu Severní Ameriky a přistála na mirabelském letišti, propašovala ve vagíně v malé vakuované dóze výtrusy druhu *Bacillus anthracis*. Zbraně ukradené ze skladu v St Augustine a malá dózička se smrtícími výtrusy tvořily poslední neznámé v tajence, kterou Shenkerová metodicky sestavovala.

2

V 17.20 hodin, kdy dopravní špička v Montrealu vrcholila, přešel vlak Amtraku Night Owl přes kanál Lachine, potom se vydal směrem ke Kirklandovu parku k silničnímu podjezdu. Když vlak zpomaloval před výhybkami vedoucími do depa v Meadowbrook, Annalise Shenkerová a její společníci zaujali svoje pozice a čekali, až Sheila Tengová zastaví vlak na určeném místě. Všichni členové skupiny nacvičovali stokrát své úlohy ve

washingtonském skladišti, takže když vlak zastavil s lokomotivou na 13. trati křižovatky s nadjezdy, vyrazili do útoku. Mohamed Kawi, Raoul Attendera a Lisa Ruffiová vyběhli z poštovního vozu. Kawi a Attendera odpojili závratnou rychlostí lokomotivu, Ruffiová, která teď byla vyzbrojena kulometem M-60 od mrtvého člena skupiny černých baretů, držela stráž. Vlak stál na ideálním místě, protože zvýšená betonová plošina jí umožňovala dohlédnout až k depu. Akbar měl stejně dobré strategické místo u konce vlaku s otevřeným golfovým hřištěm a hřbitovem na jedné straně a dalším veřejným golfovým hřištěm ve čtvrti Lachine na straně druhé.

Kdyby chtěl někdo na vlak zaútočit, viděli by ho z velké dálky. Zatím se však nikdo neobjevil, jen dlouhá šňůra aut se táhla silnicí, která byla pod nimi, a vzduch plný prachu se v dálce vlnil.

Odpojení vlaku netrvalo ani tři minuty. Kawi naskočil zpátky do poštovního vozu a Raoul běžel dopředu k výhybce. Lisa Ruffiová měla nervy napnuté jako struny a čekala, odkud přiletí kulka. Kdyby chtěli ostřelovači schovaní někde v dálce zaútočit, měli teď k tomu ideální příležitost. Dívala se, jak její milenec odemyká klíčem, který dostal od Cyra, zabezpečovací zámek tělesa výhybky. Jihoameričan zatáhl za krátkou páku a posunul ji do příslušné polohy. Dal mávnutím ruky znamení Tengové a lokomotiva Amtraku se pohnula se supěním dopředu a z výfuku vylétl rezavý kouř. Když projížděla kolem Attendery, chytil se držátek a naskočil, brokovnici stále v pohotovosti. Ruffiová se dívala, jak jedou směrem k překladišti kontejnerů, které bylo několik stovek metrů vzdálené. Když k němu dojeli, Raoul opět použil klíče a přehodil výhybku, aby mohla Sheila zacouvat s lokomotivou F-40 na vedlejší kolej. Potom Raoul přehodil opět výhybku a čekal spolu s Tengovou, až se kanadský vlak pohne kupředu.

Poté, co byla lokomotiva Amtraku odklizená z cesty, uvolnila místo lokomotivě kanadského vlaku VIA, která stála na hlavní koleji asi patnáct metrů vlevo. Italská teroristka počkala, až se lokomotiva pohne, a pak naskočila do poštovního vozu. Podívala se na digitální hodinky. Ukazovaly pět minut a dvacet sekund od doby, kdy vlak zastavil. Zavřela oči a v mysli se jí promítalo to, co tak často nacvičovali.

Až se lokomotiva VIA, oddíl B a zavazadlový vůz pohne dopředu, Haas, Annalise a Kawi odpojí vyhlídkový vůz. Už v něm nebudou diplomaté, kteří se přesunuli do posledního lůžkového vozu. Vyhlídkový vůz Amtraku, stejně jako *Tremblant Park* kanadské společnosti VIA, neměl vzadu dveře, takže by ho tam stejně nechali, i kdyby nebyl poškozený. Kdyby ho totiž připojili doprostřed vlakové soupravy, nemohli by jím procházet.

Lokomotiva VIA s prvními vozy teď projela kolem výhybky, kterou Raoul přehodil, aby mohla lokomotiva Amtraku F-40 vjet na hlavní kolej. Potom měla nacouvat k výhybce, kde by čekal poštovní vůz. Kdyby šlo všechno podle plánu, Cyr by byl spolu s vlakvedoucím z kanadské soupravy v kabině a mířil by na něho kulometem M-60 od Lisy Ruffiové. Jejich úkolem bylo připojit zavazadlový vůz VIA k poštovnímu vagónu. Lokomotiva by pak popojela trochu dopředu a opět zacouvala na hlavní kolej spolu s Night Owl. Akbar by pak opustil na poslední chvíli své stanoviště ve vyhlídkovém voze, který byl teď odpojený, a počkal by s Mohamedem Kawi a Dieterem Haasem na nástupní plošinu posledního lůžkového vozu. Až by byl Night Owl na hlavní koleji, pak by trochu zacouval a Akbar, Kawi a Haas měli připojit lůžkový vůz k prvnímu vagónu VIA. Potom, až by se oba vlaky spojily, měly pokračovat společně v další cestě.

Výsledným efektem šibování vlaků měla být záměna lokomotivy Amtraku, které docházelo palivo, za lokomotivu VIA a připojení zbývajících vozů Amtraku ke kanadské soupravě. Během těchto sedmi minut byli snadnou kořistí, ale neměli jiného východiska.

Italka otevřela oči a zamžikala, jak jí oslnilo zapadající slunce. Silueta zavazadlového vozu VIA se rýsovala jen třicet metrů od ní. Připravila se na akci a nervózně pohlédla na hodinky. Ukazovaly 17.29 hodin.

3

„Ó, bože, už zase,“ zakvílel Adrian Tucker, když se opět vůz Amdinette pohnul.

„Vlak šíbuje,“ řekl Howard Mottbrown. Jeho výraz obličeje byl

napnutý, jak se soustředil, aby podle zvuků odhadl, co se děje. „Před chvilkou to s námi trhlo, to jsme přežili křížovátku. Poslední náraz přišel zezadu. Pravděpodobně připojují víc vozů.“

„Já to nechápu,“ řekl Daniel Pendergast a sledoval unaveným pohledem dveře vozu. Teroristé neustále šíbovali s vozy a Pendergast měl obavy, aby jim malá skupinka lidí sedící kolem stolu ve voze Amdinette nepřipadala podezřelá. „K čemu potřebují další vozy?“

„Kdo ví?“ řekl Harry Maxwell a popíjel z plechovky zteplalé pivo Schlitz. Díval se na stáhnuté rolety a mračil se. „Jseš si jistý, že jsme v Montrealu?“ zeptal se Mottbrowna.

„Nevím, kde jinde bychom mohli být,“ odpověděl malý muž. „Snažil jsem se sledovat, kudy jedeme, a přísahal bych, že jedeme pořád na sever od –“

Nedokončil větu. Harry věděl, co se honí myslí malého muže. Teroristé si dali záležet na tom, aby všichni cestující viděli krvavé mrtvoly příslušníků Delta skupiny, a proto je vláčeli všemi vozy. Chtěli cestujícím ukázat, co by je čekalo, kdyby se jim postavili na odpor. Část lůžkového vozu byla přeměněna na dočasnou ošetrovnu pro cestující, kteří byli zraněni, když explodovaly nálože umístěné na dveřích. Příslušný vůz byl vyklizen, teroristé tam všem zakázali přístup, a cestující přemístili do zbývajících vagónů. Možnost, že nastane „stockholmský syndrom“, kdy se rukojmí identifikovali s teroristy a začali s nimi sympatizovat, vyloučily události předešlé noci. Mrtvá těla členů skupiny Delta a oběti výbuchů ve vlaku byly dostatečným důkazem pro cestující ve vlaku Night Owl, že situace, do které se dostali, je nebezpečná a může být pro některé osudná. Půl hodiny po útoku skupiny Delta se ve vlaku rozhostilo hrobové ticho. Cestující se báli volně pohybovat a dokonce i mluvit. Jen občas něco zašeptali svému sousedovi. Jídelna byla prázdná, ve voze Amdinette také nikdo kromě Harryho přátel nebyl. Občas se objevil nějaký cestující, hrabal se ve věcech za pultem a pak zmizel se sendvičem zabaleným do celofánu.

„Pořád mám pocit, že jsme moc nápadný,“ vrčel Pendergast. „Jednou jsem četl v novinách, že když vás drží jako rukojmí, neměli byste na sebe v žádném případě upozorňovat. Zdá se mi, že je to dobrá rada.“

„Byli bychom ještě nápadnější, kdybysme se všichni namačkali do kupé v lůžkovém voze,“ poznamenal Mark Cavendish. „Když se bude někdo ptát, řekneme mu, že cestujeme pohromadě. Jedeme se podívat na baseballový zápas. Tihle lidi teď mají jiný starosti.“

Vlak sebou opět trhl a pak začal jet plynule dopředu.

„Zase jedeme,“ řekl Pendergast. „Jen nevíme, kam.“

„Na západ,“ řekl Cavendish. „Dá se to určit podle slunečních paprsků, který prosvítují trhlinami dole v roletách.“

„To ses naučil u námořníků?“ zeptal se Daniel kousavě.

„U skautů,“ odpověděl invalida.

„Jedeme na západ od Montrealu,“ přemítal nahlas Harry. Otočil se na Mottbrowna, který se opět dal do čtení knihy. „Říká ti to něco, Howarde?“

Malý muž zavřel knihu a pečlivě si ubrouskem označil místo, kde přestal číst. Našpulil rty a upřeně zíral do stropu. „O kanadských tratích toho moc nevím, ale zřejmě to znamená, že chtějí jet do Toronta nebo ještě dál na sever. Mám pocit, že tu trasu označují jako Lakehead.“

„Lakehead? Protože směřuje k Hořejšímu jezeru?“ zeptal se Cavendish.

„Ano. Je to transkontinentální trasa. Přes Winnipeg a pak přes středozápad.“

„Tam je samý křoví,“ řekl Cavendish.

„To je jasné, tak tam asi jedou,“ řekl Harry a přikývl. „Mám pocit, že všechno to šíbování bylo kvůli tomu, že se chtěli dostat z hustě obydlených oblastí. Mají zřejmě plán, kudy zmizet.“

„A co my?“ řekl Tucker. „Co udělají s námi?“

„Bud' nás nechají být, nebo nás zabijou,“ řekl Cavendish. „Zřejmě to bude záviset na jejich momentální náladě.“

„Ti nás nenechají na pokoji,“ řekl Harry Maxwell. „Nejsou jako IRA nebo PLO. Nepotřebují podporu veřejnosti. Čím větší krveprolití, tím líp. Mají ve vlaku dost výbušnin, aby nás všechny poslali do pekla, a to zřejmě taky chtějí udělat.“

„Nedramatizuj to,“ varoval Pendergast. „Mám tě přečtenýho jako knihu, Harry – už se nudíš, chceš něco *dělat*. Ale to by nás mohlo všechny zabít.“

„Myslím si, že Harry má pravdu,“ řekl Cavendish a vytáhl cigaretu z otevřeného balíčku, který ležel před Tuckerem.

„Nikdo se tě na tvůj názor neptal,“ řekl umělec odměřeně.

Harry se podíval přes stůl na svého starého přítele a kývl na něj, aby toho nechal. Věděl, proč Daniel nemá válečného veterána v oblibě. Cavendish byl outsider. Byli v nepříjemné situaci, chyceni do pastí, ale až se z ní dostanou, jestliže se jim to podaří, nechtěl, aby o jejich pokusu přepadnout vlak a ukrást peníze federální banky, vědělo moc lidí.

„Myslím, že si nemůžeme moc vybírat,“ řekl Howard Mottbrown tiše. „Orgány státní moci se už pokusily znovu získat vlak pod svoji kontrolu, ale skončilo to katastrofou. Doktor, kterého našel pan Stackpole, mi řekl, že několik lidí bylo při výbuchu vážně zraněno. Jsem laik, ale mám zdravý rozum a ten mi říká, že se policie a armáda znovu pokusí vlak získat pod svoji kontrolu, a to znamená, že bude víc zraněných.“

„Možná to dostaneme my,“ mumlal Adrian Tucker pochmurně.

„Snad,“ řekl Mottbrown. „Myslím, že je na nás, abychom něco udělali.“

Daniel potřásl hlavou a povzdechl si. „Podívejte, možná, že chcete...“ začal, ale větu nedokončil.

Rytmické dunění vlaku zesílilo, když se zadní dveře vozu Amdinette otevřely. Skupinka mužů se lekla a snažila se vypadat jako baseballoví fanoušci jedoucí na zápas svého oblíbeného týmu Mets, za které se vydávali. Když uviděli Stackpola, oddechli si.

„Podívejme se,“ řekl šedovlasý stevard, když k nim došel. „Snad to nejsou Hoganovi fanoušci, všichni hezky pohromadě.“ Potřásl hlavou a mlasknul. „To není moc chytrý, takhle se srocovat. Tihle gauneři by si mohli myslet, že kujete pikle, a to by nebylo moc dobrý, to ne.“

„Co tu děláš?“ zeptal se Harry.

„Naši únosci si mě vybrali jako poslíčka. Asi mají pocit, že jsem s nimi, protože jsem černej. Byli moc kamarádský.“

„Tak co nám máš vyřídit?“ zeptal se Daniel opatrně.

„Mám všem říct, že jsme v Kanadě – kousek od Montrealu, abych se vyjádřil přesně. Měli několik kumpánů ve vlaku kanadské

společnosti VIA, kterej teď máme u zadku. Tedy o tři sta rukojmí víc.“

„Proboha!“ zašeptal Mottbrown.

„To ještě nevíte všechno,“ řekl Stackpole, který stál v uličce a pohupoval se do rytmu vlaku. „Taky vám mám říct, že ve vlaku máme další pasažéry – bacily anthraxu, který stačí usmrtní všechny cestující a ještě statisíce jinejch.“

„Blbosti!“ řekl Daniel.

„Ještě jedna maličkost,“ pokračoval Stackpole. „Všichni se mají přesunout do kanadskýho vlaku, kterej je připojenej na konci. Bude tam pěkná mela.“

„Proč to dělají?“ zeptal se Tucker. „Vždyt tam nebude k dechání.“

„To možná chtějí,“ řekl Harry.

Stackpole pokrčil rameny. „Kdo ví? Mám vám to prostě vyřídit. Tak se pohněte aspoň o čtyři vozy nazpátek a najděte si nějaký místa. Žádný zavazadla, jen příruční. Už musím jít, abych to vyřídl všem.“

Černoch ztlumil hlas. „Asi jste ještě nic nevymysleli, že ne?“ zeptal se. „Nevím, jak dlouho jim budu dělat poslíčka.“

„Hamiltone, zatím toho moc nevíme,“ řekl Harry. „Jsme si jistý, kdo s kým táhne za jeden provaz, to je asi všechno.“

„Dejte mi vědět, až se bude něco dít,“ zamumlal stevard z Amtraku. „Tyhle lidi mě znervózňují.“

„Provedem,“ řekl Harry. Stackpole přikývl a pak zmizel předními dveřmi Amdinettu.

„Potřebujeme vědět, jak teď vlak vypadá,“ přemítal Daniel. „Nemůžeme sestavit strategický plán naslepo.“

„Možná bychom mohli celkem přesně vydedukovat, jak souprava vypadá,“ řekl Mottbrown. Vytáhl fixku z malého plastického pouzdra, které měl v kapse u košile, a začal kreslit úhledné obdélníky a označovat je názvy.

„Šíbování v Montrealu zřejmě znamenalo, že chtěli vyměnit lokomotivu Amtraku, které asi docházelo palivo, za lokomotivu kanadské společnosti VIA, která měla dost pohonných hmot, protože byla na začátku transkontinentální cesty. Pak připojili Night Owl ke kanadskému vlaku a odpojili vyhlídkový vůz.“

„Proč by to dělali?“ zeptal se Mark Cavendish. „Jak jsi to

vydedukoval?“

„To je jednoduché,“ řekl Mottbrown a ostýchavě se usmíval. „V zadní části vyhlídkového vozu nejsou dveře. Je vždycky na konci vlakové soupravy, takže ho museli odpojit, když chtěli spojit Amtrak s VIA.“

„O.K.,“ řekl Harry. „Co dalšího můžeme vydedukovat, Howarde?“

„Standardní VIA vlaková souprava se zřejmě skládá ze zavazadlového vozu, dvou vagónů s místy k sezení, jídelního vozu Skyline, který je stejný jako tento, ale v horním patře má vyhlídkovou plošinu, vagónu Daynighter, který je vlastně luxusnějším vozem s místy k sezení, která se dají sklápět jako sedadla v letadle, z jídelního vozu, dvou lůžkových vagónů a snad tam ještě může být lůžkový vůz kombinovaný s vyhlídkovým na konci vlakové soupravy.“

„O.K.,“ řekl Harry a naklonil se dopředu a díval se na náčrt na stole. „Myslíš si tedy, že odpojili vyhlídkový vůz Amtraku a zavazadlový vůz, takže před námi je poštovní vůz, dva obyčejné vagóny a náš Amdinette, za námi je lůžkový vůz a pak už jsou jen kanadské vozy?“

„Zřejmě to tak bude,“ odpověděl Mottbrown. „Kanadská vlaková souprava VIA se může trochu lišit, nejsem si jistý.“

„Lepší něco než nic,“ řekl Harry a prohlížel si nákres na stole. „Otázkou zůstává, ve kterém voze jsou teroristi?“

„Vepředu se asi situace nezměnila,“ řekl Cavendish a ukázal hákem na nákres. „To znamená, že v kabině lokomotivy je jeden nebo možná dva. Od Montrealu nikdo nepřistoupil, takže můžeme počítat, že ostatní jsou ve vozech za námi.“

„Vsadím se, že pozorují okolí z oken vyhlídkových vozů,“ řekl Daniel.

„To vypadá logicky,“ souhlasil Harry. „Takže to jsou tři. Kolik jich je asi dohromady, sedm?“

„Možná víc,“ řekl Daniel. „Nevíme, kolik jich přistoupilo v Montrealu, a pořád ještě nevíme, jestli nejsou nějaký mezi cestujícími. To je blbost, Harry. Tak se dál nedostaneme.“

„Mluv za sebe,“ řekl Mark Cavendish. Uhasil cigaretu mezi umělými prsty a odhodil zbytek do popelníku, který ležel na stole.

„Lepší než sedět a nic nedělat. Když se ti to nelíbí, tak proč nejdeš za ostatními cestujícími?“

„Přestaňte,“ přerušil je Harry. „Jestli se budeme ještě mezi sebou hádat, můžeme to zabalit. Alespoň máme nějakou představu, jak to asi okolo nás vypadá a s čím můžeme počítat. Je mi fuk, kolik jich přistoupilo v Montrealu. V téhle soupravě je asi patnáct nebo šestnáct vozů. To znamená, že je to dost vozů a v nich hodně lidí, který bysme museli zvládnout.“

„Jestli byl kanadský vlak plný, když vyjížděl z Montrealu, máme tu asi šest set cestujících,“ vložil se do řeči Mottbrown.

„Správně. Šestnáct vozů a šest set cestujících. Naši teroristi na to asi nestačí, budou mít plný ruce práce, aby uhlídali, co se děje venku, a o nás se moc starat nebudou.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Mottbrown.

„Trochu se porozhlédneme,“ navrhl Harry. Našpulil rty a zamyšleně se díval na nákres. „Přece musejí mít někde místo, kde se všichni scházejí. Smůla je, že mají rádio a spoustu další techniky. Co myslíte?“

„V jednom z vyhlídkových vozů,“ řekl Cavendish.

„V tom na konci vlaku,“ řekl Daniel. „Ten druhý není moc bezpečný. Jestli má Howard pravdu, pak by byli někde uprostřed vlaku, z obou stran by se na ně dalo zaútočit. Budou tam asi mít svého člověka, ale nebude to jejich hlavní základna.“

„Myslím, že má pan Pendergast pravdu,“ řekl Mottbrown. „Lůžkové vozy kombinované s vyhlídkovými jsou v Kanadě prostorné. Mají tam několik lůžkových kupé a velkou halu vzadu.“

„O.K.,“ přerušil je Harry. „Pak se radši rozdělíme a začneme prozkoumávat terén...“ větu nedokončil, protože zadní dveře Amdinetu se otevřely.

Objevil se v nich statný muž v staromódním obleku. Muž za sebou zavřel opatrně dveře a podíval se na malou skupinku, která seděla u vzdáleného stolu. Za malou chvíli se vydal uličkou k nim, velké ruce měl mírně roztažené, aby udržel rovnováhu. Zastavil se u stolu a podíval se na sedící muže.

„Je někdo z vás Harry Maxwell?“ zeptal se.

„Proč to chcete vědět?“ zeptal se Harry a snažil se zakrýt nervozitu

v hlase. Tón, kterým se neznámý ptal, mu připomínal autoritativní hlas ředitele střední školy, do které kdysi chodil.

„Jeden ze zřízenců mi dal vaše jméno. Říkal, že si všiml na seznamu cestujících mé profese a došlo mu, že bych se mohl hodit.“

„Skutečně?“ ozval se Harry nezúčastněně.

„Jo,“ řekl muž. Rozepnul si sako a vytáhl policejní revolver s krátkou hlavní z pouzdra u pasu. Opatrně ho položil na stůl před Harryho. „Jmenuji se Norm Kettering,“ řekl. „Jsem policajt.“

4

Wanda Jenkins Margayová seděla ve svém kupé, opírala se oběma rukama o vyřezávanou hůl a prohlížela si muže, který seděl naproti ní. Zdál se celý nesvůj, jak tam seděl na polstrovaném sedadle, které krylo toaletu, a navíc byl naštvaný. Už uplynula téměř hodina od té doby, co ji přinutili pod hrozbou samopalu, aby odešla ze svého kupé ve vyhlídkovém voze a našla si jiné místo. Nejdřív si myslela, že je gentleman, když jí nabídl své místo a sám si sedl na záchodovou mísu. Ted' si už nebyla tak jistá. Soudě podle toho, jak vypadal, nebyl o moc mladší než ona sama. Jeho obličej, i když se snažil ovládat, prozrazoval, že to v něm vře. Nevěděla, kdo jí nahání víc strachu, zda teroristé, kteří ji přinutili, aby opustila své kupé, nebo blázen, který seděl kousek od ní. Nespouštěla z něj oči, ruce měla stále na holi, kterou jí kdysi daroval její manžel. Prsty měla oteklé a zničené artrózou, ale bylo v nich dost síly, aby otočily stříbrnou hlavou a vytáhly patnáct centimetrů dlouhou dýku, ostrou jako břitvu. Tato na přání zákazníka vyrobená hůl se jí zpočátku nezamlouvala, ale její manžel tvrdil, že potřebuje nějakou obranu. Ted' po padesáti letech měla pocit, že se jí může hodit.

Bylo to zvláštní, ale Wanda by neměla výčitky svědomí, kdyby musela použít hůl na muže, který seděl proti ní, ani proti teroristům, kdyby k tomu došlo. Celých sedmdesát let svého života se nesetkala s násilím zblízka, ale nebyla naivní ani hloupá.

Byla si vědoma, že někdy za určitých okolností je třeba reagovat jinak než obvykle, a tudíž se násilí nevyhne.

Nechtěla v žádném případě zemřít rukou nějakého šílence tady v

malém kupé železničního vlaku, a proto se rozhodla, že se doví něco víc o svém společníkovi.

„Jmenuji se Wanda Margayová,“ oznámila mu formálně a její hlas se přitom trochu zachvěl. Už před hodinou začala konverzaci stejnými slovy, ale muž jí tehdy odpověděl jen kývnutím hlavy. „Zdá se, že jsme na stejné lodi, tak jsem si myslela, že bychom se mohli seznámit trochu blíže.“

„Jmenuji se Groz,“ řekl muž. „Wolfgang Groz.“

Měl silný cizí přízvuk, ale jeho angličtina byla výborná. „Jste z Evropy?“ zeptala se Wanda.

„Jsem Němec,“ odpověděl Groz.

„Mluvíte výborně anglicky.“

„Strávil jsem skoro čtyři roky v Kanadě. Tam jsem se naučil anglicky,“ řekl Groz.

„Kde jste byl v Kanadě?“ zeptala se Wanda, které se ulevilo, když zjistila, že muž je ochotný s ní konverzovat, i když moc hovorný nebyl.

„Kousek od Medicine Hat. V táboře sto třicet dva. Byl jsem válečným zajatcem.“

„Och,“ odkašlala si Wanda. „Zřejmě máte na mysli druhou světovou válku, že?“

Groz se krátce zasmál. „Ano, bylo to v druhé světové válce.“

„Válce rozpoutané nacisty.“

„Ano,“ přitakal Groz. „Ale já jsem nebyl nacist.“

„To určitě ne,“ řekla Wanda diplomaticky.

„Ne,“ opakoval Groz a ústa se mu stáhla do hořkého úsměšku. „Já jsem to tak nechápal. Byl jsem *Jungeflieger*, pilot Luftwaffe. Nikdy jsme se nezabývali politikou. Je zvláštní, že jsem pocítil, co je to nacist, teprve když mě zajali a převezli do Kanady. Až v táboře jsem pochopil, co je nacismus. Setkal jsem se tam se svými krajany, kteří nebyli o nic lepší než divocí psi. Ovládali tábor terorem. V roce 1943 zavraždili jednoho muže. Jmenoval se Plaszek. Měli sice v táboře moc, ale kanadské úřady pak postavili muže, který ho zabil, před soud a pověsili ho. Po této události jsem měl Kanadu v úctě. Nacisty jsem nenáviděl – stejně jako teroristy, kteří přepadli tento vlak.“

„Myslíte si, že to jsou nacisti?“ zeptala se Wanda s překvapením.

„Asi si tak neříkají,“ odpověděl Groz. „Levice, pravice, to je jedno. Nacista nedělá rozdíl, nenávidí všechny stejně jako tihle lidi.“

„Hm, pak bychom s tím měli něco udělat,“ řekla Wanda.

„A co?“ zeptal se Groz. „Já jsem starý, vy také nejste nejmladší. Nemůžeme nic dělat.“

„Nebud'te blázen,“ řekla Wanda s rozhořčením v hlase. „Mám jednoduchou životní filozofii, pane Grozi, a zatím mně vycházela. Dokud neumřete, jste živý. To znamená, že jsem stejně živá, jako když mi bylo dvacet jedna let. Nemluvím z cesty, nepovídám si s lidmi, kteří už jsou léta v hrobě, a paměť mi slouží – až na jisté výjimky. Když se to vezme, pane Grozi, máme daleko víc zkušeností než celá ta smečka, co nás napadla. Něco dokážeme vymyslet. Snad dokonce využijeme zkušeností díky pokročilému věku. Stejně neočekávají, že by jim něco hrozilo od takových stařečků, jako jsme my dva, že?“

„Ne, to tedy určitě ne. Ale lehko se to říká. Co můžeme skutečně *udělat*?“

„Už jsem to promýšlela,“ řekla Wanda bez váhání. „Co takhle zprávy v láhvích?“

„Prosím?“

„To přece ztroskotanci dělají. Posílají zprávy v láhvích.“

„A jak si představujete, že se láhev dostane z vlaku, Frau Margayová? Dveře jsou zablokované a na všech oknech jsou rolety. Jsme tu jako v kleci.“

„Ne tak úplně, pane Grozi. Ve skutečnosti máme vnější svět na dosah,“ řekla Wanda a široce se usmála.

5

Frank Sagadore se díval z okna patnáctého poschodí na ulici, kde začínala dopravní špička, a popíjel šálek kávy. Na vzdáleném konci místnosti seděl Walter Linberg, nohy měl na konferenčním stolku a spal.

„Jen tu maříme čas,“ řekl šéf ostrahy Amtraku a otočil se zády k oknu hotelového pokoje. „Wesler někde pobíhá a my tu trčíme a

dloubeme se v nose. Je to směšné.“

„To má na svědomí byrokracie,“ mumlal Linberg s očima stále zavřenýma. „Nejdřív se budou dohadovat o pravomocích, pak o politické strategii a nakonec budou kolovat rozkazy od nejvyšších představitelů až po ty nejnižší a budou se sepisovat zprávy. *Pak* se snad bude něco dít, ale na to se nedá spoléhat. Někdo nahoře dostane vynadáno, že se do něčeho pustil, a všechno začne znovu. Dej na mě, Franku, tohle je jinej svět, my ho jen můžeme zpovzdálí sledovat.“

„Blbost,“ řekl Sagadore a sedl si na polstrované křeslo, které stálo naproti bývalému agentovi FBI.

Linberg otevřel oči, zamžikal a řekl: „Smutná vyhlídka, ale pravdivá.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Sagadore.

Linberg pokrčil rameny, pak se protáhl a zazíval. „Nic, můj příteli, budeme čekat. Nejsme ani ve své zemi.“

„Tak to tu budeme jen tak sedět a čekat, až nám tvoje paní Shenkerová a její kumpáni rozmetají naše cestující po kraji?“

„Možná nám je nechají pohromadě,“ řekl Linberg.

„Kecy,“ řekl Sagadore. „Ty jseš odborník na teroristy a sám jsi říkal, že nemají šanci, když jim někdo nepomůže.“

„To je pravda,“ řekl Linberg. „Nemají moc šancí, že vyvážnou. Weslerovi jsem řekl totéž. Zřejmě to teď vysvětluje Kanadánům. Udělali jsme, co jsme mohli, Franku.“

„Ale nic se neděje, ksakru! A ty to víš.“

Linberg přikývl. „A až se začne dít, pak už bude příliš pozdě. Ale už jsem to říkal, nemáme tu žádné pravomoce.“

„Tak proč to nevezmeme opět do svých rukou?“ zeptal se Sagadore.

„Dobrá,“ řekl Linberg a zašklebil se. „Budeme si hrát na hrdiny.“

„Myslím to vážně,“ naléhal Sagadore.

„Ty jsi blázen,“ dodal Linberg. „Zvláštní jednotky Spojených států to podělaly – a ty si myslíš, že bys to zvládl? Jde to od deseti k pěti, Franku. Vlak je jako načasovaná bomba, všude jsou dráty spojené s náložemi, o tom jsme se už přesvědčili, a podle Weslera jsou teď ve vlaku i chemické zbraně. Když jsem s ním naposledy mluvil po telefonu, říkal, že hledají v kartotéce, co je to za ženskou, aby se

přesvědčili, jestli je toho schopna. Ale já bych se vsadil, že je.“

„Tak jaké nebezpečí hrozí?“ zeptal se Sagadore našťavaně a zároveň zoufale.

„Velké,“ odpověděl Linberg. „Není to sice nebezpečí, při kterém je vyloučen tisk, ale už to působí FBI dost dlouho starosti. Stejně to jednou muselo přijít. Podle spisů, které jsem si přečetl, jde zřejmě o anthrax, botulinus a choleru. V malém množství je jejich výroba nejjednodušší. Jestliže jde o *anthrax*, jak říká Wesler, pak by došlo ke katastrofálním následkům. Britové ho ve čtyřicátých letech testovali na jednom z ostrovů u skotského pobřeží, a dodneška je tato oblast pro lidi nebezpečná. Úmrtnost lidí žijících blízko místa, kde se vyskytoval, dosahuje devadesáti procent a dá se tím zamořit rozsáhlá oblast, když se výtrusy rozšíří. A ty si skutečně troufáš píchnout do toho vosího hnízda?“

„Jestliže nám bude osud nakloněn, pak ano,“ tvrdil Sagadore sveřepě. „Kdo ti zaručí, že tihle blbci stejně anthrax nepoužijí?“

„To je otázka,“ řekl Linberg. „Ale co chceš dělat? Postavit se na koleje a zastavit vlak?“

„Vlak bude stejně muset brzo zastavit,“ řekl Sagadore. „Trochu jsem se záležitosti podíval na kloub.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Linberg.

„Lokomotiva má parní generátor, který napájí klimatizační zařízení. Táhne za sebou pěkně těžký náklad. Zřejmě byla zrovna natankovaná, když vyjela ze stanice, ale i tak jí asi dnes v noci dojde palivo. Pochybuji, že by chtěli riskovat noční jízdu, aniž by předtím doplnili pohonné hmoty. Proto budou muset zastavit.“

„Kde?“ zeptal se Linberg.

„Díval jsem se na mapu. Nejpravděpodobněji zastaví v Capreolu. Je to začátek tratě Ruel Subdivision, asi pět set kilometrů od Hořejšího jezera. V Capreolu zřejmě vykládají náklad do Toronta a připojují zde další vagóny ke kanadskému vlaku. Je tam velké překladiště, dá se tam snadno tankovat a zároveň se tam nemotá moc lidí.“

„A co když nezastaví?“

„Pak jim dojde palivo někde uprostřed lesů. Třeba v místě, kde nebudou chtít vystoupit.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Linberg.

„Až budou tankovat, naskočíme do vlaku,“ řekl Sagadore.

„My?“ podivil se Linberg.

Šéf ostrahy se zasmál. „Měl jsem pocit, že se ke mně přidáš.“

„Asi mě máš za blázna, jak se chceš dostat do vlaku? To už jsi zapomněl, že na dveřích jsou nálože?“

„Už jsem to vymyslel,“ odpověděl Sagadore. „Prohlédl jsem si plán kanadského vlaku. Jídelní vůz je starý typ vagónu Budd Vista s vyhlídkovými okny. Naši teroristé jsou sice jedničky, ale zřejmě přehlídli dveře, které se dříve používaly k vyhazování odpadu přímo ven z vlaku. Jsou hned za pultem, člověk by si myslel, že jsou od skříňky se zásobami. Pravděpodobně se už léta nepoužívají – dělali je ještě v době, kdy se na ekologii moc neohlíželo.“

„Kecáš,“ řekl Linberg, ale začalo ho to zajímat.

„Ne, nekecám,“ zavrtěl hlavou Sagadore. „Jsou asi čtyřicet pět centimetrů vysoké a metr široké. Člověk se jimi snadno protáhne, potřebuje k tomu jen páčidlo.“

„A ještě hodně štěstí,“ dodal Linberg. „A co se stane, když budeš zrovna páčit dveře a terorista bude za nimi?“

„Nebudou tam. Budou hlídat venku, protože se budou bát útoku zvenčí. Všichni budou venku před vlakem a na druhé straně, než ze které přijdeme.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože Kanadčané mají stejný systém jako my. Když jede vlak z východu na západ, tankuje z pravé strany, zatímco když jede opačně, doplňuje pohonné hmoty zleva. Pumpy jsou k tomu tak přizpůsobené.“

„Jsi si jistý?“

„Zkontroloval jsem si to. Chytil jsem jednoho průvodčího, který pracuje na této trati už dvacet pět let. Nádraží je vpravo a většina kolejí je vlevo. Budou tedy očekávat útok od nádraží. Podle průvodčího je nalevo otevřené prostranství a na konci depa je husté křoví. Skupina vojáků by se v něm neschovala, ale když tam dorazíme před nimi, my dva se v něm ztratíme.“

„A jak se dostaneme na místo dřív než vlak? Jak je to daleko od Montrealu?“

„Kolem pěti set kilometrů. Na letišti v Dorvalu na nás čeká pilot s Piper Navaho, který nás do dvou hodin dopraví do Sudbury. Otamtud je to do Capreolu jen čtyřicet osm kilometrů po silnici. Kdybychom ihned vyrazili, do půlnoci tam můžeme být.“

„Na tos přišel na procházce?“ zeptal se Linberg.

Sagadore přikývl. „Už mě nebavilo jen tak lelkovat.“

„Kdy má vlak dorazit na nádraží?“

„Někdy mezi druhou a třetí hodinou ranní. Máme tedy dost času.“

„O.K.“ přitakal Linberg. „Předpokládejme, že to stihneme do Capreolu, schováme se v křoví, počkáme na vlak a dostaneme se do něj. Co bude potom? Podle mého odhadu je ve vlaku devět teroristů. To znamená, že budeme dva na devět ozbrojených teroristů, a my zbraně nemáme.“

„Mám v kufru svůj revolver S&W,“ řekl Sagadore.

„Ty sis s sebou vzal zbraň?“ zeptal se Linberg. „To je ale nelegální.“

Šéf ostrahy pokrčil rameny. „Stejně tak je nelegální náš plán.“

„Tvůj plán. A myslel jsi taky na konce?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Sagadore. „Bude mě to stát místo. Jestli to vyjde, nikomu to nebude vadit, a jestli to nevyjde, stejně budeme s největší pravděpodobností mrtví. Když si to vezmeš, Waltře – jsme vlastně jediní, kteří se do toho můžeme pustit. Všichni ostatní jsou svázáni byrokratickým systémem. Já jsem jen zaměstnanec společnosti Amtrak a ty už stejně nepracuješ u FBI, takže vlastně nebudeme nikoho zastupovat, budeme jednat jako soukromé osoby –“ Na chvíli se odmlčel a mírně se usmál a dodal: „Téměř.“

„To je šílenství,“ mumlal Linberg.

„Ne, není,“ řekl Sagadore. Vstal a začal chodit od židle k oknu a zpátky. „Je to nutnost. Když mně došlo, že se Shenkerová a její kumpáni vydají do Kanady, věděl jsem, že jsme v pěkném průšvih. Měl jsi pravdu. Tyhle lidi jsou chytrý a vědí přesně, co chtějí. Všichni se jich bojí. Než se úřady rozhoupou, bude po všem. Musíme něco udělat, a to ihned.“

„A riskovat naše životy,“ dodal Linberg.

„To máš pravdu,“ odpověděl Sagadore. „Nebude to poprvé. Pokud jde o mě, budu jen dělat svoji práci. Mým úkolem je chránit vlak a

lidi v něm, kromě federálních peněz. Říkej si tomu profesionální čest, jestli chceš.“

To zní trochu otřepaně,“ řekl Linberg.

„Možná,“ odpověděl Sagadore. „Ale je to pravda.“ Zastavil se a pohlédl na bývalého agenta FBI. „Myslel jsem si, že máš na to stejný názor.“

„Ty chceš, abych měl výčitky svědomí, kdybych s tebou nešel, že jo?“ řekl Linberg. „Už jsem moc starej na to, abych se nechal zlákat frázemi jako ‚povinnost nade vše‘. Užil jsem si toho dost u FBI.“ Pak se usmál. „Na druhý straně nejsem tak starej, abych ztratil svůj lovecký instinkt. Chci ty lidi dostat, až se na ta třesu.“

„Tak půjdeš do toho?“ zeptal se Sagadore.

„Jsem starej blázen. Už bych měl mít rozum, ale půjdu do toho.“

6

Annalise Shenkerová seděla úplně vzadu ve voze *Tremblant Park* a dívala se na rádio, které měla před sebou na konferenčním stolku. Jako ve všech ostatních vagónech i tady byly rolety stažené. Matné osvětlení zakrývalo únavu, která se začínala zračit na tváři teroristky. Spolu s ní seděla ve voze Paulette Baxterová, stále oblečená do uniformy VIA, Mohamed Kawi a Dieter Haas. Lisa Ruffiová procházela vlakem a hlídala cestující a Amal Akbar hlídkoval před vyhlídkovým vozem. Raoul Attendera držel stráž opodál ve vyhlídkové části vozu *Tremblant Park*. V kabině lokomotivy byla Sheila Tengová a řídila vlak. Jacquese Cyr jí asistoval a zároveň hlídal, jestli nehrozí odněkud nebezpečí. Všichni teroristé byli napojeni na komunikační centrum, které řídil Mohamed Kawi z lůžkového kupé B ve voze *Tremblant Park*, vedle obývacího pokoje, kde teď byli umístěni diplomaté.

„Kdes našel rádio?“ zeptala se Shenkerová.

„V lůžkovém kupé B, které bylo v prvním lůžkovém voze Amtraku,“ řekl Dieter Haas, jehož přízvuk měl silný nádech chrčivé holandštiny. „Podle seznamu cestujících, který jsem si vzal od vlakvedoucího Amtraku, bylo kupé rezervováno na jméno W. Sparling.“

„Ještě něco?“ zeptala se Shenkerová. „Nějaká zavazadla?“

„Žádná,“ řekl Haas a zavrtil hlavou. „Našli jsme jeden z ventilátorů – poškrábaný. To je všechno.“

„Anténou?“ snažil se uhodnout příčinu poškození Mohamed Kawi. Holanďan pokrčil rameny. „*Vielleicht*. Možná.“

„Zase naši známí,“ řekla Shenkerová, hodila vlasy dozadu a stočila je do drdolu. „Už jsme na ně zapomněli.“

„O kom to mluvíš?“ zeptala se Paulette Baxterová. „Jací známí?“

„Někdo se pokoušel ukrást zásilku peněz. Alespoň to tak vypadá,“ odpověděla Shenkerová. „Skoro nám všechno překazili.“

„Proboha!“ zvolala Baxterová. „O koho jde?“

„Nevíme,“ odpovídala Shenkerová trpělivě. „To se právě snažíme zjistit. Mají-li rádio, bude to pro nás horší. Možná, že posílali ven zprávy o tom, co se tu děje.“

„To je dost nepravděpodobné,“ řekl Mohamed Kawi. „Takové rádio má omezený dosah. Ale stejně pro nás tihle lidi představují nebezpečnou neznámou. Musíme je najít co nejdřív.“

„To nebude snadné,“ řekl Haas. „Ve vlaku je asi pět set lidí. Nejsou nijak rozdělení, jsou všichni pohromadě jako v dobytčím voze. A my máme důležitější věci na práci, ne?“

„Možná, že máš pravdu,“ řekla Shenkerová. „Ale mně se to nelíbí.“ Podívala se na hodinky a zamračila se. „Jak dlouho máme do místa, kde budeme tankovat?“ zeptala se a obrátila se ke Kawimu.

„Tři hodiny, možná trochu méně,“ řekl Libyjec. „Před chvilkou jsem mluvil se Sheilou. Říkala, že nejsou žádné problémy. Zdá se, že mé poslední varování úřadům zabralo. Trať je volná, jak jsem požadoval. Nebude nám nikdo bránit.“

„V pořádku,“ řekla Shenkerová. Na chvilku zavřela oči a mačkala si nos mezi palcem a ukazováčkem. „To kývání vlaku a hluk mě znervózňuje,“ řekla pomalu. Otevřela oči a podívala se na své kumpány. „Na vás to má asi stejný účinek. Je mi jasné, že nervová zátěž, kterou musíme vydržet, je velká. Ale ještě nejsme u konce a nesmíme udělat chybný krok. Teď není na místě dělat chyby nebo ztrácet nervy. Abychom to dovedli do zdárného konce, musíme si udržet chladnou hlavu, i když svět okolo nás bude zmatený. Jestli se nám to povede, lidi si nás budou dlouho pamatovat a tento převrat se

vepíše do dějin jako převrat století.“

7

Harry Maxwell stál v malém záchodě vagónu Daynighter společnosti VIA, čelo měl opřené o okno, které bylo zamalované, aby nebylo vidět ven. Monotónní hluk kol mu rval uši. Někdo před chvilkou klepal vztekle na dveře, ale pak to vzdal a šel hledat úlevu jinam. Harry byl alespoň na krátkou dobu sám se svými myšlenkami. V přeplněném vlaku našel člověk samotu jen zázrakem.

Chvilku stál a kochal se pocitem chladu, který prostupoval jeho čelem, a potom se posadil na záchodovou mísu, zapálil si cigaretu a hleděl na kovový strop nad sebou. Na jednom zeleném nýtě seděla moucha. Harry se usmál, protože ho napadlo, zda si toto miniaturní stvoření uvědomuje, že je také rukojmím bezohledných teroristů. Harry si dal šluka a pak před sebe natáhl ruce a pozorně se na ně díval.

Třásl se a nebylo to jen díky houpání vlaku. Mírné chvění bylo částečně výsledkem únavy, která na něho začala dopadat, a dílem z nervového napětí. Tušil, že během akce bude mít strach, ale kdyby probíhalo vše podle plánu, bylo by to už dávno za nimi. Kladl si otázku, jak dlouho vydrží lidská psychika a tělo stres, kterému je vystaven. Podíval se na hodinky. Bylo půl jedenácté. Uplynulo dvacet čtyři hodin od chvíle, kdy nastoupil ve Washingtonu do vlaku Night Owl, a za tu dobu nespal víc než několik hodin. Ani v nejmenším nepochyboval, že nestane-li se něco během krátké doby, vybuchne jako přefouknutý balón.

A netýkalo se to jen jeho. Cestou ve vlaku Amtraku měli všichni nervy napjaté a situace nebyla růžová. Když se k nim ale připojil kanadský vlak, počet cestujících se zdvojnásobil a situace se ještě zhoršila. Zásoby potravin začaly docházet a pitná voda už tekla jen úzkým pramínkem. Strach zřejmě lidi vysušil, a proto potřebovali doplňovat zásoby tekutin.

Harrymu se podařilo obsadit kupé v prvním lůžkovém vagóně, který byl za jídelním vozem, takže měli trochu soukromí. Ale šest lidí v malém prostoru vyvolávalo neustálé napětí, a tak si zvykli

střídat se každých patnáct minut na toaletě, aby byli chvílku sami. Tentokrát byl na řadě Harry. Začal si klást otázku, zda relativně čerstvý vzduch a pár minut strávených o samotě stojí za to. Vzduch na chodbách nebyl o moc lepší a lidé v přeplněných uličkách a vagónech mu připadali jako noční můry z Felliniho filmů. V sedmi vozech, které byly původně určeny pro polovinu cestujících, se tísnilo šest set lidí. Téměř všichni byli vystrašení, někteří byli na pokraji hysterie. Děti plakaly, lidé kvíleli. Zápach, který se šířil kolem, svědčil o tom, že jeden záchod je zřejmě ucpaný. Několik lidí vypadalo, jako by spalo, ale většině nedal strach a ostré světlo spát. A zřejmě se situace ještě zhorší.

Harry rozšlápl cigaretu na podlaze, opřel se zády o stěnu a zavřel oči. Šest set lidí cestovalo tímto vlakem, a kdyby se plán zhatil, spousta by to odnesla. Jestliže se Mottbrown mylí, nebo něco selže, z vlaku se stane pohřebiště.

Podle obrylého nadšence pro modelové vláčky měla tato souprava brzo tankovat, protože dohromady s vlakem Amtraku teď táhla přinejmenším šestnáct vozů. Howard typoval, že to bude u Capreolu, místa ležícího východně od Hořejšího jezera. Harry si zachovával pojem o čase podle rytmických otřesů vlaku, když přejížděl napojení dvou kolejnic. Z toho vypočítal přibližnou rychlost a pravděpodobný příjezd do Capreolu, kam měli podle něho dorazit mezi druhou a třetí hodinou ranní. Za předpokladu, že se mezitím nic nestane, měli zahájit svou akci v Capreolu. Howard odhadoval, že tankování pohonných hmot potrvá asi patnáct až dvacet minut. Harry i Kettering, který se k nim přidal, se shodli na tom, že teroristé budou při tankování ostražití, ale zároveň budou i zranitelní. Mottbrown je ujistil, že dva lidé musí být u doplňování pohonných hmot. Další dva, možná i více, budou hlídat. Alespoň jeden bude v kabině lokomotivy a dva ve vyhlídkových vozech, takže jich nezbude moc na hlídání cestujících ve vlaku. Kromě toho se nezdálo pravděpodobné, že by se teroristé zabývali lidmi ve vlaku. Jejich hlavní zájem se zřejmě soustředí na útok zvenčí. Ketteringova zbraň, ve které měl pět nábojů, sice moc neznamenala, ale byla lepší než nic. Předtím nebyli vůbec ozbrojeni. Kdyby měli štěstí, mohli by se zmocnit další zbraně od teroristy, ale s tím Harry nepočítal.

Povzdechl si a vstal. Někdo se zoufale snažil otevřít dveře. Byl čas jít. S rukou na klice dveří se zarazil. Hlavou mu probleskla myšlenka, že ještě včera byl zločincem a dnes se stal rukojmím. Čím bude zítra? Svobodným člověkem?

Nebo z něho bude mrtvola?

8

Krátce po únosu vlaku vládl mezi cestujícími duch přátelství. To je obvyklá reakce lidí na takové situace, ale jak plyne čas, postupně se začne soudržnost vytrácet a je nahrazena nakažlivým pocitem deprese, která vede až ke ztrátě osobnosti. Rukojmí nemůže ovlivnit běh věcí, a když si uvědomí svoji nemohoucnost, stáhne se do sebe a vnímá jen autoritativní příkazy lidí, kteří ho ovládají. V tomto vlaku, který projížděl hlubokými lesy severního Ontaria, to nebylo jiné.

Ruku v ruce s psychickým stresem se zhoršoval i fyzický stav rukojmí. Spousta starších cestujících, která už nemohla snést zátěž, si začala stěžovat na bolesti v hrudníku a jiné neduhy. Některé z nich, kteří měli srdeční potíže, přestěhovali do již zcela přeplněného zdravotního vozu. Část byla přemístěna do dalšího vagónu, který musel být přeměněn na pojízdnou nemocnici. Zásoby léků, které nebyly velké, teď téměř docházely, a cestující, kteří byli zraněni při explozi, byli v agónii. Vozy Amtraku se začínal šířit odporný zápach, protože odpadové rezervoáry na toaletách, kterými byly vozy vybaveny, byly plné. I ve vagónech společnosti VIA byla obdobná situace. K tomu všemu začínala docházet pitná voda, zásoby potravin se tenčily a v několika vozech bylo nesnesitelné horko, protože klimatizace selhala. Ve vlaku sice byli údržbáři, kteří ji mohli opravit, ale nikdo z nich se nechtěl přiblížit k rozvaděči, kde byly umístěné dózy s anthraxem, takže se stejně nic nedělo.

„Harry, prokrista, jseš tam?“ ozval se Dannyho hlas, který zněl vystrašeně.

„Jo, jsem tu,“ zamumlal Harry a otevřel dveře toalety. Okamžitě ho do nosu udeřil zápach. Automaticky začal dýchat ústy. „Co se děje?“ zeptal se přítele.

„V jednom voze nějakýmu chlápku přeskočilo. Našel někde nůž a vyhrožuje každému, kdo se jen k němu přiblíží.“

„Ksaku! To nám tak ještě scházelo,“ ulevil si Harry a hlas se mu lámal únavou. „Pokusil se ho někdo zneškodnit?“

„Nejde to,“ zavrtěl hlavou Danny. „Zabarikádoval se u jednoho rozvaděče a vyhrožuje, že prořizne dózu s bacily.“

„Co chce?“ zeptal se Harry.

„Chce, aby ho pustili ven,“ odpověděl Danny. „Chce vystoupit z vlaku.“

„Pak to není takový blázen,“ zavrčel Harry.

„Teď není čas na vtípky,“ řekl Danny. „Ten chlap je šílenější. Jestli něco neuděláme, všechny nás zabije.“

„Co na to říká Mark?“

„Chce ho samozřejmě zastřelit,“ odpověděl Danny a našpulil rty. „Co můžeš čekat od vojáka?“

„Uklidni se, Danny. Víím, že nemáš vojáky moc rád, ale Mark ti nikdy nic neudělal. A co na to Kettering?“

„Ten polda? Říká, že máme počkat, jak se to vyvine. Chtěli jsme vyklidit vagón, ale ten chlápek říká, že jestli se někdo pohne, strhne dózu ze zdi.“

„A co naši přátelští vězňové?“ zeptal se Harry.

„Ještě to nevědí. Musíme udělat něco dřív, než na to přijdou. Jestli ho tam najdou, zastřelí ho a s ním možná i spoustu dalších lidí.“

„Tak co mám dělat?“ zeptal se Harry unaveně. „Probůh, já ho přeci nepřemluvíím, aby toho nechal.“

„Tak se aspoň pojd' podívat. Prosím.“

„Tak jo.“

Když prošel Harry třemi vozy, měl pocit, jako by vstoupil do scény ze Soumraku Bohů. Vagón – který byl předtím územím nikoho – byl teď přeplněn. Tváře cestujících byly bledé a vypadaly nezdravě v matném světle, které pronikalo roletami. Oba záchody přetékaly a zápach, který se kolem šířil, byl téměř nesnesitelný. Harry se dusil. Vykročil s Dannym v patách. Jeho pohled se stočil do uličku vagónu. Všichni mlčeli, jen jedno dítě uprostřed vozu plakalo v matčině náručí. Za ním stál u rozvaděče hubený muž s pleší. Na sobě měl bílou zmačkanou košili, na které byly propocené fleky. V jedné ruce

opřené o okno, které bylo za ním, držel velký kuchyňský nůž. Druhou rukou se dotýkal dózy ve velikosti termosky, která byla připevněna k rozvaděči. Otevřené dveře rozvodné skříně při každém výkyvu vlaku bouchly do stěny.

Harry zvedl ruku a setřel si pot, který mu vyvstal na tvářích. Klimatizace už dlouho nefungovala.

„Prokrista,“ zamumlal. „Tady je horko jak v pekle.“ Zamžikal a znovu se rozhlédl po vagóně. „Kde jsou Mark a Kettering?“

„Odsud nejsou vidět,“ řekl Danny. „Cavendish je schovaný mezi sedadly ve druhé řadě vpředu a policajt sedí přes uličku.“

„Myslím, že má Mark pravdu,“ řekl Harry. „Nezbavíme se ho jinak, než že ho zastřelíme.“

„Polda je proti tomu. Myslí si, že až teroristi uslyší výstřel, odneseme to všichni. A má pravdu.“

„Tak co navrhuješ?“ zeptal se Harry. Vlak vjel do ostré zatáčky a i ze vzdálenosti dvaceti čtyř metrů uviděl Harry, jak ruka šílence sevřela dózu.

„Ještě jedna taková zatáčka a strhne dózu a hodí nám ji do klína,“ zašeptal Danny.

„Kdo je to?“ zeptal se Harry.

„Jmenuje se Hafner. Bob Hafner. Kettering se to dověděl od jednoho cestujícího.“

„Ví někdo, proč to udělal?“ zeptal se Harry.

„Začal se prát s člověkem, co seděl vedle něho, protože mu rozbil brýle. Jak to tak vypadá, je bez nich slepej jako patrona. Hafner se pak zvedl a šel do jídelního vozu. Když se vrátil, držel v ruce nůž a ohrožoval ho. Ten od té doby leží na zemi a nehýbá se. Nikdo neví, co mu je, ale za posledních deset minut ze sebe nevydal ani hlásku.“

„Je mrtvej?“

„Možná, nebo tam jen tak leží, aby na sebe neupozorňoval,“ řekl Danny. „Hafnerova krátkozrakost může být naší výhodou. Proto taky nezareagoval, když jsme sem vešli. Tak daleko nevidí. Jinak bych nemohl vyklouznout ven a dojít pro tebe.“

„Ostří nože je asi třicet centimetrů dlouhé,“ poznamenal Harry. „I kdyby byl úplně slepej, musel by nás trefit, Danny.“

„Takže šachmat? Co se stane, až se objeví naši žalárníci? Budeme

v pasti.“

„To už jsme,“ řekl Harry a pokrčil nos. Pak si povzdechl. „O.K. Půjdu tam a promluvíím s ním. Ty se budeš držet za mnou, aby tě neviděl. Až budu u něho, vrhni se na zem a doplaz se ke Ketteringovi. Já něco vymyslím, ale až to začne smrdět, ať Kettering vystřelí. Pochopils to?“

„O.K.“

Vydali se kupředu. Harry se oběma rukama přidržoval opěradel u sedadel. Koutkem oka pozoroval cestující, kteří seděli přikovaní k sedadlům a oči měli vypoulené strachem. Ve voze vládlo ticho, jen hukot kol byl slyšet. Dokonce i dítě přestalo křičet. Když se Harry přiblížil na deset metrů, muž s nožem v ruce si ho poprvé všiml. Ztuhl, namířil nůž na Harryho a tvářil se, jako by ho chtěl probodnout. Druhá ruka sevřela dózu.

„Kdo je to? Kdo je tam?“ zvolal. Harry se zastavil. Danny Pendergast se vrhl na zem a začal se plazit dopředu. Muž ho nemohl zahlédnout. Harry se díval na muže a nevšímal si Dannyho.

„Jmenuji se Harry Maxwell, pane Hafnere. Dověděl jsem se, že chcete vystoupit.“

„To taky jo, to taky jo,“ vyhrkl muž. „To je neslýchané. Sprosté, Mám své povinnosti. Ano, ano. Mám povinnosti. Joanne si bude určitě dělat starosti.“

Nesmysl, pomyslel si Harry. „Jsme všichni na stejný lodi, pane Hafnere,“ přerušil ho opatrně Harry. „A všichni máme strach. Ale takhle si nepomůžeme.“

„Promyslel jsem si to! Víím, jak se dostat ven!“ řekl jedním dechem muž. „Všichni se odsud můžeme dostat. Rozbiju okno. Kufrem. Ani si toho nevšimnou.“

Harry tušil vpředu ve voze nějaký pohyb. Ohlédl se a uviděl tam stát teroristku. Polkl a podíval se opět na Hafnera.

„Položte ten nůž, pane Hafnere. Ted' hned,“ požadoval. Šílený muž krátkozrace zamžikal a potom se rozchechtal, až se zalykal. Harry viděl, jak se otevírají dveře a ztuhl. Žena měla v ruce malý samopal. Podíval se jí do očí a žaludek se mu sevřel. Měl stejný pocit, jako když si kobra vyhlídne svou obět. Pohled krasavice byl prázdný a jediné, co se v něm zračilo, byla krvelačnost.

„Hafnere! Ten nůž!“ udělal Harry poslední pokus. Muž si ho vůbec nevšímal a chechtal se dál. Harry ztuhl, když žena vstoupila a pohrávala si se zbraní. Prošla lehkým krokem kolem toalety. Houpání vlaku jí zřejmě vůbec nevadilo. Muž ji stále nemohl vidět. Bez přemýšlení se Harry vrhl dopředu na muže, který začal šermovat nožem.

„Jděte pryč! Jděte pryč!“ řval a neobratně mával nožem. Harry ustoupil zpátky, aby udělal teroristce místo. Shenkerová si jedním ladným svihem připravila zbraň. Harry se díval, jak položila štíhlý prst na spoušť a dvakrát stiskla. Hafnerova tvář prozrazovala údiv, když kulky našly svůj cíl.

Nůž mu vypadl z ruky. Hafner zavrával. Teroristka k němu dvěma kroky přistoupila a uvolnila ochabující prsty, které svíraly dózu. Pak padl na zem. Shenkerová ustoupila o krok zpátky, urovnala si u boku zbraň a mrtvolu si vůbec nevšímal. Chvilku pohlížela na Harryho.

„Zahrál jste si teď na hrdinu,“ řekla. „Hrdinství je jen pro blázný. Měl byste si to zapamatovat. Ale stejně vám děkuji za snahu.“ Jednou nohou kopla do Hafnerova mrtvého těla. „Ten muž je mrtvý a ten druhý, co leží tamhle na zemi, zřejmě také. Odstraňte jejich těla.“

Svoje slova ztvdila pevným pohledem do Harryho očí, pak se otočila a odešla stejnou cestou. Hafnerova smrt pro ni zřejmě nebyla ničím víc než nepříjemnou epizodou. Harry klesl do sedadla vlevo a matně vnímal, jak se Danny a Kettering zvedají ze svých úkrytů opodál. Násilí, kterého byl před chvilkou svědkem, z něho vyčerpalo veškerou sílu. Měl pocit, jako by mu oči teroristky vpálily do lebky dvě velké díry.

„Ó, Bože,“ zašeptal. „Víc už nesnesu.“

PŘEDĚL

Někdo kdysi řekl: „Blázni se hrnou tam, kam se andělé neodváží vkročit.“ A měl pravdu. Byli jsme blázni a Capreol v Ontariu nebyl místem, kde byste mohli najít anděla, ani náhodou

– Harry Maxwell

Z interview pro časopis Playboy

XI

Úterý 28. června

Čas: 3.13 hodin ráno východního letního času

Vzdálenost: 1 274 mil/ 2 050 km

1

Kdyby Harry Maxwell a ostatní rukojmí ve vlaku mohli vidět, co se děje za okny vagónů, všimli by si pomalé, ale nezvratné změny, která nastala v okolní krajině. Někdo s podobnou povahou jako Harry by mohl utrousit poznámku, že zároveň se zhoršením situace uvnitř vlaku se změnil charakter míjející scenérie, která byla čím dál tím méně civilizovaná.

Většinu trasy se pohybovali územím, které bylo po staletí ovládáno člověkem, a nějaký druh lidského příbytku byl vždy poblíž. Ale teď se to změnilo. Asi prvních sto kilometrů poté, co vyjeli z Ottawy,

byly stále okolo tratě farmy a různá obydlí a řeka Ottawa se vinula poblíž. Když se však vlak stočil na severozápad přes řeku Chalk a Mattawu, krajina se začínala zvedat, v okolí se objevily husté cedrové lesy a tu a tam bylo vidět jezero. V dálce po pravé straně vlaku se tyčilo Laurentideské pohoří. Podle indiánských legend se krajina nazývala Nipissing, což znamená země čarodějnic, zatímco méně romanticky založení geologové ji nazvali Mattawa Fault – rozsedlina. Údolí vzniklo zlomem před šesti sty milióny let a bylo známé díky nalezišti okru na jižním okraji žulového masívu, který se nazývá Kanadský předěl.

Nádraží na hlavní trase vlaku byla všechna neosvětlená, protože všude už věděli, co se děje. Nikdo neučinil žádný pokus vniknout do vlaku nebo ho napadnout, a tak mohl kolos projíždět nerušeně houstnoucí tmou osmdesátikilometrovou rychlostí, což byla asi maximální rychlost, které mohl dosáhnout v tak členitém terénu.

Přestože se žádná akce nekonala, vlak byl ostře sledován. Výzvědná jednotka z kanadské základny v Petawawě sledovala vlak, jak projíždí z dosahu dělostřeleckého tábora, a ontarijská policie se sídly v Renfrew, Chalk River a North Bay byla také ve střehu.

Moc toho ale neviděli. Vlak vypadal jako přízrak, který se táhl krajinou. Okna byla neosvětlená, rolety stažené, světla na lokomotivě byla vypnutá. Lokomotiva nikdy nezahoukala, jen hluk kol byl občas slyšet, pak ustal, jako by tam vlak nikdy neprojížděl.

Byla už noc, když vlaková souprava dorazila do North Bay na východním okraji jezera Nipissing. Objela město a vydala se na trasu Canadian Pacific. Vlak na chvíli zastavil, aby mohl Jacquese Cyr odemknout výhybky a nastavit je pro severní trasu. Nikdo si toho nevšiml, protože výzvědná letadla musela být před půl hodinou odvolána pro houstnoucí mlhu a kvůli nebezpečí, že by se pro špatnou viditelnost mohla zřítit do rozlehlých lesů, které se rozprostíraly na sever k James Bay a směrem na jih k Huronskému jezeru. Byla to plocha větší než celý stát New York a hustota obyvatelstva tam byla přibližně stejná jako v Mongolsku. Před nimi nebylo nic než nekonečné lesy, do kterých člověk jen stěží pronikl. Zeměměřič, který před sto lety tuto oblast mapoval, ji popsal jako „krajinu plnou děsu s neúrodnou půdou, kterou bychom jinde na

Zemi jen těžko hledali, krajinu, kde skalnatá žebra se občas tyčí z hluché půdy a připomínají kostru tlící v zemi. Zemi rozbrázděnou jámami, kde se utvořily rozlehlé bažiny, které pohltí tuny odpadu, než se utvoří pevný podklad pro stavbu silnice.“ Během posledního století se nestalo nic, co by změnilo charakter krajiny.

Wesler, inspektor FBI, který přijel do Montrealu s Frankem Sagadorem a Walterem Linbergem, teď seděl u jídelního pultu na centrálním nádraží a popíjel kávu, přitom se dloubal v něčem, co vzdáleně připomínalo dánský koláč se skořicí. Poslední schůzka sice skončila před dvěma hodinami, ale Wesler nemohl pro starosti usnout. Proto opustil svůj hotelový pokoj a sešel dolů do nádražní haly, která teď zela prázdnotou. Jeho jedinou společnicí byla číšnice a zametač, který dělal svou práci.

Wesler se otočil na vysoké chromové židli s vinylovým polstrováním a opřel se zády o jídelní pult. Popíjel kávu a jeho pohled spočinul na závěsných hodinách, které visely v hale asi sto metrů od něho. Ukazovaly 3.21 hodin. Podle odhadu centrálního dispečinku v Montrealu se vlak blížil ke Capreolu, kde měl tankovat.

Na pracovních schůzkách se nic nevyřešilo, jen se víc zatemnila už tak dost komplikovaná situace. Wesler byl pro okamžitou akci, ale nikdo ho nepodpořil. Kanadská jízdní policie a vojsko zřejmě čekaly, až teroristé opustí vlak. Z neznámého důvodu se předpokládalo, že teroristé neublíží cestujícím, ale Wesler na to nespolehal. Kanadské i zástupci ministerstva zahraničních věcí Spojených států se sídlem v Ottawě tvrdili, že nebudou riskovat žádnou akci vzhledem k potenciálnímu nebezpečí použití anthraxu. Teroristům bude povolen volný pohyb a poté, co opustí vlak, budou sledováni. Orgány zasáhnou teprve tehdy, až si budou stoprocentně jisty, že neohrozí ani rukojmí, ani obyvatelé v okolí. Do té doby se nic nepodnikne. Jen týmy v Capreolu, Sioux Lookoutu a Winnipegu, které jsou na severní trase, budou vlak sledovat, aby zjistily, zda neodbočil na jižnější trasu do Thunder Bay a Kenory. Všeobecně se předpokládalo, že teroristé opustí vlak někde mezi Capreolem a Winnipegem. Proto byla poslána velká výzvědná letadla do Thunder Bay, aby zahájila pátrání, jakmile se rozední. Ontarijská policie se sídly v Gogamě, Folyetu, Hornepayneu, Nakině, Armstrongu a Sioux Lookoutu byla

vedena v pohotovost, protože byla nejbliž hlavní trase.

Wesler to vůbec nechápal. Na obyčejné silniční mapě okolí Ontaria mu ukázali, kudy vede trasa vlaku. Byla na ní také jasně vyznačena místa, kde měla kanadská armáda a policie základny. Teroristé je tedy také mohli vidět, takže bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by se pokusili utéci touto cestou. Stejně absurdní bylo přemístit jednotky do Winnipegu a Thunder Baye. Dosud dělali teroristé všechno pro to, aby se vyhnuli velkým městským celkům. Wesler proto pochyboval, že by teď změnili svoji strategii.

Když se poprvé začalo uvažovat o možnosti, že by teroristé mohli uniknout do severního Ontaria, zdálo se, že je to logické. Ale čím víc o tom Wesler přemýšlel, tím méně o tom byl přesvědčen. Aby mohli uprchnout, museli by mít někde schované letadlo. Aby se vyhnuli radarům, museli by letět hodně nízko, ale kam by potom vlastně letěli? Na sever už byl jen polární kruh, a kdyby se vydali na jih, přiblížili by se velkým městům Spojených států. Wesler si byl proto jistý, že pouť vlaku Night Owl ještě zdaleka není u konce.

Agent FBI se opět otočil na židli, nechal u prázdného šálku spropitné a vydal se přes halu k tunelu, který ho dovedl k hotelu Queen Elizabeth. Rozhodl se, že hned ráno zavolá Linbergovi a promluví si s ním o situaci. Kdyby to vypadalo, že se nechystá žádná akce, požádá, aby byl z případu odvolán. Po téměř dvaceti letech služby u FBI měl čich na fiasko, a tento případ smrděl až do nebe.

2

„Jak je to daleko?“ zašeptal Harry. Jeho hlas nebyl téměř slyšet přes hučení ventilátoru. Malý ventilátor s gumovými lopatkami jen mírně províval okolní vzduch, ale bylo to lepší než nic. Mottbrown, který byl shrbený u země, se díval ven centimetrovou dírkou v roletě, která kryla okno.

„Tři kilometry,“ zašeptal. „Právě jsme minuli sloup a zpomalujeme.“

„Ticho!“ napomenul je Mark Cavendish, který seděl u pootevřených dveří vedoucích na chodbu. „Někdo jde!“

Howard Mottbrown dal roletu opatrně na své místo a všichni v

kupé si lehli a dělali, že spí. Harry se musel držet, aby neotevřel oči, když slyšel míjející kroky, ale raději počkal, až uslyší, jak se vzdálené dveře otevírají a pak zase zavírají.

„Viděls něco?“ zeptal se, když už si byl jist, že jsou pryč. Cavendish se vzpřímil a zkontroloval, jestli není někdo za dveřmi. „Jo,“ řekl a vrátil se do kupé. „Jsou tři. Ta kočka, Němec a jeden Arab.“

„Projdou dveřmi, které prorazil výbuch,“ uvažoval Pendergast. „Tak nebudou muset manipulovat s náložemi.“

„To dává smysl,“ souhlasil Harry. „Ale kolik jich je dohromady?“

„Neviděl jsem druhého Araba nebo toho, co vypadá na Španěla,“ řekl Adrian Tucker. „Možná jsou ve vyhlídkovém voze.“

„A toho muže, co nastoupil v Montrealu a šel dopředu s vlakvedoucím, hned jak jsme vyjeli ze stanice. Ještě se nevrátil, takže asi zůstal v kabině lokomotivy.“

„Pak už nám zbývá jen ta Italka a ta ženská, co měla na sobě uniformu VIA. Zřejmě budou v zadním vyhlídkovém voze,“ řekl Cavendish. „To budou asi všichni, ledaže bysme někoho přehlédli.“

„O.K.“ řekl Harry. „Howard říká, že dva lidi zvládnou zaplňování vlaku a jeden stačí jako strážce. To bude asi ta krasavice. Je chytrá, takže bude stát hodně blízko u vchodu, kdyby se náhodou něco stalo.“

„Mají to dobře vymyšlený,“ řekl Norm Kettering a opřel se o stěnu kupé, aby si udělal pohodlí. „Dva vpředu, dva vzadu, a dva chlapi v horních patrech vyhlídkových vozů. Ty by viděli každého, kdo by přicházel.“

„Zvenku, ale ne zevnitř,“ řekl Harry.

„Tak jak to naplánujeme?“ zeptal se Kettering.

„Musíme dostat toho chlapa v prvním patře vyhlídkového vozu,“ odpověděl Harry. „Jak už jsme to navrhovali. Jestli ho dostanem, můžeme kontrolovat celou zadní část vlaku a oni budou mít ozbrojence vpředu. Pak už si jen musíme dát pozor na ty dva v zadním vyhlídkovém voze a na toho chlapíka, který je v horním patře dalšího vyhlídkového vozu.“

„Který má zřejmě samopal,“ mumlal Daniel.

„To je jedno, co má,“ řekl Harry. „Vsadím se, že budou podělaný

strachy, až začne střelba, a pak bude vlak náš. Pro ně to bude stejně těžký dostat se nám na kobyliku jako pro nás.“

„Tak to risknem?“ zeptal se Kettering.

„Dokud někoho nenapadne něco lepšího,“ řekl Harry. „Jediná potíž je, že se musíme postarat, aby nešli z vyhlídkovýho vozu dopředu. Pokaždý, když jsem je zahlídl, měli u sebe vysílačky. Ten chlapík v předním vyhlídkovém voze by jim mohl dát echo dřív, než ho sejmeme, a pak bysme je měli na krku.“

„Tak ho odpravíme potichu,“ ozval se Cavendish z pološera. „Jak to uděláme?“ zeptal se Daniel.

„Tímhle,“ řekl vietnamský veterán a zvedl pravou ruku. Dvojité hák se zaleskl v přítmí chodby.

„Prokrista!“ zašeptal Harry.

„Krutý,“ řekl Cavendish. „Ale účinný.“

„Když se ti to povede,“ mumlal Daniel.

„Světla ve vyhlídkovém voze nebudou svítit,“ odpověděl Cavendish. „Jinak by neviděl, co se děje venku. A pak mě bude krýt hluk vlaku.“

„Zaútoč na oči,“ řekl Kettering klidně. „Tyhle háky nejsou dost ostrý, aby se dostaly přes šaty, možná že by ani neroztrhly kůži. Tak mu je zabodni do očí a trochu si tam s nima pohraj. To ho asi hned nezabije, ale nebude moct použít vysílačku. Budeš potřebovat, aby tě někdo kryl, asi s něčím těžkým, aby mohl případně rozbít jeho mozek.“

„O to se postarám já,“ řekl Adrian Tucker a v jeho hlase se skrývala hrůza.

„Díky, Adriane, ale —“ začal Cavendish.

„Chci, abys našel Stackpola,“ přerušil je Harry. „Chci, aby ses ho držel. Jestli to začne smrdět, bude se nám nějaký trumf, o kterém nic netuší, hodit.“

„Nedělej ze mě blbce, Harry,“ řekl herec. „Proč mi prostě neřekneš, že mě tu nechceš?“

„Protože to není pravda,“ zalhal Harry. „Chci, abys byl ukrytý, ne abys nepřekážel.“ Mezi dvěma muži se rozhostilo ledové ticho, ale nakonec Tucker přikývl.

„Dobrá, Harry,“ řekl tiše. „Když to tak chceš.“

„Proč mají být tři muži vpředu?“ zeptal se Howard Mottbrown a prolomil napětí. „A co budu dělat já?“ dodal.

„Danny bude hlídat u schodů, který vedou do horního patra vyhlídkového vozu,“ odpověděl Harry. „Jestli některý z teroristů nastoupí do vlaku dřív, jsme v pěkný bryndě. A ty proto budeš uvnitř dalšího vozu. Jakmile se postaráme o ty zločince nahoře, zabarikádujeme se tam. Použijeme k tomu zavazadla, sedačky, prostě všechno, co najdeme. Adriane ty uděláš totéž tam, kde budeš ty. Máte nějaký otázky?“ Na chvilku zavládlo ticho a pak promluvil Howard Mottbrown. „Mám nápad,“ řekl tiše. „Možná vím, jak byste se mohli, jak bych to řekl, zbavit toho chlapíka ve vyhlídkovém voze.“

„Zastřelit ho,“ řekl Harry.

„Hm, možná jste si všimli, že ve většině vagónů jsou skleněné požární skřínky. Stačí jen prolomit zámky, abyste se do nich dostali.“

„Sekyry,“ řekl Norman Kettering. „Jsou v nich velký sekery.“

„Správně,“ řekl Mottbrown. „A hasicí přístroje by se taky mohly hodit. Kdyby měl pan Pendergast jeden k dispozici, mohl by je aspoň o několik minut zdržet, než by se zase dostali do vlaku.“

„Ty seš poklad, Howarde,“ řekl Harry a zasmál se. „Sekyry, háky a hasicí přístroje. To jsme parta, co?“

„Předpokládám, že budu na jednom místě,“ řekl Kettering.

„Asi to jinak nepůjde,“ řekl Harry. „Máš jen jeden revolver. Zabili by tě při první přestřelce a s tebou spoustu dalších lidí. Vlastně by to nebyl špatný nápad, kdyby se některý lidi přesunuli do dalšího vozu.“

„To je lůžkový vůz, že jo?“ zeptal se policista. „Je dost přecpaný, a tak bychom je měli uchránit před střelbou.“

„V pořádku,“ souhlasil Harry. „Dělej, jak myslíš.“

Vlak sebou trhl a zpomalil, brzdové destičky se třely o kovová kola a skřípaly. Howard Mottbrown nadzvedl roletu a vyhlédl ven. „Jsme tady,“ řekl. „Jsme pořád na hlavní koleji, myslím, že projíždíme nádražím.“ Na chvilku nastalo ticho. „Ano, jsme tady. Všude je tma. Nádraží je celé ponořené do tmy.“

„Nechtěl jsem sloužit jako terč,“ řekl Cavendish. „Musíme doufat, že nic nepodniknou.“

„Projíždíme nádražím a vjíždíme na výhybky,“ řekl Mottbrown. „Jsou tady tři – ne, čtyři koleje na této straně. Na druhé straně jich bude víc.“

„To jsem zvědavej, jak daleko je čerpací stanice,“ mumlal si Harry.

„Bude jich tam víc,“ řekl Mottbrown, který se stále krčil u okna. „Myslím, že použijí tu, co je nejzazší v depu, aby byl vlak co nejdál od nádraží.“

„Myslíš, že tam mají vojáky?“ zeptal se Adrian Tucker.

„Snad,“ odpověděl Casvendish. „Ale ti nám nepomůžou.“

Vlak sebou opět trhl, brzdy zaskřípaly a pak zastavil.

„Tak a je to,“ řekl Harry. „Jdem na to.“

Vyšli z kupé a přesvědčili se, že je vzduch čistý. Harry, Mark Cavendish, Howard Mottbrown a Daniel se dali vpravo, Kettering a Adrian Tucker šli opačným směrem. Bylo slyšet jen chod motoru a syčení brzd, jinak bylo ticho.

Harry se zastavil u dveří vedoucích ven z lůžkového vozu a zavřel oči. Snažil se vybavit si v mysli plán, který navrhl Howard Mottbrown. Před očima se mu odvíjel film. Byli v lůžkovém vagónu o dva vozy dál před vyhlídkovým vozem. Kanadský jídelní vůz a Daynighter byl mezi jejich vozem a vyhlídkovým, který byl před nimi. Za nimi byly dva obyčejné kanadské vagóny a pak Night Owl bez vyhlídkového vozu. Kdyby teroristé použili zničený předek prvního vozu Amtraku pro východ, znamenalo by to, že by měly být mezi prvním vozem a kanadskou soupravou dva lůžkové vozy, jídelní a ještě obyčejný vagón. Teroristé tedy měli téměř sto dvacet metrů země nikoho, přes kterou by se museli dostat, kdyby muž ve vyhlídkovém voze vyhlásil poplach. Čas pracoval proti nim.

Harry se otočil a uviděl Marka Cavendishe, jak odstraňuje hákem na ruce pečeť od skleněné požární skřínky. Daniel pak otevřel dvířka a sundal malou sekýru z úchytek, které ji přidržovaly, a potěžkal ji. Z jedné strany bylo ostří, z druhé vidlice.

„Vítáme vás na naší amatérské show,“ mumlal si umělec pro sebe a zasmál se sarkasticky.

„Musíme se zbavit toho chlapíka ve vyhlídkovém voze co nejrychleji,“ řekl Harry a nevšímal si poznámky svého přítele. „Jestli

půjde všechno hladce, půjdeme dopředu až do prvního kanadského vozu a pomůžeme Howardovi s barikádou. Já s Markem sneseme dolů všechny zbraně, které tam budou. Můžeme doufat, že jich tam bude dost, abysme mohli jeho kámoše zlikvidovat.“

„Co bude s lidmi ve vagónech?“ zeptal se Mottbrown. „Mám jim něco vysvětlovat?“

„Ne,“ řekl Harry a zavrtěl hlavou. „Zatím ne. To by se mohli začít ty poseroutkové hrnout do vyhlídkovýho vozu dřív, než bysme toho chlápka oddělali. Zatím si jich nevšímej. Myslím, že nikdo ani necekne. Vsadil bych se, že jsou vystrašený stejně jako my.“

„Jo, jsou podělaný strachy,“ řekl Cavendish.

„Tak pohněte kostrou,“ pobídl je Daniel nervózně. „Marníme čas. A ať se nám radši nepletou do cesty, když už nechtějí pomoci.“

„Dohodnuto,“ řekl Cavendish.

Harry vzal co nejtíšeji za kliku. Za ním stál Daniel, který dveře otevřel. Harry rychle přešel po nástupní plošině a nahlédl do dalšího vozu – jídelního. Byl prázdný, světla byla jen tlumená, všechny stoly prostřené. Na nich stály ubrousky a misky se sáčky s cukrem. Bylo prostřeno na první večeři, ke které ale nikdo nepřišel. Stejně jako ve všech ostatních vagónech byly rolety stažené, takže nebylo vidět ven.

„Čistý vzduch,“ řekl Harry a otočil hlavu. Otevřel dveře a vešel do vozu. Za ním šel Cavendish a Mottbrown. Ještě jednou se zastavili a Daniel zajistil dveře. Kdyby museli ustupovat, nechtěl ztrácet čas rozrážením dveří.

Prošli celým vagónem až ke dveřím a Harry šel opět první. Vedlejší vůz byl Daynighter, který teď sloužil jako ošetrovna pro cestující, kteří byli zraněni při výbuchu. I zde byla světla ztlumena. Harry se podíval přes sklo, ale celkem nic se tam nedělo. Sedadla, která byla nejbliže ke dveřím, byla úplně sklopena a Harry uviděl znetvořené tváře a těla zakrytá dekami. Polkl na sucho a pokynul svým přátelům, aby ho následovali.

Když procházeli vagónem, Harry napočítal osmnáct cestujících. Někteří měli narychlo zavázané obvazy a všichni zřejmě spali. Když došli doprostřed vagónu, Harry se musel zastavit, protože mu do cesty vstoupil muž. Byl středního věku, oblečený do kalhot od

obleku, bílé košile a zmačkané vesty. Na krku měl stetoskop a na sedadle ležela doktorská taška.

„Můžete mi říct, co to děláte?“ zeptal se muž.

„Prosím, ustupte,“ řekl Harry.

„Na něco jsem se vás ptal,“ trval na svém muž. „Uvědomujete si, že ti lidi mají zbraně?“ řekl a palcem ukázal přes rameno. „Nedovolím, abyste riskovali životy těchto pacientů a ostatních cestujících ve vlaku. To je falešné hrdinství –“

Mark Cavendish k němu popošel a vzal ho svou protézou za límec košile. Přitáhl si jeho obličej ke svému, až se téměř dotýkaly.

„Jděte nám z cesty, doktore, nebo vám zakroutím krkem.“ Uvolnil stisk a odhodil doktora zpátky.

„Vietnamský veterán,“ prohodil Harry. „S nimi nevíte, na čem jste. Třeba to udělá.“ Doktor beze slova ustoupil stranou.

„Blázní jak stará panna,“ řekl Daniel a přehodil si sekyru přes rameno, když procházel kolem doktora, který měl silné brýle. Howard Mottbrown jen zvedl obočí a usmál se. Doktor se posadil na své místo a jen se za nimi tupě díval.

Skupinka se shromáždila vpředu ve voze a čekala na Harryho pokyny.

„Myslel jsem si, že bysme se mohli zabarikádovat tady,“ zašeptal. „Ale doktor má pravdu, tyhle lidi se před ničím nezastaví, takže by mohlo dojít ke krveprolití.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se Daniel.

„To samý, co předtím,“ odpověděl Harry, „až na to, že Howard počká s tebou u schodů. Až vám dám pokyn, že jsme toho bídáka nahoře zneškodnili, půjdeš s Howardem do přední části vozu. Tam to půjde ještě líp, je tam hodně stolů a židlí. Nacpěte je těsně před dveře. Otevírají se dovnitř, že jo, Howarde?“

„Jo, přesně tak,“ řekl malý muž.

„Je ještě něco, co bysme měli o vyhlídkovým voze vědět?“ zeptal se Harry.

„Nahoru vede jen jedna cesta,“ odpověděl Mottbrown. „Točité schodiště, které je na konci vozu blíž k nám. Asi osm nebo devět schodů nahoru. Vyhlídka je asi osmnáct metru dlouhá, jsou tam dvě řady dvojitých sedadel, na každé straně dvanáct. Sedadla jsou trochu

zvednutá, asi o třicet centimetrů, takže ulička je trochu ponořená. Jestli už nerozbil okna, měl by jen dvě možnosti, odkud by mohl střílet. Buď z předního okna, nebo ze zadního. To jsou totiž jediná okna, která se dají otevírat.“

„Ale on je určitě rozbil,“ řekl Cavendish. „Jinak by musel střílet ze špatného úhlu.“

„Fajn,“ řekl Harry. „Jestli tam už okna nejsou, pak nás bude krýt hluk zvenku.“

„To doufejme,“ mumlal Daniel.

„Jdem na to,“ řekl Harry. „A proboha, nedělejte rámus.“ Amal Akbar stál na jednom konci vyhlídkového vozu a díval se do hledáčku kamery Rank SS-32 pro noční vidění umístěné na stojanu, která zabírala úhel 180 stupňů. Viděl všechno, co se dělo na jižní straně vlaku. Trvalo mu vždy devět sekund, než přešel zprava doleva. Věděl, že Raoul Attendera dělá totéž v zadním vyhlídkovém voze, a tím kryje Akbarovi záda. Vysílačka Libyjsce ležela několik centimetrů od jeho pravé ruky ve výklenku a byla naladěna na první kanál. Kdyby se něco dělo, ihned by upozornil ostatní. Vedle ní ležela pistole Walther Olympic s tříštivou střelou ráže .32 palce v komoře. Byla natažená a odjištěná. Pistole by asi došla lepšího uplatnění při sportovní střelbě, ale Akbar se považoval za vynikajícího střelce na cíl a pětikilogramovou zbraň si osobně vybral ve skladu v St Augustine. Pro tento účel ale lépe vyhovoval kulomet M-60, který získal po přepadení skupiny Delta a který byl opřen o sedadlo před ním, kdyby došlo k útoku. Před několika hodinami rozbil těžkou pažbou kulometu silná okenní skla vyhlídkového vozu, aby mohl lépe střílet. Bohužel to ale také s sebou přinášelo nevýhodu, protože otevřenými okny pronikal dovnitř studený noční vzduch. Akbar byl v posledních několika hodinách zmrzlý na kost, protože studený vítr, který v těchto končinách vál, ochlazoval okolí a teplota klesla až na nulu. Akbar, který vyrostl v zemi, kde bylo obvykle víc jak třicet stupňů Celsia, trpěl chladem. Svaly a klouby mu nezvyklou zimou ztuhly.

Několik posledních minut ale na chlad zapomněl, protože ho zaměstnávaly obavy, co by se stalo, kdyby je někdo chtěl zastavit. Vyhlídkový vůz byl dobrým terčem, kdyby na něj chtěl někdo ze tmy

střílet. Zatím však kamera pro noční vidění nic neobjevila. V okolí byly vidět jen opuštěné koleje, tankovací čerpadla a v dálce se ve tmě rýsovala řada stromů.

Ale věděl, že tam jsou. *L'ihudi halluf*. Židovská prasata, která na ně číhala ve tmě. *Mayoukounsh*. Zbabělci. Báli se vyjít ze tmy a bojovat jako muži. Báli se smrti. Setřel si pot z horního rtu a cítil mrazení, které jím zachvělo. Kolik jich může být? Dvanáct, dvacet, padesát? Kolik jich je na Amala Atsuka Akbara? Kolik kulekby do něho našili a kolik by jich zemřelo jeho rukou dřív než on?

„*Weld l'gahba!*“ – čubčí synu – zamumlal si pro sebe a setřel si opět pot. Jak dlouho jim to bude trvat? Už dlouhé hodiny nebyl na záchodě a teď měl pocit, že mu praskne močový měchýř.

Před několika lety viděl v televizi program o sovětském skokanu do vody. Atlet se pokoušel o obtížnou kombinaci, a když padal dolů do vody, narazil hlavou na prkno. Okamžitě upadl do bezvědomí, ze kterého se už neprobral, a po několika dnech zemřel. Záznam nešťastné události Akbara fascinoval natolik, že o něm musel častokrát přemýšlet. Zajímalo ho, zda poslední, co vnímal, poslední záchvěv lidského mozku, byla strašná bolest, když se jeho hlava roztržila o prkno. První chvilka, na počátku skoku, se podobá orgasmu. Potom, o zlomek sekundy později, ji vystřídá agonie. Téměř okamžitá změna – radost se mění v bolest, život v smrt, bez jakéhokoli varování. Akbar, který se nikdy vědomě smrti nebál, protože tuto možnost zatím vylučoval, byl rozladěn skokanovým koncem. Pro něho byla smrt spojena s určitým rituálem. Pro něho bylo nemyslitelné, aby byl lidský život jednoduše vymazán. Je samozřejmé, že člověk nemá konečné slovo v otázce života a smrti, ale Akbar to tak cítil.

Nerezové háky se vryly do Akbarova pravého oka, pak zatlačily dovnitř a uchopily oční bulvu, rozdrtily oční nerv a přerázly oční cévu. Háky táhly Akbara pryč od hledáčku pro noční vidění, ocel se mu zakousla do přední části mozku. Vše se v něm soustředilo na bolest v oku, takže ani nevnímal Harryho druhou ránu sekýrou, která mu proťala hrdlo a přerázla silné svaly, sklouzla na šestý obratel, prošla jícnem a skončila u průdušnice, která byla zalita krví. Kdyby vedl Harry ránu ze strany, Libyjec by už neměl hlavu. Ale takto

zůstala sekyra zaseknutá v Akbarově krku poté, co Harry pustil topůrko z ruky. Tvořila groteskní střed fontány krve, která prýštila na všechny strany. Terorista padl mrtev k zemi a málem sebou strhl Marka Cavendisha, který zavrával, když se zpola useknutá hlava nahnula dopředu. Vietnamský veterán zavrčel a vytáhl protézu z Akbarovy oční jamky. Harry, kterému se málem udělalo špatně, zatáhl za sekyru a v duchu si přál, aby byl někde úplně jinde. Když uvolnil sekyru, Akbarova mrtvola se trochu posunula. Zároveň se rozsvítila vepředu světla a ozval se štěkot automatických zbraní.

„Nech tu sekyru být!“ zařval Cavendish. „Vemte si zbraně!“ Harry přikývl a vzal z poličky pistoli, pak sáhl po kulometu M60, který ležel na sedadle poblíž. Mezitím už Cavendish scházel ze schodů do přízemí, a když Harry došel k prvnímu schodu, vlak sebou trhl. Vzápětí se rozjel.

3

Během dlouhých hodin, co byl vlak VIA přepaden, Wanda Jenkins Margayová a Wolfgang Groz nezahláli. Wanda objevila skrytou toaletu pod sklápěcím sedadlem, na kterém Groz seděl, a použila zdánlivě nekonečnou zásobu skleniček od léků a vitaminů k zprávám, které házela do záchodu ústícího přímo na koleje. V poselstvích, které rozesílala, byly informace o situaci a složení teroristické skupiny. Byla to činnost, která jí dávala pocit, že tu není úplně zbytečná. Groz mezitím prohlédl, jaké věci osobní potřeby mají s sebou. Než vlak dorazil k řece Patawawě, asi dvě stě kilometrů západně od Ottawy, z někdejšího bojového pilota se stal chemik. Usilovně pracoval na účinné zbrani proti teroristům, kdyby ji náhodou potřebovali.

Po půl hodině se už Wanda Jenkins Margayová neudržela. Neříkala nic, když vylil celkem velkou láhev šnapsu do výlevky a zdržela se jakýchkoli poznámek, když přelil francovku, kterou měla v malé lahvičce, do ruličky, kterou zhotovil z obalu na lístky. Ale když viděla, jak rozmačkává její tablety živočišného uhlí, které občas používala, a rozřezává nožem mýdlo, měla pocit, že už je toho příliš.

„Doufám, že to nebudete považovat za nevhodné, ale můžete mi

říct, co to děláte?“ zeptala se.

Groz, který používal malou poličku nad umyvadlem jako pracovní stůl, se na ni podíval a usmál se. „Napalm,“ odpověděl. „Nebo alespoň náhražku.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ řekla stará dáma zdvořile. „Co je vlastně napalm?“

„Benzín v želatinovém stavu,“ odpověděl Groz. „Zápalná zbraň.“ Hřbetem ruky setřel naškrabané mýdlo na arch papíru, který vytrhl ze svého adresáře, a pak ho přesypal do ruličky z obalu na lístky. „*Vollkommen*,“ mumlal si. „Perfektní. Teď už mám všechno kromě benzínu.“

„A musí to být zrovna benzín?“ zeptala se Wanda.

„Ne, nemusí,“ odpověděl Groz a posadil se na sedadlo od toalety. „Cokoli na bázi uhlovodíku by stačilo. Benzol, benzén, toluén.“

„Nevím, kde bychom je sehnali,“ řekla Wanda. „Ale vodička na čištění by nestačila? Mám pocit, že je to hořlavina.“

„Samozřejmě, že ano,“ řekl Groz a zvedl obočí. „Neříkejte mi, že vozíte na cesty také prostředek na čištění skvrn.“

„Ne, to ne,“ řekla Wanda škrobeně. „I když by se mi někdy hodil. Ale myslím, že vím, kde by se dal sehnat.“

„Opravdu?“ reagoval ihned Groz.

„Hned za dveřmi,“ řekla Wanda. „Na konci vozu. Mají tam skřínky s údržbářským náčiním. Myslím, že jsem tam něco podobného zahlédla.“

„Báječné!“ řekl Groz. Vstal, šel ke dveřím kupé a otevřel je. Na několik okamžiků zmizel a pak se vrátil s širokým úsměvem a v ruce držel dvoulitrovou plastickou nádobu s Varsolem. Za hodinu se změnilo mýdlo, alkohol, živočišné uhlí a francovka smíchané v patričním poměru v láhvích od alkoholu a lahvičce, kde byly vitaminy, ve smrtící zbraně. Láhve uzavřeli toaletním papírem a na něj dali vršky od dřevěných zápalek.

„Co teď?“ zeptala se Wanda a dívala se na malý arzenál láhví, které stály na poličce nad umyvadlem.

„Počkáme na pravou chvíli,“ odpověděl Groz.

Wanda i Wolfgang Groz si zdřímli, než vlak dorazil do Capreolu. Náhlé trhnutí je probudilo z lehkého spánku. Když uslyšeli o chvilku

později klepání na dveře, byli už úplně vzhůru. Wanda se chystala říct vstupte, ale Groz si dal prst na ústa a naznačil jí, aby byla radši zticha.

„Hůl,“ zašeptal. Přikývla a podala mu hůl. Opatrně otočil rukovětí a vytáhl ostří. Vstal a zhasl všechna světla kromě modrého světýlka na stropě užívaného v noci. Opět se ozvalo klepání.

„Ano?“ řekl Groz.

Klika dveří se pohnula, ale dveře nešly otevřít, protože na nich byl řetěz. Groz ho tam dal dřív, než začal pracovat na zápalné směsi.

„Otevřte, prosím,“ ozval se nezřetelný hlas.

„Okamžik,“ řekl Groz. V jedné ruce držel dýku a druhou odstranil řetěz. Pak ustoupil stranou. Hůl měl schovanou u boku dýkou nahoru. „Je otevřeno,“ řekl.

Dveře se otevřely. V nich se rýsovala silueta muže s revolverem v ruce. Byl vysoký s širokými rameny. Groz se jedním skokem odlepil od stěny a vytáhl dýku a hrotem ji opřel o mužovu bradu. Těsně se dotýkala kůže. Muž uskočil zpátky, ale bývalý letec bojové letky byl rychlý a dýku držel stále na stejném místě. Ruka muže, která svírala revolver, se ani nepohnula.

„Prosím, odložte to,“ řekl velký muž. „Jsem policajt. Jmenuji se Kettering.“

„Sicher,“ řekl Groz. „To říkáte vy.“

„Můžu to dokázat,“ řekl muž a mluvil rychle. „Podívejte se, pane, nemáme moc času. Snažím se nás všechny zachránit a vy mě zdržujete. Chci jen, aby byli všichni z dosahu střelby.“

„Říkal jste, že můžete dokázat, že jste policajt,“ řekl Groz klidně. „Prosím, dokažte to.“

„V mé vnitřní kapse saka,“ řekl Kettering. „Mám tam průkaz totožnosti.“

„Frau Margayová, prosím,“ řekl Groz.

Wanda váhavě vstala a šla k mohutnému muži ve dveřích. Podívala se na Groze, který se povzbudivě usmál. Odsunula klop saka tak, aby se ho nemusela dotýkat, a sáhla do náprsní kapsy. Vytáhla malé kožené pouzdro a otevřela ho.

„Norman Kettering,“ četla a mhouřila oči v přítmí kupé. „Metropolitní oddělení torontské policie. Je tam fotografie a odznak.“

Hodnost detektiv seržant.“

„Stačí vám to?“ zeptal se Kettering.

„Ne tak docela,“ řekl Groz a stále mířil hrotem dýky na policajtvův krk. „Ale bude nám to muset stačit. Byl bych rád, kdybyste dal revolver zpátky do pouzdra.“

„Prokrista!“ mumlal Kettering. Pomalu zvedl ruku a uložil zbraň zpátky. „Spokojen?“ zeptal se.

„Prozatím ano,“ odpověděl Groz. „Prosím, vejděte do kupé, abychom si mohli pohovořit v soukromí.“

„Podívejte,“ začal Kettering, „nemám čas –“

„Prosím,“ mumlal Groz a pohnul hrotem dýky. Kettering opatrně polkl. Uvědomoval si, že kdyby vlak trhl nebo se dal do pohybu, napíchnul by se na ostří dýky: Přikývl a Groz ustoupil zpátky. Kettering vešel do kupé a Wanda Margayová za ním zavřela dveře. Teprve potom Groz odstranil dýku. Kettering otevřel ústa a chtěl něco říci, ale Groz zavrtěl hlavou.

„Otázky budu klást já,“ řekl rozhodně. „Nejdřív bych chtěl vědět, zda jste součástí oficiální záchranné čtyř?“

„Ne, nejsem,“ řekl Kettering. „Jsem jedním z cestujících.“

„Aha,“ řekl Groz. „Pak jednáte na vlastní pěst.“

„Ne,“ řekl Kettering. „Jsou tu ještě další. Mám zneškodnit teroristy tady vzadu, oni zatím napadnou ty vpředu.“

„Vy máte napadnout ty lidi s jedinou zbraní?“ zeptal se Groz. „Nic jiného nemám,“ odpověděl Kettering.

„Mohli bychom vám pomoci,“ nabídl mu Groz.

Kettering se podíval na Wandu Margayovou a pak zpátky na Groze. „Skutečně?“

„Dva staří lidé, ano,“ řekl bývalý pilot a usmíval se. „Ale nemáme holé ruce.“ Sáhl za Ketteringa a vytáhl jednu ze zápalných láhví. „Podařilo se mi vyrobit tři takové láhve.“

„Molotovy?“ zeptal se Kettering nedůvěřivě.

„Něco na ten způsob. Trochu výkonnější, myslím,“ řekl Groz. „Napalm je něco velice podobného. Kdybych měl o trochu víc času, mohl bych vyrobit skutečnou výbušninu, protože Frau Margayová má mezi svými léky docela slušnou zásobu potaše.“

„Probůh!“ vykřikl Kettering.

„Promiňte,“ omluvila se Wanda ze svého místa. „Nechci vás přerušovat, ale chtěla bych vědět, jestli za nimi půjdete do vyhlídkového vozu.“

„Ne,“ odpověděl Kettering. „Je to příliš nebezpečné. Mám je jen držet pohromadě.“

„To je myslím rozumné,“ řekla Wanda a pokrčila obočí. „Podle mého odhadu jsou tady vzadu asi tři spolu s jejich rukojmími. Podle toho, jak jsou rozmístěni, nemáme šanci na útok.“

„Opravdu?“ řekl Kettering.

„Ne,“ pokračovala Wanda. „Přečetla jsem toho hodně o napoleonských válkách a občanské válce v Americe. To mi připomíná patové situace, které byly tehdy tak časté.“

„Skutečně?“ řekl policajt.

„Opravdu,“ řekla Wanda. „Ve vyhlídkovém voze je ulička do pravého úhlu, než přijdete do jídelní části. Je to úzký prostor, který vám neposkytne moc místa k manévrování. Na druhé straně ale bude působit stejné problémy nepříteli.“

„Nepříteli,“ opakoval Kettering, kterého stará dáma pobavila. Něco teď hledala ve staré peněžence, kterou měla na klíně. Vytáhla staromódní zrcátko s ozdobami a ukázala ho s triumfálním úsměvem Ketteringovi. „Tohle by mělo stačit, aby se vítězství obrátilo na naši stranu.“

„Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se Kettering.

„Než přijdete ke dveřím vedoucím z tohoto vagónu, uvidíte rozdělovač,“ vysvětlovala Wanda. „Dá se použít k vypnutí světel ve voze. Pokud si stoupnete do jednoho kupé naproti a dáte zrcátko do dveří směrem k zadní části vlaku, uvidíte, když bude někdo přicházet z vyhlídkového vozu, aniž by on viděl vás.“ Podívala se na Ketteringa a obličej jí zářil radostí. „Co si o tom myslíte?“ zeptala se. Kettering chvilku přemýšlel a potom se zasmál.

„Myslím, že je to po čertech dobrý nápad,“ řekl.

4

Od roku 1953 používala britská i kanadská armáda běžně samopal Sterling L34A 1 s tlumičem, a protože byl tak dobře

zkonstruovaný, nebylo na něm potřeba od té doby nic měnit. Ale jako každá jiná zbraň, která je nabitá a odjištěná, má tendenci vystřelit, když dopadne na zem. To se přesně stalo, když desátník Dwayne Corrigan z druhého leteckého komanda zakopl ve tmě o výhybku na capreolském nádraží asi dvě stě metrů od místa, kde Jacques Cyr a Sheila Tengová tankovali naftu pro vlak VIA za vydatné pomoci Jakea Sloana, Dietera Haase a Annalise Shenkerové. Corrigan byl jedním mužem z dvacetičlenné mobilní jednotky, která byla naložena v kempu Petawawa a vysazena na Capreolu před příjezdem vlaku, aby sledovala pohyb teroristů. Skupina měla výzvědný úkol, a proto měli všichni nařízeno, aby za žádných okolností nestříleli.

Když teroristé uslyšeli výstřel, ihned zareagovali. Tengová a Cyr běželi zpátky k lokomotivě a rychle se snažili dostat do kabiny. Haas a Shenkerová je kryli neustálou palbou, jak ustupovali zpátky do přivřených dveří zavazadlového vozu VIA. Několik Corriganových kamarádů, kteří byli rozmístěni podél severního okraje nádraží, zahájilo střelbu. Dva z nich si vybrali za terč stojící postavu vystrašeného Jakea Sloana. Třetí začal střílet po Tengové a Cyrovi. Cyr doběhl k lokomotivě před Tengovou. Jeho hlava se vynořila ze stínu proti žluto-modré kabině. Jediný výstřel kanadského vojáka z pušky Parker-Hale s nočním zaměřovačem ho okamžitě zabil. Než stačil ostřelovač znovu zbraň ručně nabít, Sheila Tengová se dostala přes Cyrovo tělo do bezpečí kabiny. Vlakvedoucí VIA Jake Sloane, který v tom byl nevinně, oblečený jen do košile a bez své čepice, byl zastřelen palbou z automatických pušek. Během třiceti sekund, po které trvala neplánovaná střelba, se Annalise Shenkerová a Dieter Haas dostali zpátky do zavazadlového vozu a Tengová uvedla vlak do pohybu. O tři minuty později už vlak vyjížděl z depa a Annalise seděla u rádia a snažila se zjistit, co se stalo.

Norm Kettering se krčil v tmavém kupé, záda měl opřená o sedadlo, oči přikované k zrcadlu, které mu dala Wanda Jenkins Margayová. Před chvilkou zaslechl výstřely, a když se najednou dal vlak do pohybu, věděl, že už to začalo. Modlil se, aby se Harry Maxwellovi podařilo sejmout muže ve vyhlídkovém voze, protože věděl, že nebude moct zůstat dlouho v lůžkovém voze. Podle odhadu

byly v zadní části vyhlídkového vozu dva teroristé a třetí byl v horním patře.

Vyhlídkový vůz byl určitě místem, kde se teroristé shromažďovali, a zřejmě tam i měli složené zbraně. Šesti výstřely z S&W je ale od těla dlouho neudrží. Měl sice zápalné láhve od Němce, z nichž dvě spočívaly na polštáři na sedadle, které bylo za ním, a třetí měl připravenou v kapse svého saka. Také mu pomáhala tma. Wanda měla s rozvaděči pravdu, teď byl celý vůz skutečně ponořený do tmy. Polkl na sucho a setřel si pot z čela hřbetem ruky, kterou měl volnou. Ve službě se mohl vždy spolehnout, že ho bude kolega krýt, když se dostane do složité situace. Ale tentokrát neměl žádnou jistotu, že ho někdo podrží, pracoval jen s amatéry.

Přemítal shrbený ve tmě, zda se jeho život neskončí během několika příštích chvil. Zamračil se: alespoň ti dva stařečkové jsou z toho venku, prozatím. Stará dáma chtěla zůstat ve svém kupé, ale podařilo se mu ji společně s Němcem přesvědčit, že pro ni bude lepší, když se přestěhuje do vedlejšího vozu, dokud je ještě čas. Tam bude v relativním bezpečí. Kettering věděl, že jsou všichni v situaci, kdy se rozhoduje o životě a smrti. Výstřely zvenku, Maxwellův a Cavendishův útok na přední vyhlídkový vůz znamenaly, že teroristé vykopou válečnou sekýru. Zúčastnil se mnoha operací a absolvoval spoustu seminářů na téma „psychologie násilí“, takže věděl, že z této situace již není návratu. Teroristé se budou chtít pomstít. Všechny logické argumenty a zdůvodnění půjdou stranou, budou mít před sebou pouze touhu po násilí. Pokud se mu spolu s ostatními nepodaří teroristy zajmout nebo zabít, životy všech rukojmí jsou v sázce.

Kettering ztuhl. Najednou si všiml, že v zrcadle vidí pohyb stínu. Díval se do zrcátka a nebyl si docela jist, zda se mu to všechno jen nezdálo, zda to nebyl výplod jeho strachu. Zrcátko se chvělo, jak se vlak pohupoval. Sáhl po něm a podíval se do něj pozorně. Už to tu bylo, proti světlu z vyhlídkového vozu se rýsoval stín jedna tvář za skleněnými dveřmi na vzdáleném konci a pak další, když se otevřely dveře vyhlídkového vozu, které někdo zahákoval.

„Chytré,“ zamumlal policista. Terorista nenechává nic náhodě. Kdyby musel rychle zpátky, dveře už měl otevřené. Bylo pravděpodobné, že udělali totéž s vnitřními dveřmi lůžkového vozu.

Kettering uvolnil křečovitý stisk ruky, ve které držel revolver. Spočíval mu teď volně v ruce. Odjistil ho a čekal. Dýchal zhluboka a snažil se vybavit si střelnici, kde dvakrát měsíčně cvičil. Nebyla ani devět metrů dlouhá, ale teď bude střílet z těžké pozice a z malého úhlu. Nebude riskovat střelbu do hlavy. Zamíří na střed hrudníku, a bude-li mít štěstí, kulka se dostane pod žebro a zasáhne okraj srdce. Snažil se, aby viděl cíl jako papírovou figurínu a ne živou bytost. Zabít člověka není lehké, i když je to terorista, ale teď nebyl čas na váhání, musel jednat.

Lehl si na podlahu, nohy zasunul mezi záchodovou mísu a výlevku. Otočil hlavu a podíval se do zrcátka. Revolver měl připravený, lokty se opíral o zem. Ještě pár minut a chytly by ho křeče, ale neměl jinou možnost. Věděl, že bude střílet instinktivně. Pot se mu lil po tvářích, pátil ho v očích, ale nepohnul se. V zrcátku viděl postavu, která se přibližovala a v ruce držela malou automatickou zbraň. Podle tvaru soudil, že jde o samopal Ingram nebo Uzi, postava ho držela v ruce profesionálně, zbraň byla prodloužením její paže. Obě zbraně střílely trochu nahoru a doprava, ale protože se z nich dalo vystřelit šestsetkrát za minutu a měly zásobníky na čtyřicet nábojů, mohly obě zbraně rozstřílet vagón na kousky během tří nebo čtyř sekund.

Postava otevřela dveře vyhlídkového vozu a opatrně vstoupila na plošinu. Pohybovala se bokem, aby zmenšila možnost rizika, že na ni někdo ze tmy vystřelí. Kettering se zhluboka nadechl a zvolna vydýchl, prst na spoušti připravený. Věděl, že může vystřelit jen jednou. Kdyby se netrefil, terorista by při ústupu rozstřílel vagón jako řešeto. Policista se modlil, aby terorista udělal to, co se od něho očekávalo, a nedíval se dolů. Zrcátko sice nebylo téměř vidět, ale kdyby ho zahlédl, stačilo by to na zahájení palby.

Terorista otevřel dveře do vozu, kde byl Kettering. Policista měl pocit, že mu náhlý hluk roztrhne ušní bubínky. Postava se opřela ramenem o těžké dveře a zatlačila. Puška se jí trochu vyklonila na jednu stranu. Za jiných okolností by už Kettering vystřelil, ale teď si chtěl být absolutně jistý, že nemine cíl, a terorista mu k tomu nedával příležitost. Čekal. Postava vešla do vozu, a když zahákovala dveře, uvědomil si, že je to žena. Pak vystřelil.

Postava nebyla od Ketteringa ani šest metrů daleko, takže kulka ráže 38 ani nedosáhla optimální rychlosti, než se zabořila do těla ženy. Náboj projel tělem, jak Kettering doufal, pod žebry, roztrhl jí žaludek, projel páteří a vyšel pod lopatkou. Paulette Baxterová byla mrtvá dřív, než uslyšela svištěcí kulku.

Kettering vyrazil z kupé, sehnul se k mrtvému tělu, a vytrhl jí samopal z ruky. Podvědomě zaregistroval, že jde o Ingram, a pak bez rozmyšlení vystřelil chodbou směrem k vyhlídkovému vozu. Zbraň držel v jedné ruce, zatímco druhou si dával do pouzdra Smith & Wesson. Vypálil další dávku ze samopalu Ingram a zároveň hledal v kapse saka zápalnou láhev, kterou vyrobil Groz. Vytáhl ji z kapsy a hodil otevřenými dveřmi do chodby vyhlídkového vozu. Trvalo jen zlomek sekundy, než láhev vybuchla. Vzápětí ho hodila zpátky horká vzduchová vlna, která vznikla při explozi. V okolí byla všude rozstříkaná želatinová hmota. Ihned nato se začal na nástupní plošinu valit štiplavý kouř. Láhev vybuchla nárazem o zeď a podlahu chodby vyhlídkového vozu. Podlahová krytina a umělohmotný obklad stropu se ihned vznítily a vytvořily neproniknutelnou clonu plamenů. Kettering se rozkašlal, překročil tělo Baxterové a vešel na nástupní plošinu. Otevřené dveře už byly rozpálené, ale policistovi se je podařilo odjistit a zavřít, takže oddělil hořící vagón od ostatní části vlaku. Dopotácel se zpátky do lůžkového vozu a začal odebírat zbraně, které měla u sebe Paulette Baxterová. Cítil uspokojení, že jsou teroristé alespoň na chvíli zadrženi ve vyhlídkovém voze. Když se skláněl nad mrtvým tělem mladé ženy, jeho rysy ztvrdly. Oběti se staly vítězi a osud jim teď byl nakloněn. Začal se smát, ale kouř, který vdechl, ho začal dusit. Uvědomil si, že staré pořekadlo je pravdivé: jen tvář tvář smrti si člověk uvědomí hodnotu života.

XII

Úterý 28. června

Čas: 4.34 hodin východního letního času

Vzdálenost: 1 445 mil/ 2 929 km

1

Frank Sagadore a Walter Linberg se dostali do vlaku přesně podle plánu. Vyrazili západku na malých dveřích za pultem vozu Skyliner. Sagadore vešel první následovaný Linbergem. Frank se opatrně zvedal, v ruce držel revolver. Linberg vlezl do vlaku za ním a zavřel dveře. Vagón byl ponořený do tmy, protože rolety zabráňovaly sebemenšímu průniku světla zvenčí.

„Mám pocit, že jsem zaslechl střelbu,“ zašeptal Linberg a zvedl se zpoza pultu.

Sagadore se na chvilku zaposlouchal. Nebylo pochyb o tom, že zvenku se ozývala střelba z automatických zbraní. „Ksakru,“ zaklel. Popošel k pultu a už přes něj chtěl přehodit nohy, když se zarazil. Zastavil ho hlasitý výkřik, který vycházel z místa nad jeho hlavou ve vyhlídkovém voze. Než mohl zareagovat, uviděl Marka Cavendish, jak schází dolů po točitém schodišti. Jeho tvář, hák i rukáv pravé ruky byly postříkané krví. Harry Maxwell pospíchal za ním. Cavendish ztuhl. Sagadore využil momentu překvapení, uchopil revolver do obou rukou a mířil hlavní na hrud' vietnamského veterána. Muž z ostrahy Amtraku přehodil nohy přes pult, nespouštěl oči z Cavendish a stále na něho mířil zbraň.

„Jděte pomalu,“ poručil jim Sagadore.

„Kdo k čertu jste?“ zeptal se Cavendish. Za ním stál Harry, který přemýšlel, jestli by se mu podařilo zastřelit neznámé dřív, než jim vypálí v mozku díry. Okamžitě ale tuto myšlenku zavrhl. Neznámý chlapík mířil na Cavendish a navíc Harry nevěděl, jak zacházet se samopalem, natož aby z něho uměl vystřelit.

„Kdo jste?“ zeptal se Sagadore.

„Tuto otázku bych mohl položit já vám,“ odpověděl Cavendish našťvaně. „Ale já ji klást nemusím. Vy jste policajt, že jo? Vypadáte na to.“

„Nemáte tak docela pravdu,“ odpověděl Sagadore, který byl trochu vyvedený z rovnováhy. „Ale můžete si myslet, že jím jsem.“

„My jsme taky správný hoši,“ vložil se do řeči Harry, který stál o dva schody výše. „Tak můžete odložit zbraně.“

„Nevidím tu žádné bílé prapory,“ řekl Walter Linberg, který se vynořil zpoza pultu. Najednou začal vlak nabírat rychlost a zakymácel se. Cavendish se podíval s obavami směrem k přední části vlaku.

„Ty jsme nechali nahoře u Araba, kterýho jsme právě zlikvidovali,“ řekl Cavendish.

„Araba?“ zeptal se Linberg.

„Jo, slyšíte dobře,“ řekl Harry.

„To musí být buď Akbar nebo Kawi,“ přemýšlel Linberg nahlas.

„Vy je znáte?“ zeptal se Harry.

„Podívejte,“ přerušil je Cavendish, „čím déle tady budeme stát a dohadovat se, tím to pro nás bude nebezpečnější. V přední části vlaku jsou určitě čtyři další blázni a můžete se vsadit, že jsou dost naštvaní. Mezi námi je aspoň stovka možná i sto padestát nevinných cestujících, a když se nám nepodaří dostat tenhle kulomet M-60 dopředu, budou z nich mrtvolý.“

„Tak vy jste taky cestující?“ zeptal se Sagadore váhavě.

„Ne, my jsme výletníci, co si vyšli pozorovat ptáky,“ řekl Mark nasupeně. „*Samozřejmě* jsme cestující, co jinýho? Tak můžeme už konečně vyrazit, *prosím?*“

„Waltře?“ obrátil se na něho Sagadore a stále držel revolver namířený na Cavendishe.

„Nepatří k původní skupině,“ řekl bývalý agent FBI. „Jsem si tím jist. Jsou v pořádku.“

„O.K.,“ přitakal Sagadore a přestal mířit na Cavendishe. „Jděte první.“

2

Dave Wesler, spojka FBI v Montrealu, seděl v pokoji hotelu Queen Elizabeth a už potřetí poslouchal záznam zprávy výzvědné skupiny z Capreolu. Přecpal si žaludek roládami a v ústech měl nepříjemný pocit. Oči ho pálily. Teprve před hodinou upadl na chvílku do neklidného spánku. Kromě úředníka, který měl službu u

rádia, byla zasedací místnost prázdná. Příslušníci kanadské jízdní policie odešli, aby podali hlášení svým nadřízeným, a lidé z ministerstva zahraničních věcí USA i Kanady odjeli do Ottawy, aby se poradili, co dál.

Záznamy byly pořízené asi před hodinou z rádiového vysílání a dostali je od výzvědné jednotky, která byla na místě, a z helikoptéry kanadského letectva, která vzlétla těsně před tím, než vlak opustil Capreol. Pozemní jednotky hlásily, že došlo k přestřelce s teroristy deset minut poté, co vlak zastavil, a že dva teroristé byli zabití. Zatím nebylo ani jedno tělo identifikováno. Ze strany ozbrojených sil nedošlo k žádným ztrátám.

Ze zprávy nebylo jasné, kdo zahájil střelbu, ale to teď nebylo podstatné. Všichni si uvědomovali, že dojde k násilí. Jestli Walter Linberg odhadl teroristy správně, odvetná akce už musela začít.

Hlášení z helikoptéry bylo zajímavé. Pilot sděloval, že zahlédl vlak, když zatáčel kolem jezera Bass, asi dva kilometry od Capreolu. Pilot se držel zpátky a sledoval tmavého hada, který se plazil skalnatým údolím kolem řeky Vermilion. Když přijížděl vlak k malé přehradě v ústí jezera Fraser, druhý pilot, který měl brýle pro noční vidění, hlásil, že zahlédl záblesk jasného světla v zadní části vyhlídkového vozu. Ihned nato uviděl dým, který vystupoval ze šachet větráků umístěných na střeše. Helikoptéra ještě několik kilometrů sledovala vlak a podle hlášení druhého pilota se dým za chvíli ztratil. Potom se pilot vrátil do Capreolu, protože se bál, že by mohl ve tmě narazit do drátů vysokého napětí.

Wesler vypnul magnetofon, opřel se o opěradlo židle a mračil se. Přestřelka mezi teroristy a výzvědnou skupinou a potom o několik minut později oheň v zadní části vlaku – co to všechno znamená? Co se to k čertu ve vlaku děje?

Agent FBI se nahnul dopředu, vzal telefon a vytočil recepci hotelu. Požádal o spojení s Linbergovým pokojem a poslouchal, jak telefon několikrát marně vyzvání. Pak zavěsil. Naštvalo ho, že někdo může spát a zvonění telefonu ho nevzbudí. Brzy bude ráno a v severních lesích Ontaria umírají lidé.

Harry a Mark Cavendish vedli Linberga a Sagadora dopředu. Vietnamský veterán držel v ruce kulomet M-60, na spoušti měl připravený zkrvavený hák a přes rameno měl pás s dvě stě náboji. S krví Amala Akbara, kterou měl rozstříkanou na tváři, paži a hrudi, vypadal jako postava přicházející z pekla. Když procházeli dvěma přeplněnými vozy, cestující – už tak dost vyděšení a vyčerpaní svým nešťastným údělem – se tiše stáhli zpátky a nechali je nerušeně projít.

Konečně se setkali s Howardem Mottbrownem a Danielem Pendergastem ve voze Amdinette. Mezi nimi zůstaly dva prázdné lůžkové vozy a ostatní přečpané vagóny. Dvěma mužům se podařilo odtrhnout vršky stolů a postavit z nich v zadní části vozu barikády. Harry a bývalý agent FBI se otočili a vyrazili do zadní části vlaku, aby se setkali s Normanem Ketteringem. Cavendish, Sagadore, Daniel a Mottbrown tady zůstali s kulometem M-60 a měli bránit přední část vlaku. Linberg si vzal Sagadorův Smith & Wesson a Harry měl Akbarovu těžkou pistoli Walther Olympic.

Našli Ketteringa, jak odpočívá pohodlně ve dveřích kupé předposledního vozu a opírá se o polštář. Malý samopal Ingram měl položený na klíně. Vagón byl ponořený do tmy. Z chodby vyhlídkového vozu sem nedolehl ani paprsek světla a mrtvola Paulette Baxterové se rýsovala jen jako tmavý stín v otevřených dveřích lůžkového vozu.

„Jak se máme?“ zeptal se Harry a sehnul se k mohutnému muži.

„Ujde to,“ odpověděl Kettering a trochu se posunul. „Jednu jsem oddělal.“ Podíval se na Linberga. „Kdo je to?“

„Jmenuji se Walter Linberg, jsem od FBI.“ Neobtěžoval se mu vysvětlovat podrobnosti. „My dva jsme se dostali do vlaku v Capreolu.“

„Ten druhý je od ostrahy Amtraku,“ vysvětlil Harry.

„Jen dva? To vás není víc?“ zeptal se Kettering. „Vím, že musíte šetřit, ale nepřeháníte to trochu?“

„Snad,“ odpověděl Linberg a zachechtal se. „Ale jednáme s Frankem na vlastní pěst. Rozhodli jsem se, že trochu obejdeme byrokratická nařízení.“

„Hm, dva jsou lepší než nic. Jak to vypadá vepředu?“

„V jídelním voze Amtraku jsou barikády a mají tam velký kulomet. Pevnost střeží Mark, Danny a Mottbrown. Jak to vypadá tady?“

„Zatím se objevila jen ona,“ řekl Kettering a ukázal Ingramem na tělo Baxterové. „Hodil jsem zápalnou láhev do chodby vedlejšího vozu, určitě tam musela udělat dílo. Hořelo tam asi pět minut a pak zhasla všechna světla.“

„Zápalnou láhev?“ zeptal se Linberg vyděšeně.

Kettering se rozesmál. „Ano, slyšíte dobře. V jednom kupé jsem narazil na dva staré lidi, kteří dávali dohromady, co měli u sebe. Ten chlapík je Němec – asi chemik. Mám od něho ještě dvě další.“

„A fungovaly?“ zeptal se Harry.

„A jak!“ odpověděl Kettering. „Dokud světla nezhasla. Bylo tam hodně kouře.“

„Úlomky lahve pravděpodobně způsobily zkrat,“ řekl Linberg. „A od té doby se nic nedělo?“

„Vůbec nic, bylo ticho po pěšině,“ zavrtěl hlavou policista. „Ve vlaku byli nějaký diplomati a teroristé je drželi jako rukojmí,“ řekl Linberg. „Je možné, aby byli v tom voze?“

„Jinde být nemohli,“ vložil se do řeči Harry. „Neviděli jsme, že by někoho přemísťovali dopředu, a vyhlídkový vůz je jediný, kde jsme nebyli.“

„To nevypadá dobře,“ řekl Linberg. „Použijí je jako štít. Z toho vyplývá, že na ně nemůžeme zaútočit zepředu.“

„Nesmysl,“ ozval se Kettering z místa, kde seděl. „Ať je tam kdokoli, stejně nemáme jinou možnost.“ Vlak sebou trhl, jak vjel do ostré zatáčky, a policista ztratil rovnováhu. Ucukl, když mu dveře zajely do zad, a pak si zase urovnal polštář.

„Nemůžete to trochu vysvětlit?“ požádal ho Linberg.

„To je jednoduchý,“ odpověděl Kettering. „To je válečný stav, pane agente FBI. To není hra na policajty a zloděje. Nemůžeme si dovolit bojovat na dvou frontách. Jestli je tam někdo po zuby ozbrojen, může na nás kdykoli vyjet. Rozděl a panuj. To je heslo dne. Musíme je dostat dřív než oni nás.“

„A jak to chcete udělat?“ zeptal se Linberg.

„V přední části vlaku je stará dáma a můj přítel chemik,“ řekl Kettering. „Zdá se, že toho o vlcích ví dost. Podle ní a taky podle toho, co jsem viděl, je vepředu velmi úzká chodba, která se stáčí do pravého úhlu, než vejdete do vozu. Měli bysme tam jít, porozhlídnout se trochu a vypálit několik ran. Když nám odpoví střelbou, hodíme na ně další zápalnou láhev a usmažíme je na uhel.“

„A co rukojmí?“

„Kolik jich tam je?“

„To nevíme určitě. Čtyři, možná pět.“

„A kolik je tam cestujících? Šest set? Podle mýho, rukojmí je zase jen rukojmí, diplomati mají stejnou cenu jako ostatní lidi. To není žádná soutěž. Několik politiků proti stovkám nevinných lidí?“

„Obávám se, že s vámi nemůžu souhlasit. Tihle lidé jsou moc důležití,“ řekl Linberg, ale vzápětí si uvědomil, že to zní dost pokrytecky.

„Tady platí jiná pravidla hry,“ poznamenal Harry. „Vy jste ve skutečném světě povoláním agent FBI, ale to teď moc neznamená. Hlavní věc je, jak se odtud dostat se zdravou kůží. Je to prosté. Norm má největší zbraň, takže ho musíme poslechnout.“

„Dobrá,“ řekl Linberg. „Ale pamatujte, že jestli se odsud dostanete se zdravou kůží, jak říkáte, budete se muset řídit zákony skutečného světa.“

Harry se trpce usmál. „Nebojte se, já si to moc dobře uvědomuju. Víc než byste si myslel, Horáci.“

„Prosím?“ zeptal se Linberg nechápavě.

„Nechme to být,“ mumlal Harry a podal Ketteringovi ruku. „Jdem, ať to máme za sebou, než se podělám.“

Policista se chytil Harryho ruky, zvedl se a zaúpěl. „Já půjdu první,“ zavrčel. „Harry za mnou a Linberg půjde poslední. V jedné ruce budete mít zápalnou láhev a ve drahé revolver. Já budu střílet první. Jestli budou palbu opětovat, hodíte láhev a vypadnete. O.K.“

„Rozkaz,“ řekl Linberg.

„V pořádku, jdem na to,“ řekl Kettering.

Tři muži prošli nástupní plošinou a vešli do vyhlídkového vozu. Snažili se tiše za sebou zavřít dveře. Vnitřní stěny chodby byly opálené a ve vzduchu bylo stále cítit štiplavý kouř. Protipožární

ventily ve stropě ihned oheň uhasily, ale koberec se změnil na uhel, který byl nasáklý vodou. Bylo zřejmé, že zápalná láhev toho hodně zničila, včetně rozdělovačů po obou stranách dveří.

Došli po paměti až k zúžení chodby a pak se zastavili. Všude bylo ticho, až na pravidelné drnčení a skřípání kol, jak se vlak pohupoval. Kettering zůstal skrytý za ohybem stěny a vystřelil dávku z Ingramu. Záblesk hlavně osvětlil jeho tvář, která měla spokojený výraz, než se okolo opět rozhostila tma. Neozvala se žádná odpověď.

„Asi není nikdo doma,“ zašeptal Harry, uši měl ještě zalehlé od střelby.

„Nebo možná čekají, až někdo vystrčí nos do chodby,“ ozval se za ním Linberg. „Máte ponětí, jak ten vagón vypadá?“

„Jsou tam čtyři lůžková kupé, jedna hala a pak hala vzadu. Chodba je po pravé straně, po celé délce.“

„Takže jestli čekají v zadní hale, přijdeme jim hned do rány,“ řekl Linberg.

„Všude je tma, nevidí nic stejně jako my. Půjdu od jednoho kupé k druhému a vždycky mezitím vypálím dávku, jako jsem to udělal teď. Jestli se dostanu bez potíží do haly, můžete jít za mnou.“

„Dobrá,“ řekl Linberg.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Harry.

Kettering se vydal na cestu.

„Je to blázen,“ zašeptal Linberg a opíral se zády o stěnu. „Co když se trefí do jedné z těch dóz?“

„Nemáme na výběr,“ odpověděl Harry. O chvíli později se ozval výstřel z Ingramu. Harry zavřel oči, ani nedýchal a čekal, jestli se neozve opětovaná palba. Nic se nedělo. „Mám pocit, že budu zvracet,“ zasténal. Napětí a strach mu svíraly žaludek, stále měl v živé paměti strašnou smrt Amala Akbara, která ho pálila jako žluč stoupající ze žaludku nahoru. Než vystoupil po schodech do vyhlídkové části, myslel si, že jeho strach dosáhl vrcholu. Teď však věděl, že to byl mylný pocit. Bylo to čím dál tím horší. Podle něho byl strach jak bezedná studna. Ozvala se druhá dávka, jak Kettering postupoval chodbou, a opět bylo ticho. Najednou si Harry vzpomněl, proč vlastně nastoupil do vlaku, a začal se chechtat.

„Co je tu k smíchu?“ zeptal se Linberg potichu.

„Nic,“ odpověděl Harry a snažil se potlačit hysterický smích. „Asi jsem začal věřit v Boha, nebo alespoň ve věčné zatracení.“

„Prokrista,“ mumlal Linberg, „vy jste se oba zbláznili!“

Znovu se ozval ostrý štekot výstřelů, teď už vzdálenější, a pak k nim o několik sekund později dolehl Ketteringův hlas.

„Vzduch je čistý, můžete jít za mnou!“

„Měl jsem pravdu,“ řekl Harry. „Nejsou doma.“ Zahnul za roh chodby a vytáhl z kapsy zapalovač. Zapálil ho a svítil si s ním na cestu. Čekal, že někde uvidí těla, ale nic nenašel. Konečně došel s Linbergem do velké polokruhové haly zadního vyhlídkového vozu. Kettering stál dole u schodiště vedoucího do horního patra a čekal na ně. Houpání vlaku bylo vzadu daleko horší, takže se Harry musel doširoka rozkročit, aby udržel rovnováhu.

„Nahore v patře?“ zeptal se Harry.

Kettering zavrtěl hlavou. „Nikdo tam není. Ale asi se tudy dostali pryč. Jdem nahoru a podíváme se.“

„A co rukojmí?“ zeptal se Linberg, jehož tvář se objevila v malém kruhu světla od zapalovače.

„Nikoho jsem neviděl,“ pokrčil rameny Kettering. „Když vytáhneme rolety, bude tu světlo. Není důvod, proč bysme je měli nechat stažené.“ Otočil se a šel nahoru po schodech. Harry šel za ním.

Většina dolních tabulek skla v patře vyhlídkového vozu byla rozbitá, zřejmě proto, aby mohli lépe střílet. Chladný vzduch zvenku Harryho ovanul, takže přimhouřil oči. Noc se střídala s ránem, černá barva oblohy se měnila v purpurovou. Ani na jedné straně nebylo vidět do kraje. Okolní příroda byla divoká, cedrové stromy se střídaly se skalisky. Koleje vedly skálou, takže Harry jen občas zahlédl v průrvě koryto řeky Vermilion.

„Tudy se dostali pryč,“ řekl Kettering a musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet přes skučení větru. Ukázal směrem k přední části vyhlídkového vozu. Za poslední dvojici zvýšených sedadel bylo okno – jediné okno v patře, které se dalo otevřít – a bylo otevřené. Vedle něho stál na široké polici stojan na kulomet M-60.

„Prokrista! Snad nešli přes střechu?“

Kettering pokrčil rameny. „To je jediná úniková cesta.“

„Mně se to nezdá,“ řekl Harry. „Proč vůbec utíkali? Oheň moc škody nenadělal.“

„Asi zpanikařili,“ odpověděl Kettering. „Bylo tam taky hodně kouře. Zřejmě si mysleli, že jde o útok.“

„Myslíš, že se jim to podařilo?“

„Kdo ví?“ odpověděl Kettering. „Snad ano. Nebo tudy vůbec nešli. Třeba vyskočili z vlaku ven.“

„Tak co teď budeme dělat?“ zeptal se Harry a padl do sedadla.

„Necháme tu někoho na stráži, aby se tudy nemohli dostat dovnitř,“ řekl Kettering. „Moc jsem se nestačil rozhlédnout, ale mám pocit, že je dole celý arzenál zbraní.“

„Hm, tak jsme se moc daleko nedostali,“ řekl Harry a v jeho hlase zaznívala únava. „Pořád jsou na koni, otěže drží oni.“

„Trochu jsme si vylepšili postavení. Teď je to aspoň bude stát dost, až se nám budou chtít dostat na kobytku. Remíza je lepší než prohra.“

„To teda jo,“ řekl Harry. Pusa se mu otevřela dokořán, jak zívá. „Odpadnu, jestli se nebudu moct trochu vyspat.“

„Mají stejné problémy jako my. Můžeme se střídat.“

„Nejdřív bysme měli dát hlavy dohromady,“ přemýšlel Harry. „Musíme mít nějaký plán, když se odtud chceme dostat –“

„Se zdravou kůží,“ zachechtal se Kettering. „Jo. Asi máš pravdu.“

Walter Linberg se objevil u schodů.

„Našel jste něco?“ zeptal se Harry.

„Rukojmí,“ řekl bývalý agent FBI a hněv jím cloumal. „V jednom velkém lůžkovém kupé. Jsou všichni mrtví. Zavraždění. Vypadá to tam jako na jatkách.“

„Máme zato, že utekli přes střechu,“ řekl Harry.

Linberg se zašklebil. „Před odchodem zničili rádio. Nemůžeme volat o pomoc.“ Zhluboka se nadechl a zvolna vydýchl. „Budeme muset něco udělat s těly. Nemůžeme je tam jen tak nechat.“

„S těmi dvěma druhými taky. Jedna mrtvola je tady ve vyhlídkovém voze, toho jste oddělali vy, a druhá, kterou jsem oddělal já,“ řekl Kettering. Venku se zatím rozbřesklo, purpurová obloha se změnila v tmavomodrou a vršky stromů se třpytily do zlatova. V přítomí si Harry všiml, že obličej policisty byl ztrhaný a

Linberg nevypadal o nic lépe. „Nemůžeme je nechat ve vlaku, uvědomujete si to, že jo?“ řekl Kettering a podíval se zpříma Linbergovi do očí.

„Ano, vím o tom,“ odpověděl. „Jak říkal Harry, tady neplatí pravidla normálního světa. Vyhod'te je ven, než se začnou rozkládat.“

4

Annalise Shenkerová přecházela sem a tam poštovním vagónem, její tvář skrývala vztek a napětí. Mohamed Kawi seděl na bedně na jednom konci vozu, sledoval svou kolegyni a čekal, kdy u ní propukne vztek naplno.

Ze všech lidí, se kterými dosud pracoval, ji považoval za největší profesionálku. Teď však viděl i její odvrácenou stranu a byl z toho trochu nespokojen. Neúspěch jí zatemňoval mysl a doháněl ji k zuřivosti, a to mohlo mít nedozírné následky. Naštěstí Raoul a Lisa hlídali nástupní plošinu mezi Amtrakem a jídelním vozem a Dieter byl se Sheilou Tengovou v kabině lokomotivy, takže jí nepřekáželi. Věděl, že si s Annalise umí poradit, ale nebyl si už tak jistý, že by to zvládli i ostatní, zvláště šlo-li o Haase. Holand'an byl blázen, který zabíjel z čiré radosti a ne z přesvědčení.

„Pořád máme vlak pod kontrolou,“ řekl Kawi klidně. „Nezapomínej na to, Annalise.“

„Ne!“ vyštěkla Shenkerová, zastavila se uprostřed vozu a upírala svůj sžíravý pohled na Libyjce. „Ty nezapomínej. Vzpomeň si na Amala. Vzpomeň si na Jacquese. Vzpomeň si na Paulette. Naši kamarádi byli zabiti, Mohamede!“

„Ale já jsem ty lidi neznal, Annalise,“ odpověděl pomalu. „Cyr a Baxterová pro mě nic neznamenal, a jestli Amala zabili cestující, pak si to zasloužil. Nehraj mi na city, Annalise, to na mě neplatí. City nemají v naší práci místo.“

„Takže mají zůstat nepomstěni?“

„Ne, to určitě ne. Ale nejlepší odplatou je dokončit náš úkol, jak jsme si dávno naplánovali. Nestalo se nic, proč bychom to neměli dovést do konce.“

„Ale jsme odříznuti od svých zásob a munice, ztratili jsme tři lidi. Muži a ženy, kteří dřív byli našimi rukojmími, teď mají naše zbraně. A tobě se zdá, že se nic nestalo, že se situace nezměnila?“

„Možná budeme muset změnit taktiku, ale ne strategii. Jak už jsem řekl, stále máme vlak pod kontrolou. Cestující jsou stále našimi rukojmími, ať mají zbraně nebo ne, na dveřích jsou stále ještě nálože a vlak jede tam, kam chceme my. A pak je tu pan White, naše tajná zbraň,“ dodal ironicky.

„Kolik máme ještě času?“ zeptala se Shenkerová a nevšímal si ho.

Kawi se podíval na hodinky, pak zavřel oči a počítal vzdálenost, která jím zbývala do cíle. „Když pojedeme přibližně stejnou rychlostí, zbývá nám asi třicet osm hodin.“

„Vydržíme to tak dlouho?“

„Není důvodu, proč bychom nevydrželi,“ odpověděl Libyjec. „Lisa a Raoul zničili rádio, než odešli z vyhlídkového vozu. Úřady se tedy nemohou dovědět, co se tu stalo. Vlastně jsme ve výhodnější pozici než dřív. Podle Sheily jsme stačili v Capreolu natankovat dost paliva, takže nám postačí na větší část cesty. Když natankujeme znovu v Carberry – v jednom z míst, kde jsme chtěli původně brát palivo – nebudeme už muset stavět. Úřady už měly dvě příležitosti, kdy se nám mohly dostat na kobytku, tak je nepravděpodobné, že by se o to znovu pokusily tak brzo.“

„A co rukojmí? To se nepokusíme dostat zpátky pod kontrolu zbytek vlaku?“

„Jako náplast na naše rány nebo co? Ne. Válku jsme už vyhráli – proč bychom tedy měli vést malé bitvy?“

„Ty máš schopnost hledat ve všem hluboké problémy, Mohamede,“ řekla Shenkerová a na tváři se jí objevil úsměv.

„A ty zase vidíš všude demony,“ odvětil Kawi. Shenkerová přešla pohupujícím se vozem ke Kawimu, zastavila se před ním a podívala se na něho. Prsty její ruky přejely po Kawiho hrudi, pak sklouzly dolů ke slabinám. Druhou rukou ho objala, naklonila se k němu a políbila ho lehce na tvář.

„Vidím v tvých očích to, co si tam přeji vidět, Mohamede, synu Khalila.“

„Je to moudré?“ zeptal se Kawi a cítil, jak mu zmohutněl pod její

rukou.

„Asi ne,“ zašeptala Shenkerová a ústy se dotýkala jeho ucha. „Ale rozum je hluchý, když cítíš touhu.“

5

Schůzka, která se konala v poledne v jídelním voze VIA, byla jen pro zvané. Po bitvě u Capreolu, jak ji Harry nazval, přišla spousta lidí, včetně neohroženého doktora, který se pokusil zastavit Marka Cavendishe, a ptali se, co se vlastně stalo. Když se Walter Linberg marně snažil několika lidem najednou vysvětlit, oč jde, popošel o několik kroků dopředu a oznámil jim, že budou všichni dělat bez řečí, co se jim řekne, dokud nedostanou další pokyny. Komu se to nelíbí, ať se radši připojí k teroristům. Muž, který se snažil před tím zastavit Marka Cavendishe, se zeptal Linberga, kdo mu dal právo rozhodovat o životě nevinných lidí. Ostatní cestující ho usadili, a tak záležitost utichla. Harryho první rozkaz zněl, aby cestující nechali stažené rolety. Kdyby se úřady pokusily opět zasáhnout a zachránit je, těžko by rozlišovaly mezi teroristy a ostatními cestujícími a Harry nechtěl, aby byl někdo zraněn.

Schůzky se zúčastnilo devět lidí, včetně Harryho. Groze a Margayovou pozvali na schůzku díky jejich výjimečným znalostem – Groz se vyznal v chemikáliích a Wanda znala dobře trasu i vlak. Howard Mottbrown tam byl díky svým znalostem o železnici a také proto, že se nabídl udělat zápis schůze. Linberg a Sagadore reprezentovali úřady, Mark Cavendish dělal Harrymu asistenta a Hamilton Stackpole byl zástupcem personálu Amtraku a VIA. Poté, co srazili tři stoly k sobě, si Harry sedl do čela a vedle něho se posadil Mark Cavendish. Vietnamský veterán promluvil první.

„Myslím, že bychom si měli zpočátku vyjasnit jednu věc,“ řekl a přehlédl pohledem ostatní členy skupiny. „Od nynějška jsme demokracii vyhodili oknem. Platí to, co říká Harry, a já nechci slyšet žádný odmlouvání. On je náš vůdce, protože měl jako jediný odvahu vymyslet plán proti teroristům a protože je chytřej. Jasný?“

Všichni pokývali souhlasně hlavami. Cavendish se posadil a pak přišel na řadu Harry: „Nejsem si jistý, že bych chtěl být nějaká

hvězda,“ začal. „Ale to asi není to hlavní. Hlavně se chci dostat z toho vlaku živý. Zatím jsme měli štěstí, ale ti blbci drží pořád většinu trumfů v ruce. Na dveřích jsou pořád nálože a podle Waltera Linberga a Franka Sagadora je v těch dózách, které tu rozmísťovali, nějaký mor nebo něco podobnýho. Waltře, je to tak?“

„Podle našich informací je to anthrax,“ řekl bývalý agent FBI. „Nejsem odborník na bomby, ale ta, co jsem viděl na rozvaděči ve voze Daynighter, mi připadá, že je ovládaná dálkově. Předpokládejme tedy, že mají teroristé stále někde schované dálkové ovládání a mohou ho použít.“

„Já jsem chemik,“ řekl Groz „a mám nějaké zkušenosti s municí. Herr Linberg mi ukázal věc, o které právě mluvil. O anthraxu toho moc nevím, ale soudě podle dózy, bacily jsou udržovány ve vakuu. Pan Linberg se dále domnívá, že jsou rozmístěny po celém vlaku, takže kdyby se teroristé rozhodli, že je zaktivizují, v okamžiku bychom byli mrtví.“

„Je nějaký způsob, jak bysme je mohli zneškodnit?“ zeptal se Harry.

„Pochybuju,“ odpověděl Cavendish. „Fungují na péro, stejně jako nálože na dveřích. Odříznete dráty nebo se jich dotknete, a buch.“

„Tak se musíme zmocnit dálkového ovládání,“ řekl Harry. „Podívejte,“ řekl Sagadore. „Všechny tyhle řeči jsou hezký, ale nenapadlo vás zamyslet se, proč to všechno vlastně dělají?“

„Chtěli unést vlak,“ řekl Cavendish. „Myslel jsem, že to je všem jasný.“

„To jsem nemyslel,“ řekl Sagadore. „Víme, že chtějí dostat zásilku peněz, která je ve vlaku.“

„Jakou zásilku?“ zeptal se Harry, jako by o ničem nevěděl.

„Ve vlaku Amtraku je velká zásilka peněz,“ vysvětloval Linberg. „Myslím, že Frank měl na mysli, jaký je jejich hlavní cíl, že je to tak?“

„Takže jde o terorismus? A doláče?“ nadhodil Harry.

„O.K.,“ přitakal Sagadore, „ale myslím, že nechťejí spáchat sebevraždu. Asi chtějí utéct i s penězi, a to znamená, že musejí vědět o nějakém úniku. Otázka je o *jaký* únik jde.“

„Mají dvě možnosti,“ řekl Cavendish. „Buď rozbijí rozbuškou

dózy a vypustí bacily ven, anebo to neudělají.“

„Ale kde to chtějí udělat?“ trval na svém Sagadore. „Kdybychom alespoň věděli, kde to chtějí udělat, mohli bychom se podle toho zařídit.“

„Asi někde v horách,“ řekla Wanda Jenkins Margayová potichu. „Dá se předpokládat, že dají přednost opuštěné krajině před městskou zástavbou.“

Linberg se podíval obdivně na starou dámu. Potřeboval ke stejnému závěru daleko víc informací. „Souhlasím,“ přikývl.

„Marku?“ zeptal se Harry.

„To vypadá logicky,“ odpověděl Cavendish. „Ale asi se na to nemůžeme spolehnout. Hory by jim určitě poskytly víc ochrany, než jakékoli jiné místo. Ale vydrží to ještě tak dlouho?“

„Třeba nemají na výběr,“ řekl Harry. „Jestli mají určitou cestu, kudy chtějí uprchnout, asi se jí budou držet.“

„Kolik času by nám to poskytlo?“ zeptal se Linberg. „Třicet hodin, než se dostaneme do hor. Zítra k večeru bychom byli na místě,“ řekl Mottbrown.

„A jaká místa jsou po cestě?“ zeptal se Harry.

„Nejdřív Winnipeg,“ řekla Wanda. „I když si myslím, že městu se vyhnou obloukem. Pak už není žádné velké město, až Calgary.“

„A potom?“ zeptal se Harry.

„Hory,“ řekl Mottbrown.

„Ale nejdřív nás čeká dost naléhavý úkol,“ vložil se do řeči Hamilton Stackpole.

„Jakej?“ zeptal se Harry.

„Brzy nám dojdou zásoby a už teď nám dochází pitná voda. Šest záchodů v lůžkovém voze je ucpaných a dva další v obyčejných vagónech. Kolem se začíná šířit smrad. Ve vlaku bude hodně lidí, kteří budou na konci svých sil. A taky budou mít hlad a žízeň.“

„A co ranění?“ zeptal se Harry.

„Váš pan Tucker říká, že dva už zemřeli a jeden umírá. Jinak je to dobrý. Ve vlaku je dost lékárníček první pomoci a tři doktoři.“

„Kde jsou mrtvolý?“ zeptal se Linberg.

„Jsou nahoře ve vyhlídkovém voze s ostatními. Brzo začnou smrdět, promiňte,“ odpověděl černoš a otočil se na Wandu Jenkins

Margayovou.

„Nechápu, proč je necháváte ve vlaku,“ řekla stará dáma. „Na moři se pohřbívá jednoduše, proč to nejde ve vlaku?“

„Cože?“ podivil se Harry.

„Vyhoďte je z vlaku, drahoušku,“ řekla s širokým úsměvem. „Někdo se jich určitě ujme.“

„Dobrá,“ souhlasil Harry. „Asi to uděláme.“ Otočil se opět na Stackpola. „S jídlem a vodou toho moc nesvedeme, jediné že budou na příděl. Co se týká záchodů, zavřete je a vyražte okna, tím se na chvilku zbavíme zápachu.“

„Možná bychom mohli lidi přesunout do zadní části vlaku,“ navrhl Frank Sagadore. „Dejme tomu počínaje vozem Daynighter je přestěhovat do vyhlídkového. Bude tam ještě větší tlačence, ale v případě, že bychom museli vlak vyklidit, to bude výhodnější. Mezi tímto vozem a posledním vagónem je jen jedna dóza, která je umístěna v lůžkovém voze. Snad přijdeme na to, jak ji odmontovat, pak bychom byli od ostatních víc izolovaní.“

„Jak moc by byly vagóny přečpaný?“ zeptal se Harry.

„Z Washingtonu vyjel poloprázdný vlak,“ odpověděl Stackpole. „Nebude tam moc místa, ale myslím, že má Sagadore pravdu. Máme jen omezený počet zbraní, a tak bude bezpečnější, když budou všichni cestující pohromadě.“

„Pak to tak proveďte,“ řekl Harry. „Vyprázdněte vagóny a zraněné přeneste do vyhlídkového vozu. Starý lidi mají přednost. Když tam nebude místo, mladší cestující můžou stát. Ještě něco?“

Nikdo nepromluvil. Harry si stoupl. „O.K., tak do toho. Já se postarám o Norma Ketteringa. Všichni se budou střídat na stráži. Mark to zařídí.“ Ostatní také vstali ze židlí a schůzka skočila. Za několik okamžiků zůstal Harry v jídelním voze sám s Markem Cavendishem. Vietnamský veterán vypadal ustaraně.

„Něco tě trápí, Marku?“ zeptal se Harry.

„Jo,“ odpověděl Cavendish, posadil se a začal obvyklý rituál zapalování cigarety. Harry si také zapálil. „Nechtěl jsem o tom mluvit před ostatními – aspoň teď ne.“

„O co jde?“

„Teroristé nejsou jediným problémem, kterému musíme čelit. Je tu

ještě jeden.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Harry.

„Mluvil jsem s Linbergem o dózách s anthraxem. Vysocí úředníci jsou strachy bez sebe. Jsou podělaný až za ušima. Linberg říká, že mají takový strach, že se budou snažit dózy zlikvidovat.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Harry a mračil se. Vdechl cigaretový dým a vypustil ho nosem.“

„Vlak, kde byla původně spousta rukojmí, se změnil na časovanou bombu,“ vysvětloval veterán. „Takže teď, když se pokusí zaútočit na vlak zvenčí, nebude to záchranná akce. Jejich hlavním cílem bude zneškodnit anthrax, i kdyby to mělo znamenat naši smrt.“

„Co myslíš, že udělají, hodí na nás bombu, nebo co?“ zavrčel Harry. „Ale jdi, Marku, tohle není science fiction.“

Cavendish použil svůj hák, sáhl do náprsní kapsy saka a vyndal malou knížku. Položil ji na stůl před Harryho, který ji sebral a přečetl název: *Průvodce po železničních tratích západní Kanady*.

„Našel jsem ji na jednom sedadle v předním voze,“ řekl Cavendish. „Je to podrobný popis krajiny, kterou projíždíme. Je tam spousta zajímavého čtení. A vsadil bych se, že teroristé ji taky znají.“

„K věci, Marku.“

„Dneska ráno jsem ji téměř celou přečetl,“ odpověděl pomalu. „A pak jsem ji zkonfrontoval s paní Margayovou a několika dalšími kanadskými železničáři. Jestliže chtějí teroristé použít hory jako štít, pak počkají, až budou pěkně hluboko v horách. To tedy znamená, že se vyhnou velkým městům. První místo, které by tomu odpovídalo, je někde mezi Goldenem a městem Revelstoke. Je to sto padesát kilometrů dlouhý pás divočiny. Když to došlo mně, tak to taky muselo napadnout lidi zvenku.“

„Tak tedy co?“

„Mezi dvěma městy je místo, které se nazývá Connaughtský tunel. Je osm kilometrů dlouhý a ventilační šachty jsou jen na východě a západě. Je to ideální místo.“

„Na co?“

„Na hřbitov,“ řekl Cavendish popuzeně. „Nebo lépe řečeno na masový hrob, který se dá hermeticky uzavřít. Stačí to nechat celé vybuchnout a anthrax přestane být problémem, Železnice stejně

staví nový tunel, který bude ještě lepší, takže by nešlo ani o ekonomickou ztrátu.“

„Ty si myslíš, že nás tam pohřbí?“ zeptal se Harry.

„Když nevymyslíme něco dřív, než dojedeme k tunelu, zřejmě to tak provedou,“ odpověděl.

6

Míjely hodiny a nic se nedělo. Krajina kolem vypadala jako nekonečná divočina, všude samá skála, stromy, sem tam se zablesklo jezero a bažina. Lokomotiva udržovala pořád stejnou rychlost nehledě na to, kudy jela, a bez ohledu na pohodlí cestujících. Kilometr po kilometru se prokousávala skalnatou pustinou, kde sotva potkáte člověka.

V poledne dorazili k řece Sturgeon a jezeru Abram, minuli opuštěné nádraží v Sioux Lookoutu napodobující tudorský styl, pak rychle projeli dvojitým sto šedesát metrů dlouhým tunelem u jezera Canyon a pokračovali na západ. Opět byla tma, když překračovali hranici mezi Ontariem a Manitobou, které by si nikdo nevšiml, nebýt značky mezi stromy.

Ani ne po dvou hodinách, těsně po půlnoci podle středního letního času dojel vlak k dvě stě sedmdesát metrů dlouhému mostu, který se klenul nad Red River. V dálce se proti tmavé obloze mihotala světla Winnipegu.

Vlak jel po hlavní koleji přes nadezd v Nairnu, pak přešel Red River a dostal se do vlastního města. Naštěstí město převážně spalo a jen málo lidí vědělo o hrozbě, kterou vlak představoval. Nikdo neučinil pokus evakuovat obyvatelstvo z blízkosti, kudy vlak projížděl. Jediným vybočením z normální situace byly kordony policistů blokujících dopravu na hlavních křižovatkách a silnicích poblíž tratě, které svědčily o tom, že něco visí ve vzduchu. Během dvaceti minut, co vlaková souprava projížděla městem, nikdo nic nepodnikl, a tak mohl vlak krátce před jednou hodinou v noci opět nerušeně vyjet z města. Ještě zastavil na krátkou chvíli na okraji Carberry v Manitobě, aby natankoval, ale opět ho nechali na pokoji.

Harryho přátelé, kteří měli hlídku, si zabrali obývací pokoj v

prvním lůžkovém voze VIA. Harry usnul na dolní palandě. Ale nespal ani hodinu a už ho vzbudil Daniel Pendergast.

„Co se děje?“ zamumlal nesrozumitelně.

Daniel zavrtěl hlavou a dal si prst k ústům. Harry přikývl. Walter Linberg spal na horní palandě, Mark Cavendish chrápal na roztahovacím křesle kousek od nich. Harry, který byl stále oblečen, seskočil z postele, nazul si boty a následoval svého přítele na chodbu. Vlak, který jel velkou rychlostí, se houpal ze strany na stranu, vozy dělaly značný rámus, který rušil jakoukoli konverzaci.

Daniel se vydal beze slova chodbou a zastavil se u dveří kupé poblíž nástupní plošiny, kterou se dalo projít do jídelního vozu.

„To je jedno z kupé, které je zavřené kvůli záchodům,“ vysvětlil Pendergast šeptem. „Stackpole spal a tady to strašně páchlo. Myslel jsem si, že je zase další záchod ucpaný.“

„To asi je,“ souhlasil Harry a ohrnul nos. Zápach, který vycházel z malé mřížky ve spodním okraji dveří, byl odporný. „Nadechni se zhluboka,“ řekl Harryho přítel. „Bude to ještě horší.“

Harry poslechl a Pendergast otevřel dveře. Harry nakoukl dovnitř. Okenní roleta byla vytažená, takže okamžitě uviděl, že okno není rozbité. Harrymu se začalo dělat špatně, ale příčinou nebyl strašný zápach lidských výměšků.

„O, Bože!“ zašeptal a zíral na tu spoušť. Adrian Tucker ležel na sedadle osvětlen modrým nočním světýlkem, košili a klín měl zalitý krví, která se v přítmí kupé vyjímal, hlavu zvrácenou, bílé rty ohraničovaly zející ránu od jednoho ucha k druhému. Harry začal zvracet.

TUNEL

*Myslím, že zlost je nejlepší obranou proti strachu...
Když jsme našli Adriana zavražděného, přestal jsem se
bát, byl jsem vzteky bez sebe – měl jsem strašnou chuť
pomstít se.*

– Harry Maxwell

Z interview pro časopis Playboy

XIII

Středa 29. června

Čas: 10.20 hodin středního letního času

Vzdálenost: 2 482 mil/ 3 994 km

1

Dave Wesler seděl vzadu v zasedací místnosti a poslouchal uniformovaného důstojníka, jak vysvětluje kanadský plán zásahu proti vlaku s rukojmími. V místnosti bylo několik dalších lidí, reprezentujících vojsko, policii a diplomatické úřady, které byly do akce zapojeny. Asi čtvrt hodiny se plukovník věnoval zevrubnému líčení příběhu, ale teď se soustředil na podrobnosti. Za ním se na plátně promítala malá mapa Britské Kolumbie. Plukovník hovořil monotónním hlasem, takže to vypadalo, jako když popisuje rozpis denního odvozu odpadků.

„S výjimkou požadavků týkajících se regulace dopravy a nastavení výhybek jsme od včerejšího rána, kdy vlak opustil nádraží v

Capreolu, nezískali žádné informace o stavu cestujících nebo o teroristech. S ohledem na tento fakt musíme chápat tento plán pouze jako hypotetický a být si vědomi, že ho můžeme kdykoli podle okolností měnit.“

Jinými slovy, pomyslel si Wesler, neměli ani za mák ponětí, co se tam vlastně děje, a proto doufali, že teroristé udělají přesně to, co se od nich očekává. Nebyl to zrovna detailně propracovaný plán útoku.

„Předpokládáme, že při konstantní rychlosti, i přes nějaké výkyvy způsobené výškovými rozdíly, kdy bude vlak projíždět Skalistými horami, dorazí dnes asi ve 22 hodin do Fieldu v Britské Kolumbii. Podle informací o spotřebě pohonných hmot můžeme usuzovat, že teroristé nemají v úmyslu pokračovat dál než do Revelstoku v Britské Kolumbii.“

„Pokud znovu nenatankují,“ mumlal si pro sebe Wesler.

„Ve světle těchto faktů a také proto, že máme na paměti potenciální nebezpečí, které vlak představuje pro civilní obyvatelstvo, jsme se rozhodli zničit vlak v Connaughtském tunelu, tady.“ Pomocí ukazovátka označil místo na mapě hned za oblastí Big Bend u řeky Columbia, téměř v polovině cesty mezi Fieldem a Revelstokem. Na chvíli se odmlčel a vzápětí se na plátně objevil detailní obrázek této oblasti.

„Jak vidíte východní vjezd do tunelu je na všech stranách ohraničen horami. Horou Mount Dauntless na východě a na západě horami Hermit, Mount Rogers a Mount Tupper. Sám tunel prochází pod horou Mount MacDonald a horou Avalanche, západní vjezd do tunelu se otevírá při úpatí hory Cheops a Mount Abbot na východě. Východní i západní vjezd je vzdálen od transkanadské dálnice asi dvě stě metrů, takže není problém se k místu dostat.

Sám tunel měří kolem 8 kilometrů, je asi devět metrů široký a přibližně šest metrů vysoký. Původně byl plánován jako dvoukolejný, ale od roku 1959 je využívána jen jedna kolej. Jakmile vlak vjede do tunelu, okamžitě se automaticky zapnou dva větráky na západní části, které pohání vzduch tunelem ještě dvacet minut po tom, co vlak z tunelu vyjel. Tyto větráky jsou jedinými zdroji výměny vzduchu.

Nouzové ovládání větráků a nouzové řízení dopravy je ve Fieldu a

v dispečinku v Revelstoku.“ Plukovník se odvrátil od mapy a podíval se na vybrané obecnstvo. „Předpokládáme, že zastavíme vlak v Connaughtském tunelu. Můžeme to udělat, aniž bychom napřed teroristy varovali, protože až projedou na dvojitou červenou, vlak může být automaticky zastaven: Když jsou brzdy jednou zablokovány, vlak se nemůže znovu rozjet, dokud se povel nezruší. Protože by si teroristé při vjezdu do tunelu všimli červených světel, musíme jednoduše odstranit červené krycí sklo a zaměnit ho za bílé, které značí, že trať je volná.“

Plukovník se na chvíli usmál a pak pokračoval dál. Podle Weslera to nebyl upřímný smích. „Uvědomujeme si, že máme co činit s velkým počtem rukojmí, a proto jsme se rozhodli, že náš útok už bude poslední. Provedeme ho zevnitř tunelu za pomoci dobrovolné skupiny britské zvláštní letecké služby z dvacátého druhého regimentu v Herefordu. Tito muži byli v pohotovosti od té doby, co vlak vjel na kanadské teritorium, a jsou v současné době na cestě do Trailu v Britské Kolumbii. Odtamtud se dopraví helikoptérou k tunelu. Z ministerstva zahraničí USA i z kanadské strany se sice vyskytly námitky proti přítomnosti britské jednotky, ale americká skupina Delta ani naše Red units nemají žádné zkušenosti s teroristickými únosy vlaku. Tito muži je naopak mají. Mimo jiné jsou vycvičeni na modelové situace únosů a také absolvovali výcvik v Britské Kolumbii, takže znají dobře terén. Skupině třinácti mužů bude pomáhat demoliční četa z Chilliwaku. Kdyby z nějakého důvodu selhala jednotka zvláštní letecké služby, demoliční četa zatarasí východní i západní vjezd do tunelu, a tak znemožní únik bakterií anthraxu do ovzduší, i když to bude na úkor životů rukojmí. Avšak takové oběti na životech budou menším ze dvou zel a ekonomická ztráta bude minimální, protože kanadská železniční společnost Pacifik dokončí příští rok nový tunel v Rogersově průsmyku. Do té doby by vlaky mohly využívat trasy po Big Hillu.

Prostředky na demolici budou na místě v 18 hodin horského času a operace začne asi o půlnoci nebo ve 3 hodiny ráno zdejšího času.“

Plukovník sebral horu papírů z pultu, který měl před sebou, mapa zmizela z plátna a to byl konec schůzky. Lidé se začínali z místnosti

pomalu vytrácet. Také Wesler vstal. Když vycházel na chodbu, zkontroloval si čas. Během patnácti minut bude po všem, ať už to dopadne jakkoli.

2

„Myslím, že to je blbej nápad, na nic chytrýho nepřijde,“ řekl Daniel Pendergast nasupeně. Harry Maxwell uhasil cigaretu v popelníku, který byl ve stěně, a díval se z okna ven. Neviděl nic jiného, než širé lány pšenice pod modrou kopulí nebes východní Alerty.

„Není to blbej nápad, nemáš pravdu,“ odpověděl a stále pohlížel z okna ven. V dálce uviděl silo, které vystupovalo z nudné krajiny jako surrealistický obraz pevnosti. „Když tady budeme jen tak sedět a čekat, co se bude dít, bude náš osud zpečetěn – s jedinou změnou, že teď jsme na druhé straně barikády. Musíme něco udělat dřív, než nás ti blázni oddělají a než nějaký jednotky zvenčí podniknou útok. Proboha, Danny, jsme jako morová rána.

Nikdo nás nenechá v klidu vystoupit. Bud' zabijeme my, nebo oni zabijí nás.“

„Začínáš mluvit jako náš přítel z Vietnamu. Úplně tě zblblnul, Harry. Asi mu pořád v hlavě straší vzpomínky na drancování vesnic v džungli.“

„Dej si pohov, Danny. To nemám od Marka. Ale musím mu dát za pravdu.“

„Nechceš se jen pomstít těm, co zabili Adriana, že ne?“

„Ne,“ řekl Harry rozhodně. „Ale tenhle problém taky musíme rozluštit. Není pravděpodobné, že by se sem dozadu dostal terorista jen proto, aby podřízl Adrianovi krk.“

„Špión v hnízdečku lásky?“ zeptal se Danny. „Myslíš, že je mezi cestujícími nějaký psychopat nebo teplouš?“

„To taky ne,“ řekl Harry a zavrtěl hlavou. Zapálil si další cigaretu a opřel se o opěradlo. „Mám pocit, že ti blázni měli pravdu, když říkali, že mezi cestujícími mají své lidi. Bud' nás chtěli popíchnout, nebo Adrian na něco narazil.“

„Máš nějaký podezření, kdo by to mohl být?“ zeptal se Danny.

„Adrian trávil hodně času se zraněnými.“

„Jeden z doktorů?“

„Ne, to myslím, že ne. Ale musíme na to přijít.“

„Nemáme ale čas vyptávat se cestujících,“ řekl Daniel. „Tak co budeme dělat?“

„Zprvė si necháme všechny plány pro sebe,“ odpověděl Harry. „Jen my dva víme, že je mrtvej, a tak to zůstane, alespoň prozatím.“ Budova síla se každou vteřinou přibližovala. Na jedné straně zahlédl Harry několik domů. Představoval si, jak se nějaké dítě dívá z okna na projíždějící vlak a diví se, proč jsou všechna okna zakrytá, jako by byla válka. Na druhé straně je možné, že o nich celý svět ví, a v domech nikdo není, protože všechno obyvatelstvo bylo evakuováno. Vlak cestoval z místa na místo jako „Bludný Holanďan“.

„Jseš si jistej, že máme tyhle lidi přepadnout?“ zeptal se Danny.

„Nic jinýho nám nezbejvá,“ řekl Harry. „Nemáme jiný východisko.“

„Ale co když se Linberg a ostatní mýlí?“ zeptal se Danny. „Možná, že jsou ty dózy prázdný.“

„To je zbožný přání,“ řekl Harry. „Tyhle lidi nekecaj, Danny.“

Když řekli, že je to anthrax, tak na to můžeš vzít jed.“

„Když je napadneme a jeden z nich zmáčkne knoflík. Co budeme dělat potom?“

„Budeme mrtví,“ řekl Harry prostě. Velké silo se mihlo za oknem a na chvílku zakrylo výhled. Pak zmizelo z dohledu a kolem byla zase jen prerie.

3

Harry, Mark Cavendish a Howard Mottbrown seděli u stolu v jídelním voze VIA a diskutovali o náčrtku vlaku, který Mottbrown nakreslil. Náčrtek byl úhledně nakreslený se všemi podrobnostmi. Bylo na něm také vyznačeno místo, kde se teď nachází, i obranná pozice Ketteringa v předním vyhlídkovém voze a zabarikádovaná kavárna za ním.

„O.K,“ řekl Cavendish, „řekni mi ještě jednou, co je před námi. Nechci se vrhnout do něčeho neočekávanýho.“

Mottbrown přikývl, našpulil ústa a přemýšlel. „Před vyhlídkovým vozem Vista jsou dva kanadské vozy a za nimi je vlak Amtraku. Odpojili původní vyhlídkový vůz, takže zbyly dva lůžkové vozy, Amdinette a dva obyčejné vagóny s místy jen k sezení. Dohromady je to pět vagónů nebo jinak řečeno sto dvacet metrů, které musíme projít. Za nimi je zavazadlový a poštovní vůz, které jsem viděl, když jsem nastupoval ve Washingtonu. Poslední vagón je zavazadlový vůz kanadské soupravy.“

„To nechápu,“ řekl Harry. „Proč by se schovávali v kanadským zavazadlovým voze?“

„To je jednoduchý,“ odpověděl Mottbrown. „Je nepoměrně snazší připojit dva vozy k sobě, než napojit vagón k lokomotivě. Proto ho nechali u kanadský lokomotivy, aby ušetřili čas.“

„O.K.,“ vložil se do řeči Mark, „pak už je lokomotiva, že jo?“

„Ano. Podle zřízence, se kterým jsem mluvil, to je typ PA-4. Podle amerických hledisek je to dost zastaralá lokomotiva, ale poměrně výkonná.“

„Takže několik jich je v lokomotivě,“ mumlal si pro sebe Cavendish a kreslil tužkou zaklesnutou do háku, který měl místo prstů, křížek, aby vyznačil místo, kde se nacházejí. „Logicky vzato, musí mít někoho, kdo bude hlídat, aspoň jednoho člověka, dejme tomu tady v přední linii, blízko nás.“ Opět nakreslil na náčrtek křížek, tentokrát na konec prvního lůžkového vozu Amtraku. „Možná, že budou o něco blíž,“ přemítal, „ale asi nechají dva vozy volné, jako území nikoho.“

„Kolik jich ještě zbývá?“ zeptal se Harry.

„Nemůžeme si být absolutně jisti, ale řekl bych, že asi tři, možná čtyři.“

„Včetně Shenkerové, té krasavice, která je podle Linbergera jejich vůdce,“ řekl Harry.

Cavendish přikývl. „Ona si asi vezme na starost dózy s anthraxem.“

„Kde asi může být?“ zeptal se Harry.

„Tady,“ řekl Cavendish bez zaváhání a označil místo křížkem. „V prvním voze Amtraku, kde explodovaly nálože. Tudy budeme, podle Howarda, vjíždět do Calgary, a to znamená, že budou očekávat

problémy. Protože na jedné straně vlaku je pěkná díra, je to jejich zranitelné místo.“

„Tohohle bych chtěl dostat živýho,“ řekl Harry a poklepal na křížek na náčrtu, který označoval pravděpodobné místo hlídky v přední linii. „Chci ho trochu zmáčkout a vytáhnout z něho, co chtějí udělat, abysme věděli, jak se to má všechno skončit.“

„Myslím, že to vím,“ řekl Mottbrown. Sáh si do kapsy od saka a vyndal pečlivě složenou mapu. Rozprostřel ji na stole. Harry si přečetl, že jde o plán města Calgary. „Půjčil jsem si ji od paní Margayové,“ řekl Howard a trochu se usmál. „Je skutečně překvapující, co všechno vozí s sebou. Tak tedy, tudy vede trasa, po které jedeme,“ ukázal na šedou čáru táhnoucí se od jihovýchodu. „Odsud vede hlavní trasa Canadian Pacific a pokračuje přibližně podél odvodňovacího kanálu, který se vlévá do řeky Bow. Je tam několik průmyslových závodů a spousta vedlejších tras, ale zřejmě pojedou přímo do centra města a dál po hlavní trase. Paní Margayová říká, že trasa vede podél řeky Bow až k pohoří.“

„Já to ale nechápu,“ řekl Harry.

„Zatáčky, nevidíte je?“ zeptal se Mottbrown tiše. „Zdá se, že jich tam je spousta, zvláště, když projíždíte průmyslovou čtvrtí na východní straně města. Jak se bude vlak točit, vůz Amtraku, který má v sobě díru, bude vidět ze zadní části vlaku.“

„No a?“ řekl Mark Cavendish.

„Takže pan Kettering, který je policista a zřejmě dobrý střelec na terč, může použít jednu ze zbraní, kterých jste se zmocnili ve vyhlídkovém voze...“

„Má pravdu,“ řekl Cavendish a otočil se na Harryho. „Kettering by na ně mohl pálit pokaždé, když by vlak vjel do zatáčky, a tak by měli plné ruce práce.“

„O.K., tak to bysme měli pokoj od dvou, možná i tří zepředu. Jak se zbavíme toho otravy, co je v lůžkovém voze? Ten zřejmě neodhodí zbraň a nevběhne nám do náručí.“

„Můžeme použít plyn z pepře a kouřovou clonu,“ odpověděl Cavendish bez váhání a na tváři se mu rozlil úsměv. „Požádal jsem Groze, aby něco vymyslel, hned jak jsme o tom začali mluvit poprvé. Rozpusťte asi sto malých sáčků s pepřem v nějakém lihu na

masírování, který měla u sebe Wanda, a připevnil je na své zápalné láhve. Říká, že plyn, který se vytvoří, je oslepí a zneškodní. Co vy na to?“

„Báječný,“ procedil Harry mezi zuby.

„Sebrali jsme ve vyhlídkovém voze několik brokovnic s uříznutou pažbou,“ pokračoval Cavendish. „Můžeme rozstřílet sklo ve dveřích spojujících dva vozy, vhodit dovnitř zápalnou láhev a pak vejít a dostat ho. Jedna, dvě, tři.“

„Nebo čtyři,“ řekl Harry. „Našli jsme nějaké plynové masky ve vyhlídkovém voze. A co když on ji má taky?“

„Musíme to risknout,“ řekl Cavendish a pokrčil rameny. „Měli masky pro případ, že by někdo zvenku použil slzný plyn, ale nebudou asi předpokládat, že by někdo ve vlaku vyrobil plyn z peře.“

„O.K.,“ řekl Harry. „Ty rozstřílíš okna, já vhodím dovnitř láhev a oba půjdeme dovnitř a dostaneme ho. Kettering je nahoře, Linberg, Sagadore a Danny budou držet stráž na barikádě, kdyby nám to náhodou vybuchlo před nosem.“ Otočil se na Mottbrowna s otázkou. „Jak dlouho máme do Calgary?“

„Právě jsme projeli Strangmuirem,“ odpověděl muž malého vzrůstu a díval se do jízdního řádu VIA. „Takže nám zbývá asi šedesát čtyři kilometrů. Při rychlosti, jakou jedeme, tam budeme asi za půl hodiny.“

4

Když Kenzie McLeodová ukradla mladému muži lístek na montrealském hlavním nádraží, měla pocit, že se jí útěk podařil. Nyní se jí zdálo, že prožívá ošklivý sen, který nemá konce. Když si uvědomila, že vlak byl unesen krátce poté, co vyjel z nádraží, byla stejně vystrašená jako ostatní. Pohled na zraněné cestující a později přikrytá těla mrtvol ji vyděsil k smrti. Ted' to bylo ještě horší. Když seděla s ostatními cestujícími v přeplněném lůžkovém voze, byla bez sebe hrůzou. Dělal se jí fyzicky špatně z neustálého pohupování vlaku ze strany na stranu, šuškáni a pachu těl stovky lidí, kteří tam byli namačkaní jako sardinky všude, kde se dalo. Když už to

nemohla vydržet, vstala, proklestila si cestu davem a došla až k nástupní plošině na konci vozu. Překročila dva dřímající cestující, kteří leželi v uličce, zatáhla za dveře a vešla na nástupní plošinu. Konečně byla sama. Nikdo se sem neodvážil, protože všichni věděli, že na dveřích jsou nálože. Kenzii to bylo jedno. Její mysl se zabývala jinými myšlenkami. Hlavou se jí honily události minulé noci.

Stála daleko ode dveří a opírala se o stěnu. Dýchala relativně svěží vzduch, který sem pronikal mezi kovovými pláty podlahy a kolem dveří. Ani neustálý řev kol ji nevadil, hlavně, že byla konečně sama.

Oči měla zavřeně. Sáhla do kapsy džíns a nahmatala něco malého. Patřilo to muži, kterého viděla vycházet z kupé a kterému věc upadla. Klíčenka se jí málem stala osudnou. Viděla, jak ji upustil v přítmní chodby, a už se chystala na něho zavolat, ale něco jí říkalo, aby to nedělala.

Kenzie McLeodová byla v patnácti krásná a inteligentní, ale byla ještě panna. Měla také vyvinutý pud sebezáchovy, který pramenil z jejího způsobu života. Vždycky se pohybovala na dolní příčce společenského žebříčku. Zdravý rozum dívky z ulice ji uchránil od ztráty panenství a snad také toho, že ji nikdo ze ztracených existencí, s kterými se stýkala, nepřivedl do jiného stavu. Tentýž rozum jí říkal, aby na muže, kterého viděla vycházet z kupé, nezavolala. Jeho široká ramena a způsob, jakým se pohyboval, přestože k ní byl zády, v ní probudily strach. Proto se raději přikrčila do stínu a počkala, až muž zmizí z dohledu. Teprve potom šla dál. Před několika minutami hledala Kenzie toaletu, která by nebyla ucpaná, ale teď na to úplně zapoměla. Když si byla jistá, že muž odešel, popošla rychle dopředu a sebrala malý předmět, který muži vypadl z kapsy. Uviděla klíč na řetízku, i když byl docela jiný, než na které byla Kenzie zvyklá. Byl to pět centimetrů dlouhý kovový odlitek. Byla na něm tři písmena: FVP.

Protože byla zvědavá, zaklepala lehce na dveře kupé, z něhož právě muž vyšel, a když se zevnitř nic neozývalo, vzala za kliku a otevřela dveře. Pohled, který se jí naskytl, jí zůstane vrytý v paměti do konce života a bude jí strašit ve snu, jestli vůbec přežije a bude k tomu mít příležitost.

Kenzie stála na nástupní plošině, otevřela oči a poprvé si v duchu

přála, aby byla kuřačka. Alespoň by měla co dělat. Zvedla ruku a podívala se na hodinky. Bylo půl páté. Nic to sice na věci neměnilo. Od té doby, co vyjeli z Montrealu, projeli alespoň jedním časovým pásmem a Kenzie si nenařídila hodinky podle nového času. Podstatné však bylo, že dvanáct hodin byla svědkem bezostyšného vraždění.

Zkřížila ruce na hrudníku a přecházela sem a tam malým prostorem mezi vagóny. Věděla, že dříve či později bude muset někomu vyprávět o tom, co viděla, ale otázkou bylo komu.

5

„Kolik času nám zbývá?“ zašeptal Cavendish. V ruce držel ošklivou brokovnici Siles. Přikrčil se k zemi u první dvojice sedadel vagónu VIA, který byl vpředu vlakové soupravy. Harry posléze následoval jeho příkladu v uličce. Před nimi už nebylo nic kromě toalety na pravé straně a šatny nalevo. Pak už byla jen nástupní plošina vedoucí do prvního lůžkového vozu Amtraku.

„Dvě minuty,“ odpověděl Harry, když se podíval na hodinky. „Kettering začne palbu v příští zatáčce.“

„Doufám, že to vyjde,“ mumlal Cavendish.

„Co tím chceš říct? Probůh, vždyť to byl tvůj plán!“

„Já jsem lítal s tryskáči, nedělal jsem velitele roty,“ odpověděl Cavendish.

„Kristepane! Proč to potkalo zrovna mě?“ skuhral Harry.

„Připletl ses na nesprávné místo ve špatnou dobu,“ odpověděl Cavendish. „Kolik času zbývá?“

„Devadesát sekund,“ řekl Harry.

„Mottbrown tvrdí, že ucítíme, jak se vlak nakloní na bok, až vjede do zatáčky,“ řekl Cavendish. „Podle něho je ten, co řídí lokomotivu, dost dobrý, ale v takové rychlosti se to stejně pozná. Až ucítíš, že se vlak naklání, začnu počítat. Měli bysme slyšet, až bude Norm střílet. Když ho uslyšíme, až napočítám pět, zapal knot na zápalné láhvi. Až řeknu šest, stoupnu si, vypálím přes sklo dvakrát, abych zasáhl oboje dveře – a pak se přesunu k sedadlu za tebou. Až vyrazím, vyjdeš do uličky, hodíš láhev a uskočíš doleva. Nemusíš pospíchat, ten chlápek

se už po dvojité dávce rozhlížet kolem nebude. Hlavně si dej pozor, aby láhev prošla *oběma* dveřmi. Nebylo by dobré, aby začalo hořet mezi vagóny. O.K.?”

„Chytřej! Čas?“

„Třicet sekund.“

„Doufejme, že tvůj zapalovač bude mít dost benzínu.“

„Cha, cha,“ zasmál se Harry. Ale radši zkontroloval, zda zapalovač funguje.

Uplynuly poslední dvě sekundy a po chvilce, která se zdála věčností, se vlak nahnul k pravé straně. Uplynulo dalších několik sekund a pak oba muži uslyšeli střelbu z kulometu M-60, když Kettering zahájil palbu. Mark Cavendish vstal a začal nahlas počítat. Protézou uchopil brokovnici, hák zaklesl do spouště. Krátkou pistolovou pažbu měl vklíněnou do umělého lokte. Když Mark napočítal pět, Harry zapálil knot láhve, plamen zapalovače se dotkl pruhu látky, který byl nasáklý hořlavinou, a začal neznatelně hořet. Koutkem oka Harry zahlédl, že Cavendish stojí, a pak se celý vůz otrásl dvojitým výstřelem z brokovnice. Cavendish skočil k sedadlu, Harry se zvedl a modlil, aby se zčistajasna nedíval do hlavně pušky. Měl pocit, jako když se vše odehrává ve zpomaleném filmu. Uskočil do uličky, kousek od něho bylo roztržštěné sklo dveří vedoucích na nástupní plošinu. V druhém vagónu nebylo nikoho vidět, a tak se chystal hodit zápalnou láhev.

Když o tom později mluvili, Harry ani Cavendish si nemohli vzpomenout, že by slyšeli, jak se dveře za nimi otevírají. Zřejmě to byl podvědomý instinkt, nějaký pud sebezáchovy, který je upozornil, že se něco děje. Oba muži se najednou otočili, Harry držel v ruce láhev a Cavendish se zvedal s brokovnicí Siles připravenou ke střelbě.

Postava, která se za nimi objevila, vyšla z toalety. Byla to žena malého vzrůstu s utaženými černými vlasy. Na sobě měla černou kombinézu. Cavendish, který předtím instinktivně nabil brokovnici, vystřelil a Harry se chystal hodit směrem k ní láhev. V poslední chvíli, když si všiml, že Mark připravil ženu o velkou část pravé nohy, hodil láhev do dveří, které byly nejbližší. Láhev přistála na klíně Raoula Attendery, který byl schovaný na nástupní plošině. Láhev se

rozbila o kryt hlavně samopalů Ingram, který terorista držel v ruce, a postříkala ho od hlavy až k patě prchavou tekutinou. Za chvíli vzplál oheň a z bývalého sandinisty se stala hořící pochodeň. Výkřiky z úst, která se měnila v seškvážený žvanec, se mísily s hučením plamene, který ho spaloval. Attendera klesl na kolena a pak padl čelem na zem. Opožděný výstřel byl udušen zbytky hrudníku spáleného na uhl. Potom se začala nástupní plošina plnit mastným černým kouřem, směsice pepře stoupala Harrymu do očí a páčila ho. Musel ustoupit kousek zpátky do uličky.

Mark Cavendish už byl u zraněné teroristky, obratně rozepnul pásek kombinézy a zaštípl jí pahýl. Výstřel zasáhl nohu nad kolenem. Kulky vypálené zblízka jí úplně ustřelily lýtko. Noha, která byla stále v botě, odletěla pod sedadlo a naštěstí byla skryta ve stínu, jinak by to asi Harryho žaludek nevydržel. Harry pomáhal Cavendishovi zašit ránu, aby nekrvácela, ale jeho pohled se ráně vyhýbal. Žena ležela v bezvědomí, tvář měla popelavě bílou, oči v sloup, takže bylo vidět jen bělmo.

Plyn, který obsahoval pepř, se pomalu dostával k místu, kde stáli, a tvořil jemnou mlhu. Harry i Cavendish začínali cítit jeho účinky.

„Nadzvedni ji, Harry!“ poručil veterán a rozkašlal se. Harry ho poslechl a oba táhli teroristku pryč z území nepřítele. Měli prvního zajatce.

6

Osmičlenný demoliční tým a třináctičlenná skupina zvláštní letecké služby protiteroristické jednotky z Herefordu se setkaly ve tři hodiny ráno horského letního času v Trailu ležícím v Britské Kolumbii. Odsud je přemístily čtyři helikoptéry Huey patřící kanadské základně v Comoxu k tunelu Connaught vysoko v Selkirských horách. Přistáli v Glacieu za deponovanou stanicí pro zrušené vozy, kde teď byla jejich základna. V půl šesté už měli vyloženy všechny věci a začali se věnovat svým úkolům. Čtyři muži z osmičlenné demoliční čety odešli dvě stě metrů k západnímu vjezdu do tunelu. Začali ke vchodu a k ventilátoru nad ním umísťovat nálože. Ostatní čtyři muži z demoliční čety a většina členů

zvláštní letecké služby pak nasedli do drezíny a jeli do tunelu. Tři členové týmu zůstali na svahu hned za západním vjezdem do tunelu, aby se nikdo nemohl z něho dostat ven, až vlak vjede dovnitř.

Dalších šest členů ZLS se rozmístilo podél stěn tunelu, nechávající mezi sebou rozestupy dvaceti čtyř metrů. Postupovali od východního vstupu do tunelu. Podle dispečinku železniční společnosti Canadian Pacific by měl vlak zastavit tak, že poslední vůz zůstane šedesát metrů od vjezdu do tunelu. Členové zvláštní letecké služby, kteří měli nastoupit do vlaku okny, měli všichni standardní nálože, granáty s omračujícím účinkem a samopaly. Šest mužů mělo nastoupit do vlaku, sedmý, který byl vybavený bezzákluzovou protitankovou řízenou střelou vyrobenou v USA, měl zůstat uprostřed tunelu, aby mohl zničit kabinu lokomotivy a všechny, co byli uvnitř. Poslední tři členové ZLS měli projít tunelem a čekat u budky bez oken, která byla asi tři metry od východu, aby tudý nikdo z teroristů neunikl. Stejný úkol měli jejich kolegové u západního vjezdu – hlídali, aby se nikdo, ani cestující, nedostal ven, kdyby náhodou vybuchly dózy s anthraxem. Všichni si byli vědomi nebezpečí, které je čekalo, a zároveň věděli, že kdyby nevzali vlak útokem, neměli by velkou šanci na přežití. Velitel demoliční čety měl příkaz, aby vyhodil vlak do povětří, kdyby nedostal do šesti minut poté, co vlak vjede do tunelu, rádiovou zprávu od velitele ZLS, že se akce podařila. Velitel ZLS měl rozkaz, aby tuto zprávu předal demoliční četě ve stanici Glacier, kdyby měl pocit, že dózy s anthraxem vybuchly během operace. Velitel demoliční čety měl pak rozkaz odpálit nálože na obou koncích tunelu.

V 19 hodin horského letního času bylo všechno připraveno a všichni byli na svých místech. Po půl hodině dostali následující zprávu z dispečinku ve Fieldu v Britské Kolumbii: podle centrálního dispečinku v Calgary dorazil vlak do Sawbacku, Podle rychlosti, kterou teď jede, se očekává, že dorazí k východnímu vjezdu tunelu Connaught přesně za tři hodiny.

přemalován tak, aby se podobal údržbářskému vozu, kolem staré dřevěné budovy v Glacieu v Britské Kolumbii, která kdysi sloužila jako nádraží. Řidič nákladáku, Murak Shirad Azziz, se kochal pohledem na krajinu, která se tak odlišovala od jeho rodné Libye, odkud před týdnem odjel. I když se stmívalo a horská údolí se halila do tmy, Azziz neomylně viděl, co se děje kolem nádraží v Glacieu. Při pohledu na helikoptéru a muže kolem ní se usmál.

Po čtvrt hodině, když jel po dálnici kolem základny Mount MacDonald a průsmekem Rogers, zapnul Libyjec pravý blinkr. Pak stočil auto z transkanadské dálnice a sjel na šterkovou cestu, která vedla nahoru do lesa a posléze se stáčela na východ kolem hory Mount Tupper vysoké tisíc dvě stě metrů. Mezi stromy se mu rýsovala železnice a za ní, trochu níže, transkanadská dálnice. Silnice, která nebyla často používaná, se začala po šesti až osmi kilometrech svažovat a po několika minutách ho dovedla na malou mýtinu vedle velkého hradla. Po patnácti metrech, v přítmí sotva viditelný, se rýsoval most Stoney Creek, který byl sto padesát metrů dlouhý. Tvořily ho dva oblouky z ocelobetonové konstrukce a klenul se nad hlubokým údolím, kterým protékal malý potok, jehož jméno most nesl od roku 1893.

Azziz zaparkoval nákladák, zapnul parkovací světla a vsunul klíče do kapsy. Vystoupil z auta, přešel koleje a dal se po sotva viditelné cestě, která vedla dolů mezi stromy. Když ušel tři čtvrtě kilometru, došel na konec cesty, která teď ústila do transkanadské dálnice. Počkal, až nepojede žádné auto, a pak přešel na druhou stranu. Potom zmizel v hustém porostu. Po několika metrech našel cestu. Na chvíli se zastavil a podíval se na hodinky. Naposledy, když tudy šel, mu to trvalo asi hodinu a půl, než vylezl do příkrého kopce. Zhluboka se nadechl čerstvého horského vzduchu a opět se usmál. Měl spoustu času.

XIV

Středa 29. června

Čas: 20.45 hodin horského letního času

Vzdálenost: 3 050 mil/ 4 908 km

1

„Chci vědět, jak na tom je,“ řekl Harry Maxwell, který seděl v jídelním voze. Doktor, starší muž, který se jmenoval Kerwald, unaveně pokrčil rameny.

„Těžko říct,“ odpověděl a napil se horké kávy, kterou před něho postavil Stackpole před několika minutami. „Ránu jsme okamžitě zaškrtili, takže neztratila velké množství krve, ale je v hlubokém šoku.“

„Spí nebo je v bezvědomí?“ zeptal se Daniel Pendergast. U vedlejšího stolu kontroloval Mark Cavendish zbraně a dával dohromady, kolik jich mají k dispozici. Hromada profesionálních zbraní ostře kontrastovala s umělými květinami v malé vázičce mezi pepřenkou a slánkou.

„Spí,“ řekl doktor. „Dal jsem jí sedativum. Meperidin hydrochlorid.“

„Bude pořád spát?“ zeptal se Harry. „Prozatím ano.“

„Chci s ní mluvit,“ řekl Harry. „Chci, abyste ji vzbudil.“

„To není moudré,“ řekl Kerwald.

„Proč?“

„Protože je ve velmi vážném stavu,“ řekl doktor. „Jakýkoli stimulační prostředek podaný v tuto chvíli by mohl její stav ještě zhoršit. Mohla by umřít.“

„Je jednou z teroristek, doktore. Ona může za všechnu tu bolest, kterou jste musel zmírňovat. Je to vražedkyně.“

„To není podstatné,“ řekl Kerwald. „Musím chránit její život.“

„Co to máte v té tašce za drogy?“ vložil se do řeči Daniel. Doktor, který měl na klíně černou tašku, ji sevřel ještě pevněji a při pohledu na Daniela stiskl rty, až mu zbělely.

„Drogami zřejmě myslíte stimulanty,“ řekl škrobeně.

„Přesně tak,“ řekl Daniel. „Amphetaminy, methedrin nebo něco na ten způsob.“

„Ty nemám,“ odpověděl Kerwald. „Když cestuji, mám s sebou jen nejzákladnější léky.“

„Co tedy máte?“ zeptal se Harry potichu.

„Ritalin. Methylphenidate hydrochlorid. Používá se na zklidnění dětí s lehkou mozkovou dysfunkcí, ale na dospělé to má opačný účinek.“

„Kolik by bylo potřeba na to, aby se na několik minut probudila?“ zeptal se Harry.

„Možná třicet miligramů,“ řekl doktor. „Mám s sebou jen pět miligramové tablety.“

„Budeme jich potřebovat dvacet,“ řekl Harry. „Nejdřív jí dám deset, a když to nebude účinkovat, dám jí dalších pět, jo?“

„To nedovolím!“ vykřikl doktor.

„Podej mi jednu ze zbraní,“ řekl Danny, otočil se na Marka Cavendishe a natáhl ruku. Veterán vybral jeden ze samopalů Ingram a zasunul zásobník do zbraně. Podal ji přes uličku Pendergastovi, který natáhl závěr a namířil na doktora. „Vypadáte jako slušný člověk, Kerwalde, Hippokratés by byl na vás určitě pyšný, ale my máme málo času. Nechci si hrát na drsnáka, ale buď dáte té děvce drogy vy, nebo to budeme muset udělat my, už vám to došlo?“

„Doktore, prosím,“ řekl Harry.

Starý muž pohlédl na objemnou zbraň v Pendergastově ruce a zašklebil se. Pak konečně přitakal. „Dám jí to. V jejím stavu může chvilku trvat, než lék zabere.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Harry.

„Patnáct až dvacet minut.“

„O.K.,“ souhlasil Harry. Otočil se na Marka Cavendishe. „Zaveď ho k ní. Ať zůstane Stackpole s nimi a přijde nám říct, až se probudí.“

Cavendish přikývl a společně s doktorem vstal. Šel za starým mužem do lůžkového vozu, který byl za nimi. Za několik minut byl zpátky. „Hotovo,“ řekl a sedl si opět ke svému arzenálu.

„Myslíš, že nám opravdu něco řekne?“ zeptal se Danny.

„No to doufám,“ mumlal Harry a díval se prosklenými okny nástupní plošiny do vedlejšího vozu. „Měli jsme až dosud štěstí, ale mám pocit, že nám dochází. Teď mě tak napadá, máš ponětí, kde vlastně jsme?“

„Mottbrown říká, že jsme právě projeli Fieldem. Vlak zpomaluje. Howard říká, že jak se dostáváme hlouběji do hor, vlak musí překonávat velké výškové rozdíly.“

„Jak daleko je z Fieldu do tunelu?“

„Okolo dvanácti kilometrů. Při této rychlosti tam budeme za hodinu a půl, možná nám to bude trvat o něco déle.“

„Pořád máš pocit, že se to stane v tunelu?“ zeptal se Danny.

„Jsem si čím dál jistější,“ odpověděl Mark. „Mluvil jsem o tom s Mottbrownem a ten mi řekl, že mají automatický brzdný systém: kolejemi a koly proudí slabý proud, který se dá přerušit. Říká, že by nebyl problém zastavit vlak v tunelu.“

„Tak jo,“ souhlasil Harry.

„Ale co když zastaví před tunelem?“ zeptal se Danny. „Možná máme méně času, než si myslíme.“

„To se mi nezdá,“ řekl Cavendish. „Když se podíváte na mapu, nejvýhodnější místo pro zastavení je Albert Canyon, asi dvacet čtyři kilometrů za tunelem. Je to několik kilometrů od hlavní dálnice. Vede tam cesta a může tam přistát malé letadlo. Cesta odsud k tunelu vede moc blízko transkanadské dálnice, to by neriskovali.“

„K čertu, jak máme zastavit vlak, než dojede k tunelu?“ zeptal se Harry. Bouchl našťavaně pěstí do stolu, hněv a pocit bezmoci v něm začal kypět. Měl pocit, že každý krok od té doby, co skončil střední školu, byl chybný. I když v něm byla jiskřička optimismu, která mu říkala, že ztracenou existencí se člověk nerodí, ale stává, neměnilo to nic na faktu, že se zřejmě opět žene do záhuby. S tou výjimkou, že tentokrát nebude prohrou práce, která ho nebaví, nebo dokonce vězení. Tentokrát to bude znamenat smrt.

„Ksaku!“ zařval. Ve stejném okamžiku vstoupili Wanda Jenkins Margayová a Wolfgang Groz do jídelního vozu. „Proboha!“ zvolala Wanda. „Vy ale vypadáte špatně, pane Maxwelli.“

„Promiňte,“ řekl Harry. „To bude dobrý, jen jsem si na chvíli přál, abych se vůbec nenarodil.“

„Pane Bože,“ řekla Wanda. „A já nesu další špatné zprávy.“

„Tak ven s tím,“ řekl Harry rezignovaně.

Stará dáma se posadila naproti Harrymu a Groz šel k dalšímu stolu, u kterého seděl Mark Cavendish a zasouval zásobníky do automatických zbraní. Groz se posadil a položil ruce na Wandinu hůl. Vypadal důstojně, jako ze starého světa, což bylo v ostrém kontrastu se současnou situací.

„V našem kupé je nějaká mladá žena,“ začala Wanda. „Zdá se, že je dost vystrašená.“

„Sedm set ostatních lidí ve vlaku je ve stejném stavu,“ řekl Harry.

„Tato mladá žena nám vyprávěla neobyčejně závažný příběh,“ pokračovala Wanda a nevšímalá si Harryho poznámky. „Našli jsme ji na jedné toaletě, kde se schovávala. Říká, že byla svědkem vraždy.“

„Prosím?“ zeptal se Harry.

„Vraždy,“ opakovala Wanda. „Možná, že je rozrušená, ale na druhé straně může mluvit pravdu. Snad vám bude ta otázka připadat divná, ale pane Maxwelli, víte o nějakých vraždách z poslední doby?“

„Několika,“ řekl Harry. „Kterou viděla?“

„Tu v kupé číslo 5 ve voze *Riverdale*,“ odpověděla Wanda a jmenovala lůžkový vůz, který byl za jídelním. Kupé, ve kterém zemřel Adrian Tucker.

„Pokračujte,“ vyzval ji Harry.

„Říká, že v kupé viděla muže s proříznutým hrdlem.“

„O čem to ksakru mluví?“ zeptal se Mark Cavendish.

„O Adrianovi,“ řekl Harry, aniž se na něho podíval. „Adrian je mrtvý.“

„Proč jsi mi to neřekl?“ zeptal se Cavendish.

„Protože jsme nevěděli, kdo to udělal,“ řekl Daniel Pendergast. „Mohl to být kdokoli, Marku, třeba i ty. Jen Harry a já jsme o tom věděli.“

„A co ty?“ zeptal se Cavendish naštvaně. „Možná jsi to byl ty.“

„Přestaňte!“ okřikl je Harry. „Nemáme čas na takový kecý. Promiňte, Wando. A co vlastně ta dívka viděla?“

„Jmenuje se Kenzie McLeodová. Podrobně jsme se jí na všechno s

Herr Grozem vyptali. Nemohla toho muže popsat, ale říká, že když vyšel z kupé, něco mu vypadlo z kapsy u kalhot.“ Wanda sáhla do taštičky a vyndala z ní malý předmět. Položila před Harryho na stůl klíč. Mark Cavendish i Harry se naklonili, aby lépe viděli. Harry ho zvedl a četl nápis na přívěsku.

„To bych rád věděl, co znamená zkratka FVP?“ zeptal se. Wanda mu k jeho údivu ihned poskytla odpověď: „Floridské východní pobřeží“, řekla. „Železniční trasa, po které jsem často cestovala, když jsem byla o něco mladší. Vede z Jacksonvillu podél jižního pobřeží přes Daytonu, Palm Beach a Fort Lauderdale a končí v Miami. Velmi malebná krajina.“

„To jistě,“ poznamenal Harry. „Víte, k čemu tahle věc slouží?“

„Zajisté,“ přispěchala Wanda s odpovědí. „Je to klíč od výhybky. Průvodčí ho používal, aby mohl otevřít tělesa výhybek a ručně je na různých místech přehodit. Obvykle mohl jedním klíčem otevřít všechna tělesa výhybek na trase.“

„Ale tenhle klíč by asi tady nebyl nikomu co platný, že ne?“ zeptal se Harry a snažil se přijít na to, proč by jeden z teroristů měl u sebe takový klíč.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ řekla Wanda. „Myslím, že dnes jim říkají upomínkové předměty. Lidé je sbírají.“

„Kdo?“ zeptal se Harry.

„Fanoušci železnice,“ odpověděla Wanda prostě.

Nastala dlouhá pauza, přerušovaná jen drncením kol, jak vlak projížděl horskými průsmyky směrem k tunelu Connaught. „Můj Bože,“ zašeptal Danny. „Mottbrown.“

„Tomu nevěřím,“ řekl Cavendish.

„Já taky ne,“ řekl Harry a díval se upřeně na klíč k výhybce. „To nemá logiku. Proč by nám Howard pomáhal, kdyby byl jedním z nich? A proč by se k nim vůbec dával?“

„Mottbrown,“ začal Groz potichu, „to je ten malý muž, který se podobá herci Donaldu Pleasenceovi?“

„Jo, to je on,“ řekl Harry.

„Pak nemůže být vrahem ani teroristou,“ řekl Němec důrazně. „Ta dívka si všimla jedné věci. Ten muž byl *schwarz*.“

„Prosím?“ zeptal se Harry.

„Schwarz,“ opakoval Groz. „Ten muž byl černoch.“

„Ježíši! Hamilton Stackpole!“ vyrazil Cavendish.

„To je blbost,“ řekl Harry a zamračil se. „Jak by mohl být jedním z nich? Pracuje u Amtraku.“

„No právě.“ Daniel se ušklíbl. „To dává smysl. Dodával jim od začátku informace, co se děje ve vlaku. Kdo by se staral o zřízence? Kdo jim mohl dát požehnání? Dokonce říkal, že si ho vybrali jako prostředníka. Pracuje pro obě strany a nikdo si toho ještě nevšiml.“

„Ale poslal k nám Norma Ketteringa,“ řekl Harry, který stále nechtěl uvěřit, že Stackpole je jejich člověk.

„Samozřejmě,“ vyjel Cavendish. „Norm nám sám řekl, že musí udat, že má u sebe zbraň, když cestuje veřejným dopravním prostředkem. Stackpole nechtěl, aby se ozbrojený muž potuloval po vlaku, tak ho k nám poslal. Snášeli jen vajíčka do jednoho košíku. Když věděli, kde všichni jsme, mohli si na nás dát pozor.“

„Asi jsme se jim trochu vymkli z rukou,“ řekl Harry. Opřel se o opěradlo a zavrtěl hlavou. „Stackpole!“

„A on je tam sám s naším zraněným ptáčkem,“ řekl Danny. „Co s tím uděláme?“

„Musíme ho dostat ven,“ řekl Cavendish. „Přiveďte ho pod nějakou záminkou sem k nám. Řekněte mu, že potřebujeme jeho radu.“

„Asi bych mu to měla říct já,“ navrhla Wanda Harrymu. Podívala se na Cavendishe a pak na Daniela Pendergasta. „Myslím, že kdyby uviděl tváře vašich přátel, ihned by věděl, kolik uhodilo.“

„O.K.,“ řekl Harry. „Stejně tam vzadu budete bezpečnější.“ Otočil se a podíval se přes rameno na Groze. „Asi byste měl udělat totéž, pane. Tady to nebude bezpečné.“

„Zůstanu tady,“ řekl Němec pomalu. „Ujišťuji vás, že mě tento muž nevyděsí.“

„Dobrá, Wando, běžte pro něj,“ řekl jí Harry. Stará dáma přikývla. Vstala a odešla pevným krokem, jako by jí ani nevadilo kolébání vlaku.

„Co teď?“ zeptal se Danny.

„Vyměň si místo s Markem a hlídej Stackpola odtamtud. Marku, ty běž ke stolu, který je nejbližší dveřím. Když se pokusí utéct, zabij ho.“

Cavendish sebral jeden ze samopalů Ingram, natáhnul závěr a sedl si ke stolu v zadní části jídelního vozu, malou zbraň měl schovanou na klíně. Danny zaujal jeho místo naproti Harrymu a Groz zůstal, kde byl. Staré ruce měl překřížené na rukověti hole, výraz obličeje neprozrazoval hnutí jeho mysli. Za několik okamžiků se objevil Stackpole.

„Neprobouzí se,“ řekl, když šel uličkou.

„To nevadí, Hamiltone,“ řekl Harry a snažil se, aby jeho hlas byl klidný. „Sedni si. Máme něco důležitějšího, o čem si s tebou chceme popovídat.“

„Co se děje?“ zeptal se Stackpole bezstarostně a sedl si naproti Harrymu.

Harry Maxwell hodil klíč od výhybky na stůl. Stackpolův pohled tikal od klíče k Harrymu. „Co je to?“ zeptal se.

„Ty víš moc dobře, co to je, ty svině,“ řekl Harry. „Pracoval jsi na východním pobřeží Floridy.“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ řekl Stackpole a zamračil se. „Nehraj to na mě,“ řekl Harry. „Ten klíč patří tobě. Vypadl ti na chodbě, když jsi zabil mého přítele Adriana.“

Stackpole se ani nesnažil protestovat. Lehce se usmál a přikývl. „Slyšel mě. Řekls mi, abych zkontroloval jeden záchod, jestli není ucpaný, a rozbil okno, kdyby byl, vzpomínáš si? Využil jsem toho času a zkontaktoval své lidi vepředu ve vlaku. Adrian mě slyšel a vešel do kupé. Neměl jsem na vybranou. Buď on, nebo já.“

„Kecy,“ vyštěkl Danny. „Adrian by ti neublížil. Nemusels ho zabíjet.“

„Mohl by mluvit.“

„Tys měl vysílačku?“ zeptal se Harry.

„Samozřejmě. Moji lidi mě dobře vybavili.“

„Proč ses k nim dal?“ zeptal se Casvendish. „Kolik ti za to dali?“

„Víc než ta zatracená železnice za celý život,“ vyštěkl Stackpole. „Bojoval jsem za tuhle podělanou zemi a skoro jsem pro ni umřel. Když jsem skončil vojenskou službu, myslel jsem si, že se něco změnilo, tak jsem šel studovat. Pak mi došlo, že se nezměnilo nic. Byl jsem jen zrnko v písku, stejně jako moji černý kámoši. Chtěl jsem bejt učitelem, ale dostal jsem jen místo na železnici v

Pennsylvánii, kámo. Pak jsem dostal místo u Amtraku. A víš co? Tehdy už jsem byl rád, že jsem vůbec nějakou práci dostal. A pak mě vzali i to. Stal jsem se ‚přebytečnej‘, jak říkali, a nabídli mi poloviční penzi, když půjdu pryč a nebudu jim dělat potíže. Pěkně to se mnou skouleli. Dal jsem jim půlku života a oni mě chtěli odbejt čtyřma stovkama doláčů za měsíc. Pak se naskytla tahle šance, kde jsem si moh‘ vydělat slušný peníze a něco pořádnýho se svým životem udělat. Tak jsem to vzal a ničeho nelituju.“

„Nelituješ, žeš zavraždil člověka?“ zeptal se Harry potichu. Chápal sice Stackpolův pocit hořkosti nad ranami, které mu život uštědřil, ale nemohl mu odpustit, že zabil jeho přítele.

„Ne, nelituju,“ opakoval Stackpole a díval se Harrymu zpříma do očí. „To už si nemůžu dovolit.“ Černoch pomalu vstával a zároveň vyndával levou ruku z kapsy u kalhot. V ruce držel něco, co připomínalo lepenkový válec velikosti malé plechovky s džusem.

„No to snad ne,“ mumlal Harry a jeho oči byly přikovány k malému předmětu.

„Je mi líto,“ řekl Stackpole. „Podle mých lidí je to belgický ruční granát se zvýšeným účinkem, který vypustí do vzduchu asi pět set kousků ocelového drátu, když vybuchne. Nadělá z vás fašírku. I kdyby mě někdo z vás zastřelil, dostanu vás. Má to dosah asi čtyřiceti metrů. Má to být podobný typ nálože, jakou dali na dveře, tak se uklidněte, jasný?“

„V pořádku,“ řekl Harry unaveně.

„Chytřej hoch,“ usmál se Stackpole. Otočil se, ale nespustil Harryho, Dannyho ani Cavendishe z očí. Couval zpátky směrem k přední části vlaku a v ruce držel granát. Za ním byl Wolfgang Groz, který se také usmíval, jako by myslel na něco zábavného. Potichu otočil rukojetí hole, kterou měl mezi nohama, a vysunul dýku. Přes hučení kol nebylo nic slyšet.

Když procházel Stackpole kolem jeho stolu s nataženou rukou, v níž držel granát, Groz zvedl hůl. Rukojeť svíral stále v obou rukách, mírně se otočil a zvedl ze židle. Špička dýky zajela Stackpolovi pod sako a košili, pak prošla mezi třetím a čtvrtým žebrem, až skončila v levé srdeční komoře. Groz pak trochu zapáčil. Ostří, které bylo vyrobeno téměř před sto lety společností, která pak vyráběla žiletky,

se zarylo Stackpolovi do hrudi a doslova proťalo jeho srdce vejplůl. Wolfgang Groz pustil dýku, nahnul se dopředu a sebral mu ruční granát. Stackpole trochu škytnul a pak se mu z úst vyvalila krev. Vzápětí upadl tváří na zem. Groz zíral na tělo, které leželo ve stále se zvětšující kaluži krve.

„Scheisse,“ vyhrkl a zamračil se. Podíval se na muže, kteří seděli jako přikovaní opodál.

„Dopadlo by to stejně dobře,“ řekl a na tváři se mu objevil úsměv. „Granát nebyl odjištěný.“

„Ježíši!“ zašeptal Daniel Pendergast. „Asi jsem se pomočil!“

2

„Pan White se neozval?“ zeptala se Annalise Shenkerová, která se vrátila z kabiny lokomotivy do poštovního vozu. Mohamed Kawi zavrtěl hlavou a dál kontroloval, jak jsou čtyři velké pytle před dveřmi zajištěné. Na stole, který kdysi sloužil ke spojení hlídky peněžní zásilký s ministerstvem financí, ležel malý vojenský přijímač. Jeho dlouhá anténa se neustále chvěla, jak se vlak pohyboval. Shenkerová musela zvýšit hlas, aby ji bylo slyšet přes hučení motoru.

„Co je s Raoulem a Lisou?“ zeptala se a zamračila.

„Nic,“ řekl Kawi. Vstal a byl očividně spokojený, že balíky jsou v bezpečí. „Musíme počítat s tím, že byli zabiti nebo zajati.“

„Pak tedy zbýváme my tři,“ řekla Shenkerová. „A je už skoro po všem.“

„Jak je Sheile?“ zeptal se Kawi.

„Je velmi unavená. Dexedrin jí pomáhá, ale i tak je to pro ni těžké.“ Shenkerová padla do židle, která stála u stolu s rádiem, obličej strhaný únavou. Když se na ni díval, Kawi se divil, jak se mu mohla zdát přitažlivá. Teď, když byla její tvář poznamenána vypětím posledních dní, viděl, co se skrývalo pod maskou. Byla to tvář někoho, kdo byl už dávno mrtvý. Libyjec se divil, co zapříčinilo, že se taková žena změnila v kámen. Jejich milování před několika hodinami bylo odporné, podobalo se touze pavouka, který po páření sežere svého partnera. Polibek chutnal jako dotek hlíny, kterou

házíme do hrobu za mrtvým. Jeho roli nebylo obtížné pochopit. Oba jeho rodiče byli zabiti v utečeneckém táboře, když mu bylo teprve šest let, a proto se stal obětí Kádářského rétoriky o revoluci. Když mu bylo dvacet let, jediné, co uměl dělat, bylo vraždit. Ideologie se už dávno předtím vytratila. Postupem času se z něho stal profesionál, kterému přinášela práce uspokojení, ale nic víc.

„Kolik nám zbývá?“ zeptal se.

„Sheila říká, že jsme právě projeli nádražím v Rogersu. Máme tedy před sebou ještě šestnáct kilometrů. Takových patnáct až dvacet minut.“

„A co tunel?“ zeptal se Kawi.

„Brzy už budeme vědět víc. Sheila ví, na co má dávat pozor. Jestliže budou světla nákladáku rozsvícená, pak budou u tunelu, jak jsme předpokládali.“

„Jestliže Azziz dojel včas na místo,“ řekl Kawi.

„Určitě tam už je,“ řekla Shenkerová a chladně se usmála. „Má ten nejlepší motiv, Mohamede. Jestliže tam nedojede, pak je jeho život v sázce. Svět je plný lidí, kteří lační po naší krvi.“

„Těm bych se radši vyhnul,“ komentoval Kawi.

„Snad tě ta hra neunavila?“ zeptala se ho.

Libyjec pokrčil rameny. „Pro mě to nikdy hra nebyla, Annalise. Je to prostě moje práce.“

„Takže jsi vlastně nádeník, Mohamede, co?“ řekla Shenkerová s úsměškem. „Takový nevýrazný člen velkého společenství? To ale k tobě nejde.“

„Nesnaž se mi lichotit, Annalise,“ varoval ji Kawi. „Nemáme na to čas.“

„Máš pravdu,“ řekla Shenkerová. Otočila se na židli a vzala do ruky malou vysílačku, která ležela na stole. Pak vstala a zasunula ji do náprsní kapsy u saka. „Víš, co máš dělat?“

Kawi přikývl. „Během pěti minut dám na dveře vagónu s místy k sezení nálože. Až vlak zastaví, nikdo se nedostane ven, jediné přes střechu, jako to udělali Raoul a Lisa. I kdyby nechali nálože vybuchnout a rozbili několik oken, unikne jich jen několik. A ti budou lítat sto metrů vysoko ve vzduchu a nebudou vědět, kde mají přistát. Pak se sem vrátím, počkám, až vlak zastaví, a otevřu dveře.“

Když tam bude nákladák i Azziz připravený, snad všechno dopadne dobře.“ Libyjec ukázal na vysílačku, kterou držela Shenkerová v ruce. „Chceš ji použít?“ zeptal se jí.

„Samozřejmě,“ odpověděla a zdálo se, že je překvapená, že jí vůbec takovou otázku položil. „Když se objeví nějaké potíže, budu ji moct použít jako prostředek k vyjednávání, a když se nám podaří zmizet, poslouží ke konečnému gestu. Pak se snad Američané zamyslí nad chemickými a biologickými zbraněmi, když uvidí, že se dají použít tak blízko jejich domova.“

„Američané se dvakrát rozmýšlejí jen nad penězi a sexem,“ řekl Kawi. „V tom je jejich největší síla a zároveň tragický omyl.“

Shenkerová si nevšímalá Kawiho poznámky a zkontrolovala čas. „Rozmístí nálože,“ řekla. „Je nejvyšší čas.“

3

„Dělej, no tak dělej!“ naléhal Harry a nakláněl se přes Dannyho rameno.

„Zavři klapačku! Rychleji to nejde!“ Umělec listoval tenkou paperbackovou knížkou, prsty se mu chvěly, pot ho pálil v očích a hromadil se mu v podpaží. Norm Kettering, Frank Sagadore a Walter Linberg se připojili k ostatním v jídelním voze poté, co Wanda Jenkins Margayová stropila poplach.

Sagadore byl u okna – rolety teď byly vytažené – a obličej měl těsně u skla, aby lépe viděl, jak vypadá okolní krajina. „Právě jsme přešli most!“ vykřikl.

„No to mi hodně pomůže!“ zavrčel Danny. „V týhle knize je asi tucet zatracených mostů. Co ještě vidíte?“

„Spoustu velkých stínů,“ odpověděl Sagadore. „Hory a tamhle je řeka. Ne, počkat. Kruci! Tamhle je spleť kolejí. Je to nějaká stanice! Je tam dlouhý most a pak nádraží!“

„Počkat,“ mumlal Pendergast. „Řeka Beaver...zátoka Cupola... zátoka Alder...Tady to je! Most Mountain Creek a pak hned za ním je Griffith! A deponovaná stanice pro 114 odstavených vagónů. Prokrista, doufám, že v té knize nejsou chyby!“

„Na to se vykašli,“ řekl Harry. „Co je mezi tím a tunelem?“

„Jo, hned, moment, hm...most Bryant's Creek.“

„Jak je daleko?“ zeptal se Harry.

„Podle knihy je to dvacet pět metrů.“

„To nebude ono, podívej se, co je dál.“

Zátoka Cedar, šedesát šest metrů. Sturdee – tam je zásobník na vodu. Zátoka Raspberry, třicet dva metrů... Most Mud Chute, dvanáct metrů – ksakru, to nám moc nepomůže. Ach jo, Cutbank, další depo. Počkej. Tady je něco. Most Stoney Creek sto čtyřicet pět metrů dlouhý, nad Stoney Creek. Jo...jo...nejvyšší most na trase Canadian Pacific sto metrů nad korytem řeky a hned za ním na vzdálené straně mostu je staré depo a zásobník na vodu.“

„A potom?“ zeptal se Linberg.

„Pak už nic. Další zajímavý bod je až tunel Connaught.“

„O.K.,“ řekl Harry. „Tak to asi bude most Stoney Creek. Jak daleko jsme od něho?“

„Griffith je odsud 2,7 km. Podle toho je k mostu Stoney Creek asi osm kilometrů.“

„Osm kilometrů,“ opakoval Sagadore a stále sledoval tmavou krajinu z okna. „Počítal jsem stožáry. Nejedeme větší rychlostí než padesát šest až šedesát čtyři kilometrů. Máme tedy asi sedm až osm minut.“

„To se stačíme ještě pomodlit,“ zavrčel Linberg, který seděl v jídelním voze.

„To bych věděl o něčem lepším,“ řekl Harry. „Poslouchejte. Asi zastaví na mostě. Možná, že ho vyhodí do povětří, to nevím. Stejně je to náš nejlepší odhad. Tenhle vlak je o hodně delší než sto čtyřicet pět metrů, a to znamená, že oba konce vlaku budou muset zůstat na pevné zemi. Jakmile vlak zastaví, můžeme nechat lidi vystoupit.“

„A nevíš, jak to uděláme?“ zeptal se Cavendish.

„Půjde to,“ trval na svém Harry, hladina adrenalinu v krvi mu stoupala a dodávala pocit moci. „Sleduj, kde asi zastavíme. Když to bude vypadat, že víc předních vozů zůstane na pevné zemi, přestěhujeme lidi dopředu. Můžeme se vsadit, že na dveřích budou nálože, tak musíme bejt opatrný. Až se dostaneš do vozu, kterej nebude na mostě, musíš se snažit, aby nálož na vnějších dveřích vybuchla.“

„Jak?“ zeptal se Danny.

„Uvážeš kolem ní provázek a zatáhneš. Svaž své tkaničky od bot k sobě. Pak za to zatáhni a ono to vybuchne. Potom, až zmizí kouř, můžeš dostat lidi ven.“

„Viděl jsem ve skladišti našeho vagónu stočený drát,“ řekl Wolfgang Groz. „Myslím, že bude stačit.“

„Tak pro něj dojděte,“ řekl Harry. Starý muž přikývl a vstal. Odešel směrem k zadní části vlaku.

„Co když bude zrovna v tom vagóně anthrax?“ zeptal se Linberg.

„Projděte vagóny, až dojdete k vozu, kde anthrax není. Pak ať lidi vystoupí.“

„Mluvíte o velkém množství lidí,“ řekl Linberg. „To bude ale nějakou chvíli trvat, než všichni vystoupí.“

„Všechny nezachráníme, ale aspoň někoho,“ řekl Harry. „Co chcete dělat vy, sedět tady a čekat, až co udělají oni?“

„Spíš to vypadá, že tu budeš sedět na zadku ty,“ vložil se do řeči Kettering. „Pořád jen rozkazuješ, co budou dělat druzí. Co budeš dělat ty?“

„Já vylezu ven jedním oknem ve vyhlídkovém voze,“ řekl Harry. „A to ihned.“

„A půjdete přes střechu vlaku?“ zeptal se Linberg nedůvěřivě. „Asi jste se zbláznil. Každých třicet sekund vjíždíme do zatáčky.“

„Ti dva z vyhlídkovýho vozu to před chvílí dokázali,“ řekl Harry. „Já to dokážu taky. Jeden z teroristů má u sebe nějakou vysílačku, kterou může vyhodit ty dózy s anthraxem do vzduchu. Vsadím se, že ji má Shenkerová, ta krasavice. Chci se k ní dostat dřív, než vyhodí celý vlak do vzduchu.“

„Sám?“ zeptal se Kettering.

„Jo, ledaže by se ke mně někdo dobrovolně přidal,“ řekl Harry a rozhlédl se po přítomných.

4

Selkirske pohoří v Britské Kolumbii leží západně od Skalistých hor a geologicky patří k nejmladším horám na světě. Během jury a mladších třetihor před 195 milióny let se hory, už

tehdy rozsáhlé, vrásnily. Obrovské špičky skalisek se změnily na horské hřbety a výběžky, kaňony a obrovské náhorní plošiny o rozloze velkoměst. Řečiště bylo odkloněno od severu k jihu s takovou lehkostí, jako když dítě tvoří nové světy z písku na pláži. Přešly doby ledové, obrovští dinosauři kráčeli roklinami a posléze před sedmdesáti či osmdesáti milióny let se začaly rozeklané skály pokrývat hustými zelenými lesy, ve kterých rostl douglaský smrk, bohlav a cedr. Do roku 1900 nebyla tato oblast obydlena a téměř jedno století, po které zde byl člověk přítomen, nemělo viditelný dopad na ráz krajiny, kde čas se měří na tisíciletí. Během denního světla si můžeme všimnout drobných zásahů, které udělal člověk: úzké dálnice, elektrické vedení a dvě hlavní železniční tratě, které se točí kolem obrovských horských štítů. Ale jak padne tma, čas se posune zpátky a zásahy lidské ruky nejsou vidět. Hory opět vypadají jako velké dračí zuby, řeky se podobají zrcadlu zalitému měsíčním světlem a všude kolem jsou lesy, tyčící se do ticha noci.

Proud vzduchu, způsobený pohybem vlaku, rval z Harryho šaty, a i když byl červenec, teplota klesla natolik, že mu tuhly prsty. V každé zatáčce mu hrozilo, že spadne z úzké střechy vagónu, a každou chvilku čekal, že uslyší výkřik Dannyho nebo Marka Cavendishe, jak budou padat ze střechy do chřtánu horské propasti, která zela vlevo, nebo je rozdrť skála, která se prudce zvedala vpravo.

Ztuhl strachem, když vlak vjel do prudké zatáčky a pak najel na železné pláty mostu. Díval se dopředu na sotva viditelnou lokomotivu daleko před sebou a ve skrytu duše v něm začaly hlodat pochybnosti, zda vlak vůbec někde končí. Přesvědčoval se, že první krok, kdy vylézal z okna vyhlídkového vozu, byl nejhorší, a tak lezl dál. Počkal si na rovný úsek a potom skočil na druhý vůz. Tři muži lezli, jak nejrychleji mohli, nohy měli roztažené a prsty se chytali malých úchytek, které byly na střeše vozů. Nikdo z nich netušil, kolik času uplynulo. Od té doby, co vylezli oknem vyhlídkového vozu, se jejich mysль upínala na to, aby udrželi rovnováhu.

Harry dolezl na konec dalšího vagónu a zastavil se. Jeho srdce bilo na poplach, dýchal ztěžka a sbíral v sobě sílu, aby mohl pokračovat dál. Náhle si uvědomil, že střecha vagónu, který má před sebou, se od ostatních liší. Lezl po relativně plochých střechách kanadské

soupravy, pak přešel na oblejší střechy vozů Amtraku a teď viděl, že má před sebou opět plochou střechu. Hleděl do tmy a najednou zahlédl dvě řady ventilátorů. Poznal, že jde o poštovní vůz.

O několik okamžiků později k němu došli i ostatní dva muži. „Proč jsme se zastavili?“ řval Danny Harrymu do ucha a snažil se překřičet ohlušující řev vlaku. Harry ukázal před sebe. „Poštovní vůz!“ odpověděl. „Jsme u konce!“

„Co teď budeme dělat?“ vykřikl Mark Cavendish, který klečel kousek za Harrym a ohýbal ramena, která ho nesnesitelně bolela od zbraní, které nesl.

„To musí být ten vůz, ve kterém vybuchla nálož a udělala do vagónu díru!“ řekl Harry. „Můžeme slézt dolů mezi dva vagóny a vlézt pak dovnitř!“

„Proč nepůjdeme dál po střeše?“ vyštěkl Danny.

Harry zavrtěl hlavou. „Je to příliš riskantní! Mohli by zaslechnout pohyb na střeše. Neměj strach. Už jsem si to jednou vyzkoušel, vzpomínáš si? Po straně vagónu jsou úchytky. Můžeme slézt dolů a vlézt dírou dovnitř!“

„Ty seš blázen!“ křičel Cavendish.

„Jo, to jsem!“ odpověděl Harry. „Jinak bych tady nebyl.“

„Hele! Zpomalujeme!“ zařval Danny.

Harry zvedl hlavu a díval se před sebe. Danny měl pravdu, chvění vozu, který měl pod sebou, se změnilo spolu se zvukem motoru. Natahoval krk, ale neviděl nic, než svah pokrytý stromy napravo, a nalevo daleko pod sebou tenkou čáru, kterou tvořila řeka Beaver. „To bude určitě to místo!“ zařval. Pak vstal a zoufale se snažil, aby nemyslel na to, co dělá. Stoupl si na sklady, které tvořila harmonika spojující přední vůz s poštovním. Klečel na kolenou, posunul se o kousek dopředu, a když uviděl první úchytku po straně vagónu, vystrčil nohy, jednou rukou se chytil kovového držátka ve tvaru U a zhoupal se dolů.

Na chvílku, která trvala věčnost, si myslel, že mu prsty ztuhly tak, že nebudou schopny se držátka zachytit, ale pak našel nohama, které visely volně ve vzduchu, poslední příčku, a opřel se o ni. Teď už jel vlak pomalu jako šnek. Když se podíval nahoru, viděl tmavý stín, který mu zakrýval výhled: Danny šel hned za ním. Potom se podíval

dolů, kde končil svět.

Vlak se přiblížil k mostu Stoney Creek, už byl téměř na prvním ze tří oblouků. Most byl původně postaven v roce 1893 a od té doby několikrát přestavěn, ale ani na jedné straně nebylo ponecháno místo nazbyt. Harry si najednou uvědomil, že visí nad černou propastí kaňonu Stoney Creek. Téměř neviděl tenkou nitku zátoky, která byla asi sto metrů pod ním. Cítil, jak se mu zvedá žaludek, ale věděl, že naději na přežití má, jedině když se odsud rychle dostane. Zavřel oči a slezl o příčku dolů, pak uvolnil levou nohu a hledal otvor vytvořený výbuchem nálože na dveřích. Každý sval v těle měl napnutý k prasknutí, nohou hledal další příčku, a když cítil dotek kovu o podrážku boty, téměř se pustil držátka. Otevřel oči a díval se na kovovou stěnu vagónu, pak se levou rukou pustil a hledal, čeho by se chytil zevnitř vozu. Prsty se dotkl konce volného kabelu, zkusil, zda ho udrží, nadýchl se zhluboka a skočil. Hlaveň Ingramu, který měl hozený přes rameno, ho praštila do ucha tak, až ho omráčila. Zavrával, ale pak se probral. Narazil na vnitřní stěnu vozu, stěží popadal dech. Vlak stále zpomaloval. O chvíli později se Daniel Pendergast přehoupl dovnitř a padl na podlahu nástupní plošiny, kde před časem došlo k výbuchu. Zvedl se na nohy a podíval se na Harryho.

„To bylo naposled, Maxwelli. Už nikdy se nedám zlákat tvými přiblblými nápady,“ zavrčel.

„Co je s Markem?“ zeptal se Harry. Stále nemohl popadnout dech.

„Zůstal nahoře,“ řekl Danny, který se zvedal a připravoval si Ingram ke střelbě. „Říkal, že to nesleze, jeho umělý ruce se nemají čeho zachytit. Bude nás krýt ze střechy.“

„Dobře,“ řekl Harry. Vlak sebou mezitím trhl a téměř se zastavil. Teď jel rychlostí, že by mu člověk stačil. Danny vyhlédl z otvoru ve vagónu.

„Skoro jsme přejeli most,“ řekl a otočil se na Harryho. „Co teď?“

„Půjdeme zpátky tak, aby nás nikdo neviděl,“ vysvětloval Harry šeptem, protože vlak už téměř stál. „Dáme jim chvíli času, aby se odklidili, a pak vejdemo dveřmi.“ Namířil hlaveň samopalů na dveře poštovního vozu.

„Co když budou zamčený?“ zeptal se Danny.

„Nebudou,“ řekl Harry a zavrtěl hlavou. „A když budou, vylezeme stranou.“ Kola zaskřípala, jak vlak zabrzdil, a pak konečně zastavil. Vzápětí nato uslyšel Harry i Pendergast podivné zvuky.

„Co to k čertu je?“ zeptal se Danny.

„Dveře od poštovního vozu,“ zamumlal Harry. „Ty prevíti nám kradou naše peníze!“

Danny otevřel ústa údivem. „*Naše peníze?* Prokrista, Harry, snad *na to* pořád nemyslíš?“

„To víš, že myslím, Danny. Nepodstoupil jsem to všechno jen kvůli bobříku odvahy. Vezmu si, co mně patří.“

„Mohl jsem dělat učitele na umělecký škole a teď jsem tu uvězněnej v horách s jedním bláznem,“ zašeptal Pendergast a zavrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. „Umřu jen proto, aby nějakej Harry Maxwell dokázal světu, že je eso. Do prdele!“

„Ksaku, vždyť ty neumřeš!“ procedil Harry šeptem mezi zuby. „Drž hubu a dělej, co ti řeknu.“ Popošel blíž ke dveřím a s napětím čekal. Obě postavy byly schované ve stínu chodby. Jediné, co bylo slyšet, bylo oddychování lokomotivy, která byla v klidu, a praskání horkých ložisek v kolech, které postupně ochlazoval noční chlad. Harry zadržel dech, protože očekával každou chvilku střelbu buď ze strany teroristů, nebo od Cavendishe, který byl na střeše. Nic se ale nedělo. Harry postoupil o jeden krok dopředu, vztáhl ruku ke dveřím a uchopil kliku dveří vedoucích k poštovnímu vozu. Dveře povolily – nebyly zamknuté. Pokynul Dannymu, který teď stál vedle něho. Zavřel oči a pomalu vydechl. Hlavou mu probleskla představa, jak se anthrax šíří vlakem. Kdyby nezadržel včas tu Shenkerovou...

Náhle bylo relativní ticho přerušeno řevem motoru. Byl to tak neočekávaný zvuk, že Harry ucukl a zbraň mu málem vypadla z ruky.

„Motocykl?“ zašeptal Danny celý zmatený. Pak se nad jejich hlavami ozval štěkot Markova Ingramu. Nebylo už na co čekat. Harry se opřel ramenem o dveře a vrazil do poštovního vozu. Zbraň měl připravenou ke střelbě. Danny ho následoval. Světla ve vagónu na chvilku Harryho oslepila, takže zamžikal proti ostrému světlu a téměř si nevšiml postavy, která stála u širokých dveří, kterými se nakládaly zásilky. Muž se otočil a Harry poznal brokovnici se

zkrácenou hlavní, kterou držel v ruce. Poslepu stiskl spoušť Ingramu a postříkal dveře, jako by v ruce držel zahradnickou hadici. Mohamed Kawi, který spadl dolů s posledním balíkem peněz, nevydal ani hlásku, poté, co na něj Harry vypálil proud kulek a provrtal mu hrudník.

Harry a Daniel vyrazili. Snažili se držet mimo možný dosah kulek. Doběhli k otevřeným dveřím vagónu, právě když Annalise Shenkerová nasedala na terénní vozidlo. Snažila se dostat co možná nejrychleji z dosahu kuželu světla, který na ni vrhly otevřené dveře. Dvě další motorky stály u zaparkovaného modrobílého nákladního auta, pytle s penězi měly připevněné k nosičům. Mezi dvěma vozidly leželo tělo Sheily Tengové. Nad otevřenými dveřmi se ozvalo: „K čertu! Netrefil jsem!“ Hlas patřil Markovi.

Harry se zastavil a potom seskočil dolů před poštovní vůz. Danny ho následoval. Shenkerová jela bez světel, ale Harry slyšel zvuk motoru, který se vzdaloval směrem vlevo.

„Slez tudy dolů!“ křičel na Cavendishe. Aniž by čekal na odpověď, přeběhl ke stroji a nasedl na něj. Hledal, kde je startér. Na řídítkách našel knoflík elektrického zapalování. Stiskl ho a modlil se. Honda vypálila s jekotem dopředu. Když otočil hlavu, uviděl Dannyho, jak sedí na druhé motorce ATV. Za ním zahlédl Harry celý vlak, stáčejší se za mostem až k propasti. Hlavou mu kmitl verš, který se kdysi naučil v hodinách náboženství: „Dokonán je boj s černým drakem, náš Pán zničil jeho moc, kouzlo pekelných mocností je zlomeno!“ Ušklíbl se. On se v ničem nepodobal Bohu a „boj s černým drakem“ nebude doveden k vítězství, dokud nebude zlo vymýceno.

Ozval se dutý zvuk, jak Mark Cavendish seskočil ze střechy a koulel se po zemi. Zároveň se ozvalo zaklení. Danny nastartoval druhou motorku, právě když k nim dobíhal Cavendish.

„Nasedni dozadu!“ křičel na něho Harry a ukazoval palcem za sebe. Snažil se nohou našlápnout a pak vyrazili tak rychle, že jim to málem zlomilo vaz. Harry cítil, jak se Markovy ocelové ruce zahákly pevně okolo jeho hrudi, a odfrkl si.

„Promiň!“ křičel veterán. Motorka narazila na koleje těsně před lokomotivou a vzepjala se jako závodní kůň. „Kam k čertu jedeme?“

„Říkals, že ses netrefil!“ řval na něho Harry přes rameno. „Dám ti tedy ještě jednu možnost!“

„Kam jela?“

„Jak to mám ksakru vědět? Není tu žádná jiná cesta, než tahle stezka, tak musela jet tudy.“

Jak Harry jel, otevřené prostranství okolo opěr mostu se zužovalo a nechával je za sebou. Stezka byla tak úzká, že jí sotva projela motorka. Po obou stranách byl hustý porost tvořený cedry. Bylo zřejmé, že se to motoru nelíbí, ale Harry neměl čas zjišťovat, jak se motorka ovládá, a proto jednoduše pokračoval dál. Rukou tiskl plyn, co nejvíc to šlo. Harry si uvědomoval, že za sebou slyší Dannyho stroj, a byl příteli vděčný, že si dal práci a našel knoflík, aby mohl rozsvítit přední světla. I když od světél motorky, která jela za ním, moc neviděl, přesto byl rád, že mu svítila matně na cestu, a tak ho ochránila od nejhoršího. I tak byla příkrá cesta hrůzostrašná, protože se kroutila hustým křovím a skalami. Pak se jako zázrakem otevřela a skončila u transkanadské dálnice. Harry ani nepomyslel na to, že by mohl zpomalit. Shenkerová se nemohla ztratit ani nalevo ani napravo po dálnici zalité měsíčním světlem. Přejel tedy na druhou stranu, kde se opět zvedaly lesy. Danny jel za ním.

5

Když vlak zastavil na mostě, zdálo se, jako by všichni zadrželi na chvílku dech. Všude bylo ticho, bylo slyšet jen praskání kol, která se ochlazovala. Pak, jako když se sbírá vítr před bouří, se cestující začali hrnout do zadních vagónů a lůžkových vozů. Pomalu spolu navazovali hovor, zatím potichu, ale posléze se odvážili mluvit hlasitěji. Potom začali vytahovat jednu roletu za druhou a postupně zjišťovali, že vlak zastavil vysoko nad propastí, a takpanika narůstala. Když zaslechli v dálce výstřely, dostoupila vrcholu. Každý, kdo se mohl pohybovat, vstal a přesouval se do zadní části vlaku. Instinktivně si všichni uvědomovali, že krize, kterou v posledních dnech prožívali, se chýlí ke konci. Za chvílku byly uličky neprůchodné. Lidé padali a ostatní po nich šlapali. Ti, co byli na zemi, začali křičet, když se dav hnal přes ně. Všichni se snažili dostat

na konec vlaku, pryč z mostu, který se klenul nad strašnou propastí. Byla to jako oživená scéna z Danteho Božské komedie. Nemohla skončit jinak, než tragicky. Když se dav nacpal do zadních vagónů, všechna logika a rozum šly stranou. Nebyl čas na heroické skutky, všude vládl jen strach. Šlechetné pohnutky dát přednost ženám a dětem se ztratily v masové touze přežít. Několik cestujících bylo zatlačeno k jedné straně, když vcházeli na nástupní plošinu mezi dvěma prvními lůžkovými vozy VIA, a jedna žena zavadila loktem o drát, který vedl k náloži na vnějších dveřích. Ozvala se strašná rána, jak nálož vybuchla. Nástupní plošina se změnila v hromadu trosek. Několik lidí bylo okamžitě mrtvých a spousta dalších byla vážně zraněna. Exploze zapálila několik nádob s čisticími prostředky ve skříně, která byla u nástupní plošiny. V okamžiku se oba konce lůžkových vozů změnilly v hotové peklo. Plameny se začaly šířit do obou stran a zadržely tak dav cestujících, který se sem hrnul. Přístup k zadní části vlaku byl odříznut.

Norm Kettering a Howard Mottbrown právě šli do zadní lůžkové části ve vyhlídkovém voze, když se ozval výbuch. Pomohly jim jen Ketteringovy svaly, které jim umožnily dostat se do jídelního vozu. Těsně v patách měli dav cestujících zachvácených panikou.

„Radši bys měl zajistit dveře,“ řekl Mottbrown, který se dopotácel k sedadlu a jen stěží popadal dech. „Zdá se, že se všichni zbláznili.“

„Má pravdu,“ souhlasil Kettering, vzal jeden stůl a zabarikádoval jim dveře.

„Kde je Frau Margayová?“ zeptal se Groz s obavami.

„Už jsem ji dlouho neviděl,“ řekl Mottbrown, jehož hrud se stále zdvihala těžkou námahou, na kterou nebyl zvyklý. „Říkala, že jde zpátky do svého kupé. Chtěla se ujmout své svědkyně.“

„Je tam pořád?“ vyštěkl Sagadore, který pomáhal Ketteringovi a Linbergovi zatarasit dveře stoly a židlemi.

„Myslím, že je,“ řekl Mottbrown.

„*Lieber Gott!*“ řekl Groz a šel ke dveřím. Linberg položil ruku na paži starého muže.

„Tam nemůžete jít,“ řekl tiše. „Nedostal byste se tam. Nedělejte si starosti, Wanda se o sebe umí postarat. Jestliže je ve vyhlídkovém voze, měla by být v pořádku. Máme své vlastní problémy, pane.“

„Zkontroloval někdo, jak to vypadá vepředu?“ zeptal se Kettering.

Sagadore přikývl. „Jo. Walter a já. Mají na dveřích o dva vozy dál tolik třaskaviny, že by nás to mohlo všechny poslat do pekla a zase zpátky. Vypadá to, že Maxwell a jeho přátelé si vybrali snazší cestu, když šli přes střechy vozů.“

„Tak co budeme dělat?“ mružel Kettering, který nesl poslední stůl ke dveřím.

„Naplánovali to do všech podrobností,“ řekl Linberg. „Ve vagónu, kde je třaskavina, jsou také dózy s anthraxem. Je to ten poslední vagón na mostě. Ať budeme dělat cokoli, jsme stejně v pasti.“

„Pak tedy musíme dostat vlak z mostu,“ řekl Mottbrown.

„A jak to asi provedeme?“ zeptal se Kettering. „Máme tu asi šest set hysterických lidí a za nimi hoří. A to ani nemluví o anthraxu.“

„Já se postarám o anthrax,“ řekl Groz. „Když odstraníme dózy v předních vozech, můžeme je dát na záchod. Kdyby vybuchly, bacily neuniknou ven.“

„O.K.,“ řekl Sagadore. „Ale to ještě nevíme, jak se dostaneme z mostu.“

„Tajnými dveřmi,“ řekl Mottbrown. „Stejným způsobem, jako jste se sem dostal s panem Linbergem. Až budeme venku, můžeme nastartovat lokomotivu.“

„Jak?“ zeptal se Sagadore. „Nejsem strojevůdce.“

„Já to umím,“ řekl Mottbrown a polkl na sucho. „Je to celkem jednoduché. Opravdu.“

„Vy si myslíte, že byste dokázal ujit čtyřicet pět metrů, možná i víc, po mostě, kde nejsou žádné zábrany?“ zeptal se Kettering skepticky.

„Mohl bych se o to pokusit,“ řekl Mottbrown nejistě. „Nemám moc rád výšky, ale...“

„Jak jednoduchý je ovládací panel v kabině lokomotivy?“ přerušil je Sagadore.

„Dost,“ řekl Mottbrown.

„Mohl byste mě to rychle naučit?“ zeptal se.

„Myslím, že ano.“

„O.K. Udělám to já. V noci vidím jako kočka a výšky mi nevadí.“

„Měli byste se do toho pustit,“ řekl Kettering, který se díval přes

barikádu. Dav cestujících, který se valil dopředu, už byl téměř ve voze Daynighter. „Panstvo je trochu neklidné.“

„Tak, Howarde, do toho. Až budu venku, budete se držet Norma a budete dbát na to, aby se lidi nedostali blízko k třaskavinám. Waltře, ty pomůžeš panu Grozovi s dózami.“

Poté, co mu Howard vysvětlil, jak má uvést lokomotivu do chodu, Frank Sagadore vylezl tajnými dvířky v jídelním voze na most do chladné noci. Ve vlaku nechal Howarda Mottbrowna a Norma Ketteringa, kteří zaujali svá místa na barikádě. Mezitím se Wolfgang Groz a Walter Linberg vydali dopředu k prvnímu vozu, ve kterém byly dózy s anthraxem.

Most Stoney Creek se klene nad propastí devadesát sedm metrů hlubokou, která má stejné jméno. Původní most z roku 1884 byl dřevěný. Později ho nahradil jediný ocelový oblouk sto metrů dlouhý, který překlenul propast. Současný most, rekonstruovaný v roce 1929, má několik přídatných oblouků, aby po něm mohli jezdit vlaky, a délka mostu se tím prodloužila na sto čtyřicet pět metrů. Jako většina mostů ve Skalistých horách má jednoduchou konstrukci bez ozdob. Most je velmi úzký, vejdou se na něj pouze koleje a na obou okrajích zbývá méně než padesát centimetrů volné plochy. Most nemá zábradlí. Z vlaku se zdá, že vozy visí ve vzduchu, a zvenku to nevypadá lépe.

Když Frank Sagadore vylezl dveřmi původně sloužícími k vyhazování odpadu, ocitl se na kolejích širokých třicet centimetrů a ke kraji mostu mu moc místa nezbývalo. Kdyby byly dveře na levé straně jídelního vozu, měl by alespoň iluzi uzavřeného prostoru, protože hora Hermit byla vzdálená jen několik stovek metrů ve tmě. Bohužel pohled vpravo byl daleko děsivější. Kolem dokola viděl pod nohama jen zející díru, v dálce se matně rýsovaly hory nad řekou Beaver. Sagadore, který si dříve myslel, že má výhodu, když vidí v noci dobře, ji teď proklínal, když se jeho oči přizpůsobily tmě a detaily vyvstaly v celé své děsivé podobě. Aniž by se pohnul, sáhl dozadu a dotkl se prsty chladivého kovu jídelního vozu. Polkl na sucho a snažil se potlačit nepříjemný pocit, že se svět kolem něho točí. Věděl, že kdyby udělal jediný pohyb, nohy by ho neunesly a on by padal dolů do zející rokle, která se otevírala pod jeho nohama.

Poprvé ve svém životě si uvědomoval, co znamená „kráčet po tenkém ledu“.

„*Rallentare, rallentare*,“ řekl nahlas – pomalu, pomalu – oživovala se mu italština z doby jeho mládeži jako modlitba. Nohy a stehna mu ztwardly na ocel, ale podařilo se mu malinko otočit. Nohy měl přikované k zemi, očima hledal vzdálený konec mostu. Když se konečně úplně obrátil, konec mostu se mu zdál na kilometry daleko. To snad ani nemůže ujít, blesklo mu hlavou. Ale neměl na výběr. Musel to dokázat. Zkusil se pohnout o jeden krok dopředu, trochu při tom zavrával a naklonil se k vlaku. Když si uvědomil, že zadržuje dech, zastavil se na chvíli a vydechl. Pak počkal, až se mu dech zklidnil. Potom se vydal na cestu s očima upřenýma na vzdálenou řadu stromů, které označovaly bezpečné území. Šel strašně pomalu.

Oheň, který vypukl ihned po explozi na nástupní plošině lůžkového vozu, spíše doutnal než hořel. Hasicí přístroj, který byl vyroben koncem šedesátých let, zneškodnil oheň a plameny se nerozšiřovaly. Bylo ironií osudu, že cestující zastavil v jejich úprku spíše oheň než Ketteringova barikáda. Nejintenzivnější plameny byly v údržbářské skřínce, ne moc hluboké, ve které byly přípravky na čištění. Ty oheň oživily. Skříňka byla asi jen jeden a půl metru od rozvaděče, a když se kovová schránka oddělující rozvaděč od skřínky začínala ohřívat, dráty v rozvaděči se roztavovaly. Během pěti minut po explozi oheň kulminoval. Izolace hlavního elektrického kabelu, který napájel rozvaděč, se roztavila, kabel se uvolnil a nastal zkrat. Hlavní jistič vypadl a světla ve vagóně zhasla. Protože byl elektrický obvod v celém vlaku napájen z generátoru v lokomotivě VIA, zhasla všechna světla a cestující byli uvrženi do tmy. Strach ze tmy a vědomí, že visí několik desítek metrů nad hlubokou propastí, je zadržel.

Když vlak zastavil na mostě Stoney Creek, byla Wanda Jenkins Margayová v lůžkovém voze, který byl o dva vagóny dál než *Tremblant Park*. Ihned nato byl prostor v uličce zablokován cestujícími, kteří se snažili dostat dopředu, a starou ženu unášeli s sebou, jak se jich zmocnila panika. Tlačení spolu s neuvěřitelným zápachem zkušenou cestovatelku téměř porazily, ale po chvíli se jí podařilo vklouznout do kupé, které se nedávno uvolnilo. Počkala v

těsném prostoru, až se dav přesunul, a pak spěchala chodbičkou do vedlejšího vozu, kde byla Kenzie McLeodová.

Mladá dívka zamkla dveře kupé a otevřela je teprve po tom, co ji Wanda ujistila, že je všechno v pořádku.

„Proč jsme zastavili?“ zeptala se, když Wanda vklouzla do kupé. Stará žena se usmívala, aby jí dodala odvahy. Dívka byla očividně velmi vystrašená, v očích se jí zračila hrůza zvířete chyceného do pasti. „Myslím, že se situace vyhrotila,“ odpověděla Wanda. „Ale věřím, že se nám nic nestane, když si zachováme chladnou hlavu. Herr Groz a ostatní mají situaci v rukách.“

„Musíme se odsud dostat,“ řekla Kenzi a v tom světle zablikala a potom zhasla úplně. Dívka zařvala a vrhla se kupředu, až málem srazila Wandu k zemi.

„Ale mladá dámo!“ řekla Wanda důrazně vkládaje do svých slov zkušenosti osmdesáti let života. „Zatím jsi to všechno přežila. Tak teď nedělej hlouposti.“

„Já se bojím,“ skučela Kenzie ze tmy. „Strašně se bojím.“

„To není nic divného,“ ujistila jí Wanda klidným hlasem. „Musela bys být hodně hloupá, kdyby ses nebála. Mohu tě ujistit, že mám taky strach.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kenzie, která se uklidnila. Wandin hlas na ni měl uklidňující účinek.

Stará žena usilovně přemýšlela, rukou se držela dveří. Zнала se dobře, a proto věděla, že je u konce svých fyzických sil, ale mladá dívka na ni spoléhala.

„Máme dvě možnosti,“ řekla konečně. „Buď tady chytře zůstaneme a počkáme, až někdo přijde a pomůže nám, nebo můžeme z vlaku vystoupit.“

„A co ten muž, kterého jsem viděla?“ zeptala se Kenzie a znovu se jí v tváři zračil strach. „Já nechci umřít jako on.“

„Neumřeš, dítě, pomohu ti,“ řekla Wanda rozhodně, ale zároveň nevěděla, co by dělala, kdyby Stackpole unikl Maxwellovi. Sevřela pevně rty, takže tvořily dvě tenké čárky. Neměla dostatek informací, aby mohla rozhodovat, a neměla v povaze spoléhat se na druhé lidi. Konečně se rozhodla. „Vystoupíme z vlaku, to bude nejlepší,“ řekla.

„Jak to uděláme?“ zeptala se Kenzie.

„Zadními dveřmi,“ řekla Wanda prostě. Vztáhla do tmy ruku a našla Kenziinu paži. „Pojď se mnou, dítě.“ Kenzie se jí chytla za ruku a obě ženy vyšly na chodbu, Wanda šla první.

Zabočily doleva a vydaly se směrem k vozu *Tremblant Park*. Protože byla všude tma, šly poslepu. Když došly k dveřím posledního vozu, Wanda se spletla a narazila obličejem do hasicího přístroje, který vyčníval ven. Její staré brýle s kovovými obroučkami se posunuly, ostrý okraj přístroje jí udělal na čele ošklivou ránu. Wanda zavrávala a málem upadla, nebýt Kenzie, která ji podepřela.

„Co se stalo?“ zeptala se dívka.

„Asi jsem na něco narazila,“ řekla Wanda a kousala se do rtu, aby zahнала bolest. Zatočila se jí hlava a nohy jí podklesly. „Jste v pořádku?“ zeptala se Kenzie.

„Ne tak docela,“ odpověděla Wanda. „Rozbila jsem si brýle, drahoušku. Budeš muset jít první.“ V téměř úplné tmě toho moc neviděla, ale bez brýlí byla zcela slepá.

„Jen mi řekněte, co mám dělat,“ řekla Kenzie, do které se najednou vlila síla.

„Najdi cestu do vedlejšího vagónu,“ řekla Wanda. „Měly bychom být v krátké chodbičce. Pak zahneme doprava a dojdeme na hlavní chodbu, která vede do jídelní části. Rozumíš?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Kenzie. „Nejdřív doleva a pak doprava do jídelní části.“ Kenzie poslechla starou ženu, kterou podepírala pevně jednou rukou, a během několika minut se dostaly do zadní části jídelního vozu.

„Vytáhni jednu roletu,“ řekla Wanda. „A řekni mi, co vidíš.“ S radostí klesla do jednoho křesla, bolest na čele jí sužovala. Kenzie vytáhla roletu a dívala se ven do tmy.

„Jsme na mostě,“ řekla. „Vidím velkou horu a něco, co vypadá jako zátoka.“

„Aha,“ řekla Wanda a přemýšlela. „Dobrá, už to mám. Zadní okno tohoto vagónu jsou vlastně dveře. Určitě budou zamčené. Musíš je vyrazit.“

„Čím?“ zeptala Kenzie a rozhlížela se po tmavé jídelně.

„Uzvedneš jedno z těch křesel?“ zeptala se Wanda.

Kenzie šla do rohu vozu a nadzvedla těžké křeslo. „Myslím, že

ano,“ zamumlala. Odsunula ho a vytáhla roletu na zadním okně. Wanda měla pravdu. Za křeslem se objevilo okno, které bylo součástí malých dveří. Když vyhlédla ven, zjistila, že z místa, kde jsou, je na konec mostu dobrých tři sta metrů.

„Zkus vyrazit kliku,“ řekla Wanda slabým hlasem. K bolesti na čele se ještě přidala další, nevěstící nic dobrého. Jako by jí neviditelná ruka tlačila na hrudník, svírala plíce a znemožňovala dýchat. Věděla, co to znamená, ale nechtěla si to přiznat. Všechnu svou sílu soustředila na to, aby se mladá dívka dostala z vlaku ven. Usmála se pro sebe ve tmě. Byl by to dobrý obchod s osudem, kdyby se jí to podařilo.

Když Kenzie McLeodová narazila železnou nohou křesla do kliky dveří, ozvala se rána. Wanda zamžourala očima, jak se snažila rozeznat, co se v místnosti děje, ale viděla jen matné stíny.

„Hotovo!“ řekla Kenzie vítězoslavně.

„Šikovná,“ řekla Wanda. „Myslíš, že dokážeš vylézt ven?“

„Ano,“ odpověděla Kenzie. Přešla k místu, kde seděla Wanda. „Půjdeme.“

Wanda zavrtěla hlavou. „Obávám se, že si budeš muset poradit sama, mladá dámo. Nesnáším totiž výšky.“

„Já vám pomůžu,“ řekla Kenzie.

„Ne, drahoušku. Počkám tu, až mě přijde Herr Groz s ostatními zachránit. Jsem trochu příliš stará na to, abych pobíhala uprostřed noci po mostě, pěkně děkuji, ale ne.“

„Jste si jistá, že to tu zvládnete?“ zeptala se Kenzie starostlivě.

„Bez problémů,“ řekla Wanda a náhle ztuhla, jak jí projela hrudníkem ukrutná bolest, která pokračovala do levé ruky. „Tak už běž, dítě, prosím.“

Kenzie chvilku stála nad starou dámou a pak se otočila. Wanda hleděla do tmy a poslouchala. Za několik okamžiků slyšela, jak Kenzie seskočila na most.

„Sbohem, drahoušku,“ zašeptala. „A hodně štěstí.“ Potom srdce odmítlo poslušnost a zachvělo se v posledním mohutném záchvěvu. Nepředstavitelná bolest ženu pohltila.

„Ksaku!“ zasyčel Linberg, který se krčil vedle Wolfganga Groze v přední části lůžkového vozu Amtraku. Světla zhasla právě v

okamžiku, kdy Groz sundával druhou dózu z rozvaděče. Chemik ztuhl ve tmě a čekal, že se dóza v jeho ruce roztrhne. Srdce mohutně tlouklo v Linbergově hrudi, jak mýjely sekundy. Když napočítal do třiceti, znovu vydechl.

„Prokrista! Už jsem si myslel, že jste udělal něco s dráty!“ vydechl úlevou.

„Ne,“ řekl Groz. „To nemohla způsobit dóza. Není s ničím spojená, byla tam jen úchytka, na které držela.“ První dózu dali na záchod ve voze Amdinette, do kterého Linberg nanosil spoustu nábytku. Další opatření udělali, že nacpali toaletní papír do mřížky ventilátoru na spodní straně dveří. Kdyby dózy explodovaly, výtrusy by se daleko nedostaly. Alespoň si to myslel.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Linberg.

„To samé, co předtím,“ odpověděl Groz. „Musíme se soustředit na náš úkol a na nic jiného. Je na Herr Ketteringovi a na vašem příteli Sagadorovi, aby nás kryli, dokud nezlikvidujeme tyhle věci.“

„V té tmě?“ zeptal se Linberg.

„Ano,“ odpověděl Groz, jehož tvář nebyla téměř vidět. „Jednoduše budeme pokračovat v našem úkolu s ještě větší opatrností, ano?“

„Na to můžete vzít jed,“ řekl Linberg.

„Gut. Tady je.“ Groz podal dózu Linbergovi, který ji vzal velmi opatrně do obou rukou. Pomalu se obrátil a šel poslepu s dózou přitisknutou k prsům.

Fantazie pracovala na plné obrátky, a proto mu nedalo moc práce představit si, co se děje uvnitř dózy a co by se stalo, kdyby se Shenkerová rozhodla stisknout knoflík dálkového ovládání. Pomalu, ale jistě šel k toaletě, která byla opodál.

„Bůh s tebou, Harry Maxwelli, ať jsi teď kdekoli,“ zašeptal.

6

Zatímco se Linberg zbavoval smrtící dózy, Harry Maxwell se řítí dolů z kopce severním svahem pokrytým křovím tyčícím se nad řekou Beaver. Stroj spíše ovládal jeho a Harry byl šílený hrůzou, že úzká stezka skončí někde na vrcholu útesu a za ní už nebude nic. Jeho mysl se upírala k jedinému, aby z motorky

nespadl. Mark Cavendish, který seděl na sedadle těsně za ním, vnímal okolí jen o málo víc než Harry. Soustředil se na to, aby udržel mechanismus umělých rukou pevně stisknutý kolem Harryho hrudi. Danny Pendergast jel na plný plyn, oči přimhouřené proti prachu, který se zvedal od Harryho motorky. Následoval slepě svého přítele, spíš tuše, kudy vlastně jede.

Konečně je stezka dovedla dolů a pak se točila sem a tam labyrintem skalnatých výběžků a křovím, které trhalo Harryho šaty. Nevšímal si rozervaného oblečení a snažil se usilovně přemýšlet.

Podle jeho odhadu měla Shenkerová náskok jen dvě až tři minuty, a protože jela bez světel, musela znát místo, kam jede, velmi dobře. Zdravý rozum mu říkal, že by té honičky měl nechat, ale stejně v ní pokračoval. Důležitější než peníze, byly v této chvíli dózy s anthraxem. Musel se postarat, aby je nemohla odpálit, děj se, co děj. A tak jel dál stezkou, která se kroutila kolem úpatí hory MacDonald. Přejeli dva úzké dřevěné mosty, které byly určitě součástí naučné stezky, a pak zamířili na jih po cestě vinoucí se kolem svahů Prairie Hills Moraine. Byli uprostřed lesů, vlak už neviděli a řekla Beaver teď byla skryta tři sta metrů pod nimi. Asi po kilometru se stezka ostře stočila na východ a začala stoupat rovně nahoru. Všude byly cedrové stromy. Cesta po další kilometr nezměnila svůj charakter. Harry neviděl nic jiného, než obrovské stromy po obou stranách cesty a mechem pokrytou stezku před sebou. Silné pneumatiky a motor je táhl nahoru.

A pak cesta skončila. Najednou tam nebyly stromy a dvě motorky ATV vjely na svažující se horskou pastvinu širokou jako fotbalové hřiště a třikrát tak dlouhou. Na vzdáleném konci mýtiny pokryté jetelem rozeznal Harry tmavý stín hájovny a vedle ní něco o hodně většího. S brýlemi na očích stiskl Harry brzdu a motorka se prudce zastavila.

„Do prdele! Mají tam letadlo!“ řekl.

Danny je dojel a všichni tři slezli z motorek. Nohy se jim podlamovaly po šílené honičce ztemnělou horou. Všude bylo ticho. Jak tam stáli s tlukoucím srdcem a rozbolavěnými plícemi, Harry si uvědomil, že má strašný strach. Zdálo se mu, že polovina světa je vtělena do hor, které se kolem něho rozprostíraly. Měl pocit, že je

jako Jonáš, kterého spolkla velryba a on uvízl v jejích žulových útrokách. Začalo mu hučet v uších a matně si uvědomoval, že slyší hučení motoru, který právě startoval někde ve stínu na vzdáleném konci mýtiny.

Otáčky motoru nabíraly na intenzitě. Stín vedle hájovny se k nim začal přibližovat, půlměsíc nad nimi osvětloval křídla.

„To je Centurion!“ řekl Mark Cavendish a zíral. „Proboha! Máme ještě šanci!“ Vztáhl ruku a sundal Ingram přes Dannyho hlavu. Oči měl upřené na letadlo a natahoval závěr. Pak se rozběhl strání směrem ke stínu letadla připomínajícího netopýra. Danny utíkal za ním a něco nesrozumitelného řval. Harry je následoval a cestou si připravoval samopal ke střelbě, aniž si uvědomoval, co vlastně dělá.

Náhle byl vytržen ze snu, poslední zbytky energie zvítězily nad únavou a strachem, které už v něm začínaly převládat. Zvuk turbomotoru Cessny ho uhodil do uší, jak se k nim blížil nos letadla. Když bylo asi padestát metrů od nich, uviděl tvář Shenkerové osvětlenou světly palubní desky a další postavu sedící na místě pilota. Vzdálenost se stále zkracovala a Harry viděl, že se Shenkerová sklání dolů, jako by něco hledala na klíně.

„K zemi!“ zařval Cavendish. „Míř na břicho! Střílej na břicho!“ Harry padl k zemi a lehl si na záda, Ingramem mířil přímo nad sebe. Pak vystřelil, právě, když se bledý podvozek Cessny mihl ani ne pět metrů nad jeho hlavou a zatahoval se. Cavendishovi, který byl po Harryho pravici, to trvalo o něco déle. Matně si vybavoval cvičení v námořní a letecké škole v Quantico a vzpomínal na to, co od doby, kdy válčil ve Vietnamu, nepoužil. Čtyřicet pět z šedesáti kulek vystřelených na cíl, který byl dokonale ukryt, našlo svůj cíl. Harry mířil na trup letadla směrem ke kormidlu. Mark se třefoval do pilotní kabiny, motoru a vrtule. Azziz, který letadlo pilotoval, to dostal čtyřikrát a Shenkerovou zasáhlo šest ran. Ale oba stále žili a mohli dosyta vychutnat hrůzu nadcházející smrti v ohni, který se vznal, když vybuchla křídla a nádrž s čtyři sta litry vysokooktanového paliva začala hořet. Předek letadla se zaryl do země tři sta metrů za místem, kde ležel Harry vysílený únavou, a Cessna dopadla na pastvinu a zakymácela se. Křídla do běla rozpálená ohněm zapálila spoustu malých ohýnků v trávě.

Harry se zvedl na kolena, uchvácen pohledem na ohnivou kouli na mýtině. Cítil, jak ho někdo uchopil za ruku, a s pomocí Dannyho vstal. O chvílku později se ze tmy vynořil Cavendish, ústa měl zkřivena triumfálním úšklebkem, Ingram se mu houpal na háku, který měl místo ruky.

Tři muži hleděli na sloup ohně stoupající k obloze a jejich puls se pomalu uklidňoval. Do chladu noci se ozývalo praskání a syčení roztaveného kovu, jiskřičky lehké jak pírko poletovaly proti tmavé obloze a připomínaly padající hvězdy. Pak najednou uslyšeli ještě něco jiného kromě zvuků ohně. V dálce se údolím ležícím mezi mostem Stoney Creek a mýtinou, na které stáli tři muži, ozvalo houkání vlaku, který teď byl svobodný.

„Doufám, že jsme to stihli,“ zašeptal Harry.

„Vypadá to tak,“ řekl Cavendish. „Myslím, že už sahala po dálkovém ovládní, když jsme začali na letadlo střílet. Stačilo dalších pár sekund a bylo by pozdě.“

„To dobře věděla,“ řekl Harry tiše. „Zahlédl jsem ji na zlomek sekundy. Věděla, že umře, a proto nás chtěla všechny zabít a vzít celej vlak s sebou.“

„Hm,“ povzdechl si Mark, který zahodil samopal do tmy, „můžeme si tu sednout a počkat na pány seshora. Už je po všem.“ Harry se obrátil a podíval se na Dannyho. Umělec mrknul na Cavendishe a pak se otočil na Harryho, který sotva znatelně přikývl.

„Ne,“ řekl Harry. „Ještě to všechno neskončilo. Aspoň ne docela. Jdeme.“

DOSLOV:

Interview pro časopis *Playboy*

V časopise *Playboy* se obvykle neobjevují rozhovory se zločinci, ale v případě Harryho Maxwella jsme museli udělat výjimku. Harry Maxwell sice nebyl jako Richard Nixon nebo Robert Vesco, ale přesto zahrál na strunu, která leží v každém z nás – pokušení něco ukrást. Zlost a zoufalství, které vedly Harryho a jeho přátele k tomu, aby se pokusili o přepadení vlaku Amtraku Night Owl, jsou součástí reality, která se nazývá „americký sen“, stejně jako jejich odvaha a tvrdohlavost postavit se hrstce teroristů hlásících se k World People's Army. Harry, který je realistou, to tak samozřejmě necítí, i když snáší vlnu popularity s úsměvem. Pokud šlo o něho, byl „na správném místě v nepravý čas“ a všechno ostatní bylo důsledkem snahy vyváznout se zdravou kůží.

V Harryho dosavadním životě nesvědčí nic pro to, aby se stal lidovým hrdinou. Narodil se v roce 1948 jako Harry James Maxwell. Dětství strávil jako každé jiné normální dítě a během školních let, které prožil v Seattlu ve státě Washington, prokázal, že je celkem schopný. Když vyšel najevo jeho hrdinský čin, rodiče reagovali celkem tradičně. Matka plakala a otec tomu nechtěl věřit. Využili systému, který založil Harry se svými finančními poradci, a žijí teď ve Španělsku v domově důchodců.

Během šedesátých let navštěvoval Harry Kolumbijskou univerzitu a studoval sociologii, dokud ho „nepřemohly touhy po radikalismu“. To byl konec jeho univerzitní kariéry. Koncem šedesátých let a v létech sedmdesátých se Harry živil tím, co mu přišlo pod ruku a zvyšoval si sebevědomí. Koncem sedmdesátých let splynul s generací, která neuznávala nic jiného než sebe, a začal pašovat

drogy, nejdřív marihuanu a hašiš z Mexika a ze Středního východu a potom kokain z Jižní Ameriky. „Úplně na mizině, v koncích s nervy“ z užívání drog dosáhl Harry dna a začal pracovat jako uklízeč vlaků ve washingtonském depu. Zbytek, jak říká obvyklá fráze, už je historie.

Časopis *Playboy* našel Harryho po značném úsilí na malém ostrově u Hondurasu a poslal za ním spisovatele na volné noze Johna Purdyho. Purdy o něm napsal:

„Pokus popsat cestu k Harrymu je hotovým šílenstvím a můžeme ujistit čtenáře, že kdokoli se odváží letu s honduraskými aeroliniemi a přežije to, má náš nekonečný obdiv. Dokud nepoletíte v letadle s postarším párem, který připravuje čerstvě vykuchané kuře nad dřevěným uhlím ve výšce 33 kilometrů, nepoznáte, co je skutečný strach.

Konečně jsme podle Harryho instrukcí /16° 06' severní délky, 86° 56' západní šířky/ dorazili na Isla Utila v Yucatanském moři a objevili našeho boháče na zápraží šestipokojového hotelu s neskutečným jménem Sony's Villa. Rozhovor, který trval tři dny, se odehrával výlučně před hotelem. Pravidelně jsme přerušovali naše povídání, když si Harry chtěl dojít pro langustu. Stále jsme měli přísun Cerveza Model a bizarní směs anýzu a medu nazývanou Xtabentun, která nás ochlazovala.“

Playboy: Vaším vzorem není ani zkušený zločinec, ani Robin Hood. Jak se stane z celkem normálního kluka ze Seattlu člověk mimo zákon, nechutně bohatý a ještě k tomu lidový hrdina?

Maxwell: Kurt Vonnegut s oblibou říkal – „a tak to je“. Já zase říkám „všechno souvisí se vším“. Nikdy jsem nechtěl být lidovým hrdinou. Jen jsem chtěl být nechutně bohatěj. Přečetl jsem si o sobě spoustu příběhů v různých časopisech, od *Time* až po *Rolling Stone*, a ve všech se říká, že jsem produktem šedesátých let. Jako kdyby ukrást federální zásilku peněz bylo totéž jako pašovat drogy. To jsou jen kecy.

Playboy: Tak proč jste to udělal?

Maxwell: Pro peníze, pro co jinýho.

Playboy: To je moc krátká odpověď, co kdybyste to trochu rozvedl?

Maxwell: Má to hodně společnýho s neúspěchem. Podle mě jsou dva druhy neúspěšnejch lidí – ty, co si to uvědomujou, a ty, co se s tím smíří. Ten první ví, že se mu život nepovedl, a žere ho to uvnitř. Ten druhý si neúspěch zdůvodní – prostě nikdy neměl štěstí, nebo mu to nebylo souzeno – a usadí se a začne žít život, ve kterým se mu nikdy nesplní to, o čem snil. Já jsem byl ten první typ. Věděl jsem, že to v životě nikam nedotáhnu, a to mě žralo. Věděl jsem, že už je moc pozdě na to, abych změnil svůj život a stal se úspěšnej tak, jak jsem si kdysi, když jsem byl mladej, vysnil. Ale pořád mě nepřesla touha uskutečnit aspoň nějakěj ze svých snů. Třeba ten, jak sedím v tropickém ráji, piju pivo a někdo z časopisu Playboy se mnou dělá interview, a k tomu otisknou několik mých fotek. Tak se vám to líbí, že jo?

Playboy: Perfektní. Nechtěli bychom vám zkazit radost.

Maxwell: Fajn. Když jsem viděl, že se naskytla příležitost, došlo mi, že je to poslední šance, a byl jsem dost velkej blázen na to, abych ji nepromarnil.

Playboy: Velký blázen?

Maxwell: Samozřejmě. Každěj, kdo je úspěšnej, má v sobě dávku vrozenýho bláznovství. Vemte si to z tohoto pohledu – jak byste si mohl vážně myslet, že ukradnete peníze federální banky a že vám to projde? Vlastně když to vezmete racionálně, nemohl jsem přežít. Když k tomu přidáte Annalise Shenkerovou a její lidi, pak je to ještě neuvěřitelnější. Už jen jako cestující v tom vlaku jsem neměl moc šancí vyváznout.

Playboy: Nesmíte zapomínat na hrdinství. Přece jste zachránil vlak, ne?

Maxwell: Nebyl jsem sám. Byl se mnou Mark, Danny, Norm Kettering a i chudák Adrian. Byla to společná práce.

Playboy: Ale vy jste byl vůdce. Vy jste dával všechno dohromady.

Maxwell: Možná máte pravdu. Ale celou dobu jsem se bál. Myslím, že zlost je nejlepší obranou proti strachu. Když jsme našli Adriana zavražděnýho, přestal jsem se bát. Byl jsem jen vzteky bez sebe – měl jsem strašnou chuť se pomstít. Předtím jsem byl smířenej s osudem, byl jsem bábovka. I potom to na mě jednou padlo. Nahoře v horách. Bylo to, jako kdybych najednou všechno, co jsem prožil,

měl znovu před očima. Za chvilku to přešlo. Možná proto, že jsem si vzpomněl na ty peníze. Taky kvůli nim jsem to vlastně všechno dělal.

Playboy: Všichni si dlouho mysleli, že peníze shořely. Trvalo několik měsíců, než se prohrabali popelem a zjistili, že nějaké chybí. Tou dobou už jste byl dávno pryč.

Maxwell: Správně. Vůbec nic netušili, protože když se dostali nahoru k nám do hor, byli jsme čistý a kousek od nás doutnaly trosky letadla. Byli jsme vlastně hrdinové.

Playboy: Tak nám konečně řekněte, kam jste ty peníze schovali?

Maxwell: To není žádný velký tajemství. Jak si jistě vzpomínáte, když se letadlo vznalo, trvalo dvacet pět minut, než přijely helikoptéry. Nebyl to žádný problém. Na motorkách ATV, na který jsme naskočili, byly přivázaný čtyři pytle s penězi. My tři jsme na ně znovu nasedli a jeli cestou kolem hájovny. Když se podíváte na mapu, uvidíte, že se cesta stáčí k místu, který se nazývá Bald Ridge, a pak zahnete vpravo a projedete lesem. Asi o kilometr dál je další hájovna. Zakopali jsme pytle pod podlahu, prostě jsme je tam strčili. Měli jsme dost času. Až všechno utichlo, přišli jsme si pro ně.

Playboy: Z toho usuzuji, že Mark Cavendish se nechal přemluvit ke krádeži. Je to tak?

Maxwell: Jo. Byl z toho celej špatnej, dokud neuviděl, co je v těch pytlích. Trvalo mi to asi třicet sekund, abych ho přesvědčil, že právě vyhrál v loterii. Nabídlí jsme mu rovnej díl a on to přijal. Zasloužil si to – on i ty jeho ruce.

Playboy: A co Stackpole? Podezřívá jste ho?

Maxwell: Adrianovi se nezdál, a to ho zabilo. Nesmíte zapomínat, že nás Shenkerová varovala. Říkala, že má mezi cestujícími svoje lidi. Ale my jsme byli přeci amatéři.

Playboy: Tak teď když už je po všem, co budete dělat? Získal jste slávu a bohatství. Chybí vám ještě něco?

Maxwell: Nebudete mi to věřit, ale potřeboval bych nějakou práci. Zřejmě máme v sobě zakořeněnou starou americkou tradici. Mám v plánu napsat o tom knihu, a když se bude líbit, tak budu třeba i financovat její zfilmování.

Playboy: Stálo to všechno za to?

Maxwell: Z mýho hlediska? Samozřejmě. Ale nemůžu mluvit za ostatní, musel byste se jich zeptat sám.

Playboy: Jestli se nám podaří je najít?

Maxwell: Jo, to je jiná věc, že jo? Marka a Dannyho byste tu mohl někdy zastihnout, občas se staví, kvůli starým časům.

Playboy: Udělal byste to znovu?

Maxwell: Vidíte tu snad na ostrově nějaký vlaky?

Playboy: Ne, nevidím.

Maxwell: Tak to je moje odpověď.

Playboy: Děkuji za rozhovor.

Maxwell: *De nada.*